Dane Rudhyar — Casele Astrologice

DANE RUDHYAR

S

Casele astrologice

PECTRUL EXPERIENŢEI INDIVIDUALE

Traducere din limba engleză: ***Claudiu Pănculescu***

Cuprins

- 1 PARTEA ÎNTÂI
  - 1.1 De ce case ?
    - 1.1.1 ASTROLOGIA CENTRATĂ LOCAL DIN TIMPURILE ARHAICE
    - 1.1.2 ZODIACURI ŞI CASE
    - 1.1.3 CELE OPT „CEASURI”
    - 1.1.4 DOUĂ ABORDĂRI FAŢĂ DE SOARE
    - 1.1.5 ASTROLOGIA CENTRATĂ PE PERSOANĂ
  - 1.2 Casele - cadru fundamental de referinţă al astrologiei
    - 1.2.1 DE CE DOUĂSPREZECE CASE ?
    - 1.2.2 SISTEME DE ÎMPĂRŢIRE A CASELOR
  - 1.3 Casele ca domenii de experienţă
    - 1.3.1 DOUĂSPREZECE CATEGORII DE EXPERIENŢĂ
    - 1.3.2 CUM SĂ FOLOSIM CASELE
- 2 PARTEA A DOUA
  - 2.1 Casa I
  - 2.2 Casa a 2-a
  - 2.3 Casa a 3-a
  - 2.4 Casa a 4-a
  - 2.5 Casa a 5-a
  - 2.6 Casa a 6-a
  - 2.7 Casa a 7-a
  - 2.8 Casa a 8-a
  - 2.9 Casa a 9-a
  - 2.10 Casa a 10-a
  - 2.11 Casa a 11-a
  - 2.12 Casa a 12-a
  - 2.13 Ciclul pe trei niveluri al experienţelor individuale

- 3 PARTEA A TREIA
  - 3.1 Cele patru aspecte și polaritățile lor zodiacale
    - 3.1.1 LEGĂTURA BERBEC-BALANȚĂ
    - 3.1.2 LEGĂTURA TAUR- SCORPION
    - 3.1.3 LEGĂTURA GEMENI-SĂGETĂTOR
    - 3.1.4 LEGĂTURA RAC-CAPRICORN
    - 3.1.5 LEGĂTURA LEU-VĂRSĂTOR
    - 3.1.6 LEGĂTURA FECIOARĂ - PEȘTI
  - 3.2 Planetele în cele douăsprezece case
  - 3.3 SOARELE
    - 3.3.1 LUNA
    - 3.3.2 MERCUR
    - 3.3.3 VENUS
    - 3.3.4 MARTE
    - 3.3.5 JUPITER ȘI SATURN
    - 3.3.6 URANUS
    - 3.3.7 NEPTUN
    - 3.3.8 PLUTO
- 4 Epilog
- 5 Cuprins
- 6 Note de subsol

PARTEA ÎNTÂI

De ce case ?

Cei mai mulţi astrologi ar fi probabil de acord cu afirmaţia generală că astrologia reprezintă studiul corelaţiilor ce pot fi stabilite între poziţiile corpurilor celeste din jurul Pământului şi evenimentele fizice sau schimbările psihologice şi sociale ale conştiinţei în om. Mişcările corpurilor celeste sunt, cu foarte puţine excepţii, ciclice şi predictibile. În măsura în care noi putem observa, universul nostru este unul al ordinii, chiar dacă această ordine nu este prea vizibilă într-o analiză detaliată, de vreme ce din poziţia noastră pe Pământ, din mijlocul evenimentelor, implicaţi în acestea şi reacţionând emoţional faţă de ele, nu suntem capabili să percepem tabloul cuprinzător al existenţei cosmice. Când, totuşi, considerăm evenimentele celeste care apar la o distanţă imensă de noi, putem experimenta cu promptitudine ritmurile maiestuoase conturate pe fundalul cerului: răsăritul şi apusul Soarelui, Luna şi stelele, Luna nouă şi Luna Plină, conjuncţiile planetelor şi alte fenomene periodice. Astfel, astrologia, prin asocierea de experienţe aparent nepredictibile şi aleatoare ale omului în mediul terestru cu schimbările ritmice şi predictibile ale poziţiei şi relaţiei reciproce dintre corpurile celeste, a oferit omenirii cel mai valoros simţ al ordinii care a produs, în schimb, cel puţin, un sentiment de siguranţă transcendentă.

Există multe moduri în care omul poate reacţiona şi interpreta propria înţelegere a faptului că pot fi stabilite corelaţii clare şi relativ serioase între ceea ce apare în universul din jurul Pământului şi schimbările exterioare şi interioare din vieţile umane. În mod destul de evident, asemenea reacţii şi interpretări depind în mod fundamental de stadiul evoluţiei omului, în funcţie de capacitatea

simţurilor sale de a percepe ce se întâmplă pe cer şi de stadiul de dezvoltare al conştiinţei sale, al facultăţilor sale psihice şi al instrumentelor sale intelectuale şi fizice de măsurare şi interpretare a ceea ce experimentează. Toate acestea îşi găsesc expresia în mediul social, religios şi cultural care îl înzestrează pe cititorul în stele cu un fel de limbaj, cu convingeri elementare şi cu un mod de viaţa socio-cultural.

A disocia astrologia de stadiul culturii şi al societăţii în care astrologul trăieşte şi îşi întocmeşte calculele şi interpretările, este fără sens. Orice sistem conceptual trebuie să fie înţeles în funcţie de condiţiile de viaţă - sociale şi personale ca şi geografice - ale oamenilor care acţionează, simt şi gândesc. „Adevărul", sau mai degrabă *valabilitatea* unei acţiuni sau gând poate fi stabilită numai asociind-o cu un tablou socio-cultural mai cuprinzător şi, mai mult, cu o fază particulară de evoluţie a omenirii sau cel puţin cu un segment al acesteia.

Apare o mare confuzie datorită faptului că deseori nu este făcut acest lucru sau este făcut avându-se tendinţa de a se proiecta actuala stare de conştiinţă asupra minţilor şi sentimentelor oamenilor timpurilor arhaice. Astrologia reprezintă, în mod particular, un domeniu fertil de confuzie şi de proliferare a opiniilor statuate dogmatic, indiferent dacă acestea iau forma unor analize ştiinţifice bazate pe supoziţie, a unor compilaţii de texte erudite sau a „comunicării". Multe teorii complexe şi interpretări confuze s-au dezvoltat datorită faptului ca astrologia a fost considerată un lucru în sine, o ştiinţa misterioasă care foloseşte o terminologie enigmatică, neschimbată de pe vremea Chaldeei antice şi presupusă a fi încă valabilă. Totuşi, această terminologie a omis, în mod destul de evident, să ia în considerare

schimbările radicale din conştiinţa şi viziunea omului cu privire la Pământ şi la locul său în universul ce a apărut în decursul acestor secole.

Ca rezultat, actualul val de interes pentru astrologie întâmpină tot felul de obstacole şi curge confuz prin tot felul de canale. Aceasta înseamnă în mare parte pierderea din vedere a funcţiei fundamentale a astrologiei, care este aceea de a aduce un simţ al ordinii şi o dezvoltare armonioasă, ritmică, a fiinţelor umane - nu a fiinţelor umane aşa cum erau ele în Egiptul sau în China antică ci cum sunt ele astăzi cu toate problemele lor emoţionale, mentale şi sociale.

ASTROLOGIA CENTRATĂ LOCAL DIN TIMPURILE ARHAICE

Până la sfârşitul erei „arhaice”, în secolul al VI-lea î. Chr., când Gautama Buddha trăia şi predica în India iar Pithagora în lumea elenistică, conştiinţa oamenilor - cu foarte rare excepţii - era în mod fundamental *centrată local.* Grupuri relativ mici de fiinţe umane trăiau, simţeau şi gândeau în termeni de valori „tribale”. Grupurile tribale, elementele esenţiale ale societăţii umane din acel timp, erau legate de o anumită zona din care îşi extrăgeau mijloacele de existenţă, exact după cum este legat embrionul de uterul matern. Tribul constituia un organism; fiecare membru al său era total integrat în acest organism multicelular. Fiecare membru al tribului era dominat, din punct de vedere psihic, de modul de viaţă, de cultura, credinţa şi simbolurile grupului, tabu-uri pe care nu putea să nu le respecte. Pe acea treaptă de evoluţie a omenirii nu existau „indivizi” reali; toate valorile pe care se întemeiau cultura şi credinţa grupului reprezentau expresii ale condiţiilor geografice şi climaterice particulare şi ale unui anumit tip rasial. Comunitatea tribală privea cu atenţie la trecut, datorită simbolului sau unităţii pe care acesta îl reprezenta; adică, faţă de un strămoş comun sau faţă de un rege divin care aducea un fel de cunoaştere revelată şi o coeziune psihică specială.

Astrologia care s-a dezvoltat în acest stadiu era, de asemenea, centrată local mult mai mult decât cea cu adevărat geocentrică, adică centrată pe Pământ. Fiecare sat tribal avea un loc central care era considerat fie centrul lumii, fie intrarea către o cale secretă ce duce la un astfel de centru. Ceea ce numim astăzi orizont, definea atunci graniţele vieţii. Deasupra lui cerul reprezenta lăcaşul

marilor ierarhii creatoare ale zeilor. Regiunea întunecată de dedesubtul orizontului reprezenta misterioasă lume a tenebrelor în care Soarele se retrăgea în fiecare noapte pentru a-şi recâştiga puterea necesară aducerii din nou a luminii către lumea orizontală a omului. Este posibil, bineînţeles, ca unii preoţi-iniţiaţi să fi fost conştienţi că Pământul era un glob care se învârtea în jurul Soarelui; dar dacă exista o asemenea tradiţie secretă comunicată oral prin ritualuri de iniţiere, aceasta nu avea, evident, nici o legătură cu astrologia.

Pentru omul primitiv, tribal, astrologia reprezenta o parte integrantă a simbolismului religios ca şi un mijloc de a prevedea apariţiile periodice naturale, care afectau viaţa comunităţii şi în special activităţile sale agricole sau cele de creştere a animalelor. Astrologia era simplă într-o astfel de condiţie a vieţii şi cu o astfel de conştiinţă umană concentrată asupra Pământului şi bunăstării comunităţii organice. Ea se baza în mod esenţial pe răsăritul, culminaţia şi apusul tuturor corpurilor cereşti - „stelele” şi cele două „Lumini”, Soarele şi Luna. Au fost diferenţiate două categorii de „stele”. Majoritatea stelelor, după modul în care răsăreau şi apuneau, îşi menţineau neschimbată relaţia una cu cealaltă; adică, aşa după cum călătoreau pe cer, *tiparul* acestor puncte de lumină rămânea „fix”. Celelalte corpuri celeste, din contra, se mişcau independent unul de altul şi din când în când păreau a se deplasa înapoi; acestea au fost numite „rătăcitoare”, ceea ce a însemnat cuvântul *planetă* la origine. Unele din aceste planete îi apăreau observatorului antrenat ca mici discuri, mai degrabă decât puncte de lumină şi erau considerate a forma o categorie de obiecte celeste foarte diferită de stele. Conjuncţiile lor periodice erau notate şi mişcările lor erau divizate, pentru a putea fi măsurate şi prevăzute.

Divizate faţă de ce anume? Fundalul sau cadrul de referinţă evident era *tiparul* permanent al stelelor îndepărtate. Trebuie totuşi să realizăm că pentru mintea arhaică stelele nu erau fixe. Ele erau observate ca răsărind şi apunând. De fapt, singurul lucru fix era orizontul. Totuşi, tiparul geometric general pe care îl făceau stelele pe fundalul întunecat al cerului subtropical limpede şi pustiu a rămas acelaşi de secole. De aceea, el ar fi putut servi drept *cadru de referinţă,* dacă ar fi fost subdivizat pentru uşurarea măsurătorii.

Pentru a înţelege felul în care a apărut conceptul constelaţiilor zodiacale şi forma simbolică pe care acesta a luat-o, trebuie să se realizeze faptul că toate societăţile tribale foloseau, din câte ştim, *totemuri.* Acestea erau asociate clanurilor din cadrul tribului; şi aceste clanuri, într-un anumit sens, reprezentau organe funcţionale în cadrul organismului întreg al tribului. Cel mai des, totemurile erau animalele cu care membrii clanului simţeau că au o relaţie specială. Ele puteau fi totuşi şi obiecte naturale, cum ar fi plantele.

Când oamenii trecutelor ere căutau să confere societăţii în care trăiau o formă mai clară şi permanentă, ei căutau să o modeleze după principiile ordinii funcţional-organice. Cosmosul era simţit a fi un întreg organic animat de o forţă de viaţă universală şi bipolară, simbolizată în astrologie prin cele două lumini şi în filozofia chineză de principiile *Yang* şi *Yin* active în interiorul tuturor formelor de existenţă. Într-adevăr, Cerul şi Pământul erau considerate, în mod ideal, ca două polarităţi, prima creativă şi divină, ultima receptivă şi rodnică, dar plină de energii nedomesticite şi dizarmonice, care trebuiai integrate şi domesticite - de la *domus,* care înseamnă „cămin”, înţeleptul - „Cerescul”, în China - stătea, ca să spunem aşa, în mijlocul

acestor polarităţi, participând ca trăire, atât în Cer cât şi pe Pământ. Sarcina lui era să imprime Ordinea creatoare asupra naturii Pământene şi să organizeze societatea în concordanţă cu ritmurile şi principiile cosmice. În unele cazuri opera, de asemenea, şi procesul invers şi totemurile erau proiectate asupra Cerului pentru a sublinia legăturile strânse pe care clanurile simţeau că le au cu echivalentele celeste ale acestora. Astfel, constelaţiilor li s-au dat nume după diferite totemuri tribale. Mai târziu a fost stabilit simbolul Marelui Om din Cer, al cărui fiecare organ corespundea unei constelaţii.

Acest tip de gândire a prevalat în Grecia, acolo unde eroii erau transferaţi, după moarte, în cer şi constelaţiile erau numite după numele lor. Mai târziu, în Europa medievală, în cercurile alchimice şi oculte, Cerul era asociat cu *Natura naturans* şi Natura-Pământeană cu *natura naturata* - polarităţile creatoare şi receptive ale vieţii.

În regiuni precum Egiptul şi Mesopotamia, factorul sezonal nu era atât de evident cum era în regiunile mai nordice ale Europei; dar inundaţiile Nilului marcau cel mai important moment al ciclului anual. Aici, astrologii au fost la început cititori în stele şi putem fi siguri că zodiacul lor era asociat constelaţiilor. Accentuez din nou faptul că astrologia, în acest punct, era centrată local mai mult decât era centrată pe Pământ. Nici un astrolog egiptean nu şi-ar fi făcut griji despre ceea ce ar fi putut observa pe cerul regiunilor polare sau al celui de emisferă sudică. Problemele au început să apară *numai* atunci când a devenit cunoscut faptul că Pământul este un glob care se roteşte în jurul Soarelui, împreună cu celelalte planete - când oamenii occidentali au început să călătorească şi să privească cerurile într-un mod diferit cerului european.

Când s-a întâmplat acest lucru, vechea astrologie a ieşit complet din circulaţie. Un mare număr de corelaţii între apariţiile pe cer şi evenimentele de pe Pământ a rămas însă cu certitudine valabil. Dar această valabilitate aparţine acum unei noi ordini a realităţii umane. Conştiinţa oamenilor care gândesc pe baza sistemului heliocentric şi care se deplasează pretutindeni pe glob a pierdut o mare parte din ceea ce o lega de o anumită localitate geografică şi societatea nu mai operează la nivel local sau tribal. Oamenii s-au eliberat de grup, s-au „individualizat" şi dezrădăcinat şi chiar dacă unii dintre ei sunt încă, în mod teoretic, legaţi din punct de vedere geografic, iar din punctul de vedere al noilor religii universale - budism, creştinism, islamism - ei simt şi se consideră „indivizi".

Dacă astrologii nu reuşesc să ia în considerare asemenea fapte istorice, spirituale, intelectuale şi socio-culturale, rămânând orbi faţă de realităţile fundamentale, confuzia care apare din utilizarea termenilor şi concepţiilor învechite se va perpetua şi cele mai importante probleme vor rămâne greşit înţelese.

Paragrafele de mai sus formează un cadru indispensabil pentru cercetătorul care ajunge să se familiarizeze cu conceptul de case astrologice. La ce folosesc casele? Cum a apărut conceptul şi ce a devenit acesta în cadrul astrologiei moderne? Câte case ar trebui să existe şi care sunt problemele complexe cu care se confruntă cercetătorul în determinarea graniţelor sau a „cuspidelor" acestor case?

A răspunde în detaliu la aceste întrebări depăşeşte scopul acestei cărţi. Dar câteva puncte esenţiale ar trebui statuate cât mai clar, înainte să ajungem la studiul celor patru Aspecte din hărţile astrologice şi a diferitelor niveluri de semnificaţie care ar

trebui atribuite celor douăsprezece case, aşa după cum sunt ele folosite în prezent.

ZODIACURI ŞI CASE

Din punctul de vedere al astrologiei arhaice, conceptul de case era foarte simplu şi punea în discuţie câteva probleme. După cum am văzut cu câteva paragrafe în urmă, astrologul avea nevoie de un cadru de referinţă sau de un fundal pe care repera în mod exact poziţiile Soarelui, Lunii şi ale planetelor şi distanţele lor unghiulare, una faţă de cealaltă, atunci când erau văzute dintr-o anumită zonă în care trăia grupul tribal. Dar, probabil că astrologul a realizat, mai devreme sau mai târziu, că existau două cadre de referinţă posibile. Unul din ele se referea la tiparele neschimbătoare făcute de acele grupuri de stele - constelaţiile - care se găsesc aproape de ecliptică; adică aproape de banda sau centura îngustă din cer de-a lungul căreia Soarele, Luna şi celelalte planete se mişcă. Acest cadru de referinţă este în mod evident *spaţial:* corpurile celeste se mişcă peste formele spaţiale extinse ale constelaţiilor zodiacale.

Celălalt cadru de referinţă era în mod specific unul *temporar,* pentru că defineşte durata necesară corpurilor celeste pentru a răsări la est, culmina deasupra capului şi apune la vest. Într-un asemenea tip de măsurare este implicată, folosind termeni moderni, rotaţia zilnică a sferei celeste deasupra şi dedesubtul orizontului. O astfel de rotaţie era asociată de astrologul antic conceptului de „ore" şi, de asemenea, de „ceasuri", datorită în special faptului că în timpul nopţii trebuia să se vegheze la posibilele şi periculoasele apariţii nedorite, indiferent dacă era vorba de animale de pradă sau duşmani. Cei care vegheau, lucrau în schimburi de două sau trei ore.

În timpul zilei exista mişcarea Soarelui în jurul cerului vizibil, care reprezenta factorul

fundamental datorită ascensiunii sale schimbătoare rezultată din fluctuaţiile de temperatură care afectau, în schimb, toate sau majoritatea activităţilor umane din cadrul societăţilor de tip agricol.

Schimbările din ascensiunea solară ar putea fi uşor reduse Ia faptul traversării de către Soare a diferitelor secţiuni ale drumului său zilnic din jurul cerului vizibil; astfel, factorul temporal ar putea fi, de asemenea, analizat ca factor spaţial - reprezentând, de fapt, baza *cadranului solar* care măsoară timpul în funcţie de spaţiu. Dar acest gen de spaţiu ar putea fi interpretat ca spaţiu strict „terestru", în timp ce spaţiul definit de constelaţii era un spaţiu „celest"; diferenţierea a fost, în mod indubitabil, de mare semnificaţie, într-un timp în care polaritatea Soare-Pământ reprezenta baza unui vast număr de concepte cu aplicaţii posibile infinite. Această diferenţă rămâne încă importantă pentru mulţi astrologi, după cum vom vedea.

Când astrologul de astăzi vorbeşte de aceste două cadre de referinţă pentru măsurarea mişcării Soarelui, Lunii şi a planetelor, el menţionează imediat faptul că primul se referă la mişcarea aparentă anuală a Soarelui în jurul zodiacului - pe care astăzi o înţelegem ca mişcare de revoluţie a Pământului în jurul propriei sale orbite, ecliptică - şi cel de-al doilea cadru de referinţă se referă la rotaţia zilnică a globului nostru în jurul propriei sale axe; dar, în mod destul de evident, nu acesta era felul în care anticii gândeau această chestiune. Şi, ceea ce este important, nu e vorba de aşa numitele „fapte" - după cum le vedem noi astăzi - ci de semnificaţia pe care omul o conferă experienţelor sale imediate şi directe. Astronomia lucrează cu fapte observabile, în timp ce astrologia reprezintă studiul plin de semnificaţie, raţional sau non-raţional, al reacţiilor pe care omul le conferă

acestor fapte, pe bază conceptuală sau privind natura şi caracterul universului.

Dar pentru a reveni la cele două cadre de referinţă folosite la măsurarea poziţiilor, a relaţiilor unghiulare şi a ciclurilor Soarelui, Lunii şi planetelor: primul cadru este ceea ce numim astăzi zodiac; al doilea, ceea ce numim cercul caselor. Dar aceşti termeni şi modul în care sunt ei definiţi şi folosiţi sunt ambigui. Poţi imagina oricâte „zodiacuri" care depind de ceea ce vrei să masori; la fel, casele noastre astrologice moderne şi „ceasurile" astrologiei arhaice sunt diferite - diferite ca număr, mărime şi semnificaţie. Vom încerca să proiectăm puţină lumină peste aceste ambiguităţi şi să clarificăm poziţia luată de astrologie în lumea occidentală.

La început ar trebui să realizăm faptul că primele zodiacuri au fost probabil zodiacuri *lunare,* împărţite în 27 sau 28 de secţiuni, numite de obicei „asterism"-uri sau *case* lunare. Evident, nu se pot observa, în mod normal, grupurile de stele peste care trece Soarele în orice perioadă a anului; trebuie să se deducă această poziţie a Soarelui faţă de stelele care răsar sau apun imediat după asfinţitul Soarelui. Este mult mai simplu să stabilim poziţia Lunii în timpul nopţii, în relaţie cu stelele. Astfel era, în mod logic, mai necesar un cadru stelar de referinţă pentru ciclul lunar al Lunii, în special pentru nomazii care creşteau vite şi care trebuiau să vegheze noaptea[1].

Ar trebui apoi să se considere faptul că ciclul anual al Soarelui prin constelaţii poate fi, de asemenea, măsurat într-o altă manieră. Vorbim astăzi de mişcarea anuală a Soarelui în *longitudine* de-a lungul căii zodiacale; dar poate fi măsurat la fel de bine în funcţie de schimbările din *declinaţie.* Aceasta înseamnă, în mod simplu, că apusurile de

soare nu apar niciodată în exact acelaşi loc în orizontul vestic. Numai la momentul echinocţial de primăvară şi toamnă, Soarele apune exact la vest. La solstiţiul de vară el apune la aproximativ 23 *de* grade faţă de Nord-Vest; la solstiţiul de iarnă, la aproximativ acelaşi număr de grade faţă de Sud-Vest. Mai mult, există de asemenea schimbări în ascensiunea Soarelui pe Cer, de-a lungul anului, care determină unghiul mereu variabil la care razele lovesc suprafaţa Pământului şi ca rezultat avem schimbările sezonale din temperatură şi climă.

Au existat mari culturi care au ridicat stânci uriaşe la orizontul vestic pentru a măsura poziţia Soarelui în ciclul său anual de schimbări în declinaţie - care au fost asociate, în schimb, cu schimbările anotimpurilor. Nu este prea uşor să se stabilească dacă aceste culturi foloseau, de asemenea, un zodiac al constelaţiilor, deşi ambele tipuri de măsurare ar fi putut fi cunoscute - tipul de zodiac care se referea în principal la Lună, tipul declinaţional sau sezonal care se referea în mod preponderent la Soare.

Conceptul de zodiac a devenit confuz atunci când astrologii şi-au dat în mod clar seama de existenţa mişcării numite „precesia echinocţiilor", care introduce o tot mai mare discrepanţă între măsurătorile sezonale şi stelare. Odată cu reapariţia zodiacului *sideral* (constelaţiile) în tradiţia astrologică occidentală, care de secole opera în mod exclusiv cu zodiacul *tropical* al semnelor ce se refereau la *tiparul fix* al echinocţiilor şi solstiţiilor, această confuzie a devenit şi mai pronunţată.

Nu voi discuta aici în detaliu valoarea celor două zodiacuri solare care, în cel mai nefericit mod, utilizează aceiaşi termeni - Berbec, Taur, Gemeni,

etc. - pentru a se referi la două seturi diferite de factori. Voi spune doar că zodiacul sideral împarte banda celor douăsprezece constelaţii în graniţe imprecise, care au fost schimbate de câteva ori (ultima dată acum vreo patruzeci de ani), în timp ce zodiacul tropical se referă la un factor în mod clar cunoscut şi precis măsurat, orbita Pământului.

Acesta depinde, de asemenea, de factori la fel de clari, cum ar fi echinocţiile şi solstiţiile, cu implicaţii sezonale clare, care sunt foarte semnificative în vieţile oamenilor ce trăiesc în zonele temperate ale emisferei nordice - adică civilizaţia noastră care domină astăzi întreaga lume[2].

Pare să existe o mică îndoială asupra faptului că civilizaţia arhaică de la care am preluat zodiacurile - lunare şi/sau solare - folosea zodiacuri „siderale", adică bazate pe constelaţii; dar aceste civilizaţii nu au conceput sau imaginat universul aşa cum am făcut-o noi, începând cu perioada greacă şi în special de la Renaştere încoace. Mai mult, aceste civilizaţii timpurii se găseau întrucâtva în regiuni diferite ale globului trăind în condiţii climaterice diferite. Şi nu se poate accentua îndeajuns importanţa capitală pe care au avut-o aceşti factori, atunci când încercăm să discutăm şi să evaluam datele şi tehnicile astrologice.

CELE OPT „CEASURI”

Să considerăm acum cel de-al doilea cadru de referinţă care poate fi şi a fost folosit pentru măsurarea poziţiilor Soarelui, Lunii şi planetelor, adică cercul caselor astrologice. Este într-adevăr foarte probabil, aşa după cum Cyril Fagan a subliniat recent, ca în astrologia arhaică, ceea ce numim noi astăzi case să fi reprezentat perioade de timp -”ceasuri” - care nu se bazau pe răsăritul, culminaţia şi apusul Soarelui. Existau diviziuni ale zilei solare de patru perioade fundamentale, al patrulea moment semnificativ al ciclului fiind postulat ca şi contraparte a culminaţiei Soarelui la amiază, adică miezul nopţii.

Ar trebui să se realizeze semnificaţia filozofico-psihologică ca şi cea cosmologică a acestui tipar cvadruplu care domina gândirea astrologică. Diviziunea cvadruplă a oricărui ciclu se bazează pe realizarea dualismului inerent întregii existenţe şi conştiinţe a omului. Am menţionat deja polaritatea zi-noapte, lumină-întuneric, activitate conştientă şi somn, *Yang* şi *Yin.*

În filozofiile Indiei găsim în mod constant referirea la stările de „manifestare” şi „nemanifestare”. În *Bhagavat-Gita* Krishna, ca întrupare a Sinelui *(Brahman),* afirmă că el însuşi este începutul, mijlocul şi sfârşitul tuturor ciclurilor, pentru că fiecare perioadă de manifestare cosmică *(man-vatara)* este compensată de o perioadă de nemanifestare *(pralaya)* - o zi cosmică compensată de o noapte meta-cosmică.

Perioadele de tranziţie dintre aceste zile şi nopţi - indiferent dacă sunt raportate la cosmos sau la experienţa umană - reprezintă cele mai

semnificative momente ale existenţei. Ele sunt simbolizate în termeni umani prin orizont, pentru că acest orizont împarte mişcarea zilnică a Soarelui în două perioade esenţiale, separate de răsărit şi asfinţit. În regiunile aproape tropicale, răsăritul şi apusul reprezintă perioade scurte. Ziua izbucneşte rapid şi noaptea se lasă repede - un fapt de o mare importanţă dacă se doreşte, în mod neînţelept cred, să se transfere anumite idei - de exemplu conceptul de „cuspidă" - care aparţine unei astrologii subtropicale, astrologiei valabile pentru ţări temperate şi de latitudine mare.

Trezirea la existenţa conştientă - răsăritul, punctul *alpha* al ciclului zilei - şi încheierea activităţii zilei la asfinţit - punctul *omega* - sunt şi au fost întotdeauna elemente de bază în astrologie ca şi în simbolismul religios şi cultural. Amiaza reprezintă punctul de culminaţie al efortului ce conduce - în special în zonele cu climă foarte caldă - la un stadiu de hrană şi odihnă. În opoziţie polară cu aceasta, miezul nopţii reprezintă perioada de cel mai adânc mister, o perioadă cu adevărat magică.

O împărţire ulterioară a acestui tipar cvadruplu a devenit logică pe măsura trecerii timpului, în special atunci când a fost asociată nevoii de a se defini lungimea ceasurilor de noapte. O perioada de trei ore se potriveşte cu astfel de ceasuri şi unghiul de 45 grade se calculează uşor atunci când avansul Soarelui pe cer este divizat pe planul orizontal al cadranului solar. Această măsură de 45 grade a avut o mare însemnătate în ocultism şi, în mod evident, este foarte semnificativă atunci când sunt studiate astăzi câmpurile de forţa electrică şi magnetică.

Diviziunea octuplă este probabil asociată şi atribuirii numărului 8 Soarelui. În India, carul zeului Soare era condus de 8 cai albi şi 8

reprezenta simbolul numeric pe care gnosticii l-au atribuit lui Christos ca Principiu Solar - Rudolf Steiner vorbea despre Christos ca de un mare „Arhanghel Solar" - atribuindu-i numărul 888 sau 8, ce operează la cele trei niveluri de conştiinţă: biologic, mental şi spiritual[3].

Recent, Cyril Fagan pretindea că divizarea octuplă a unei hărţi astrologice se înregistra atunci pentru prima dată şi sublinia faptul că acestor opt „ceasuri" le erau conferite semnificaţii în funcţie de mersul înainte al Soarelui în jurul cerului, în direcţia acelor de ceas - şi, de asemenea, în funcţie de cele mai caracteristice tipuri de activitate ale celor patru ceasuri scurse între răsărit şi asfinţit. El are în cea mai mare parte dreptate, atunci când face o astfel de presupunere, dar numai dacă aceasta se aplică tipului de societate agricolă a timpurilor antice, chiar dacă, în mod evident, un astfel de tipar de activitate încă există oriunde oamenii trăiesc în comuniune cu pământul pe care îl cultivă sau cu animalele pe care le cresc. Acesta este un tipar *vitalist* şi Soarele trebuie întotdeauna considerat în astrologie ca sursa de forţă vitală. Dar după cum omul devine din ce în ce mai despărţit şi cu adevărat înstrăinat de pământ şi de ritmurile instinctuale şi sezonale ale vieţii - după cum omul îşi dezvoltă o minte individualistă şi un ego ambiţios - tiparele vitaliste îşi pierd mult din semnificaţie. Se dezvoltă un nou set de probleme şi astăzi soluţionarea acestora reprezintă sarcina principală a astrologiei. De ce? pentru că la acest nivel de individualizare psiho-mentală există cele mai importante nevoi ale omului modern. Şi orice are valoare în funcţie de abilitatea de a răspunde *nevoii* omenirii - indiferent dacă este vorba de astrologie, medicină, ştiinţă şi cunoaştere în general.

Ritmul psiho-mental al omului individualist modern operează în contrapunct cu acela al fiinţelor umane legate de Pământ şi centrate local. Acest lucru este demonstrat în mod clar de faptul că în termenii conştiinţei contemporane se ştie că planeta Pământ se roteşte în jurul axei sale şi nu Soarele este cel care se mişcă zilnic în jurul acesteia.

Se schimbă astfel întregul tablou şi observăm secvenţa caselor astrologice moderne numerotate şi interpretate în sens invers acelor de ceas. Conştiinţa, mintea şi simţul personalităţii individuale a omului cresc şi se dezvoltă de la potenţialitatea naşterii la o din ce în ce mai completă stare de actualizare, în *opoziţie* cu ritmurile forţei de viaţă. Acest lucru produce, în mod inevitabil, probleme, conflicte şi complexe psihologice individuale. Dar acesta reprezintă drumul uman spre maturizare, încredere în sine şi spre desăvârşirea creativă ca „persoană”.

DOUĂ ABORDĂRI FAŢĂ DE SOARE

Din punctul de vedere al astrologiei arhaice, determinarea „ceasurilor” era destul de simplă pentru că nu existau decât diviziuni ale timpului necesar Soarelui să se mişte pe bolta Cerului, de la răsărit la apus. Când astrologii au fost capabili să definească poziţia Soarelui în orice moment, cu referire la stelele şi constelaţiile zodiacale, le-a fost relativ uşor să determine poziţiile zodiacale aproximative ale începuturilor celor opt ceasuri, la un interval de trei ore. Nu a existat nici o problemă specială şi cu cât se trăia mai aproape de ecuator, cu atât tabloul era mai armonios.

Când, totuşi, s-a considerat Pământul ca fiind un glob care se roteşte în jurul axei sale şi are mişcarea de revoluţie în jurul Soarelui, s-a căutat să se construiască un sistem astrologie care nu mai este „centrat local” ci „centrat pe glob” şi care e relevant pentru persoanele individuale ce experimentează universul dintr-un anumit punct *de pe suprafaţa* acestui glob - s-au întâmpinat tot felul de dificultăţi. Acum, faptele tridimensionale trebuie într-un fel proiectate pe o foaie de hârtie bidimensională. Se pot folosi trei seturi de coordonate: locale, ecuatoriale şi ecliptice. Pentru a face şi mai grave problemele, atitudinea conservatoare şi orientată tradiţional a celor mai mulţi dintre astrologi i-a îndemnat să folosească mai departe mulţi termeni şi figuri de stil care se potriveau punctului de vedere al lumii arhaice, dar care nu mai au sens astăzi, în termeni de cunoaştere astronomică. Înşişi astrologii nu au procedat mai bine, în unele cazuri folosind aceiaşi termeni pentru a se referi la două seturi de fapte - de exemplu longitudinea şi latitudinea - păstrând vechile denumiri.

Nu este spaţiu suficient aici pentru a intra în detalii tehnice care implică geometria sferică şi diferitele sisteme de împărţire a caselor, adică stabilirea domiciliilor acestora. Totuşi, este important pentru cercetătorul modern al astrologiei să realizeze faptul că, ceea ce luăm de obicei de bun în lucrul cu casele unei hărţi natale, este susceptibil de câteva interpretări fundamental diferite. Cyril Fagan, care a reintrodus conceptul de zodiac sideral a căutat, de asemenea, nu numai să promoveze divizarea unei hărţi în opt case ci să le şi interpreteze secvenţa în direcţia sensului de mişcare al acelor ceasului. Aceasta reprezenta, probabil, practica veche, cel puţin în anumite regiuni, dar eroarea lui Fagan a fost, cred, de a proiecta în mod forţat convingerile arhaice vitaliste asupra indivizilor moderni.

Putem, de asemenea, accepta şi mitologia chaldeeană ca bază pentru o reînnoire a religiei! Fiecare perioadă şi cultură şi-a avut propriile *nevoi* caracteristice şi astăzi cerem o astrologie care să satisfacă nevoile ego-urilor orientate psihologic, confuze şi înstrăinate - şi în mod particular nevoile unui mare număr de tineri care, probabil pentru prima oară în istorie, au devenit fascinaţi de astrologie şi aceasta din motive foarte clare, chiar dacă majoritar inconştiente.

Semnificaţia caselor astrologice, aşa cum au fost ele folosite în cultura european-creştină, este intim asociată cu zodiacul şi reprezintă cel puţin unul din motivele pentru care astrologia de tip occidental a folosit sistemul de împărţire în doisprezece al caselor. De aceea, trebuie să mă refer din nou la zodiac.

Analizând horoscoapele care s-au păstrat, cele din Grecia, Alexandria sau Roma, se poate prezenta un bun exemplu al faptului că pretenţia de schimbare

a zodiacului sideral în cel tropical - adică de la constelaţii la semne care reprezintă secţiuni ale eclipticii egale cu 30 grade – a fost făcută posibilă datorită unei cunoaşteri improprii a faptelor astronomice şi a dus la o confuzie generală în minţile oamenilor care trăiau o perioada agitată a istoriei - perioadă care, într-un sens, face mai degrabă o paralelă, la un nivel diferit, cu ceea ce se întâmplă astăzi.

Însă concluzii de acest gen sunt de obicei superficiale şi nu oferă, cred, motive filozofice mai profunde pentru adoptarea acestui zodiac. Se mizează prea mult pe hazard şi pe greşelile unuia sau mai multor indivizi. Este în joc ceva mult mai adânc şi rămâne o problemă fundamentală astăzi, deşi într-un alt mod. Chestiunea este metafizică şi cosmologică şi are de-a face cu semnificaţia ce trebuie conferită Soarelui.

Cu câteva pagini înainte am afirmat ca aceste constelaţii au fost iniţial născocite pentru a furniza un fundal convenabil pe care să se împartă mişcările Soarelui, Lunii şi planetelor. Acesta ar fi reprezentat modul în care, într-o anumită perioadă istorică, era gândită relaţia Soarelui cu constelaţiile dar există, din abundenţă, mărturii ale faptului ca în timpurile arhaice acestei relaţii îi era dată o semnificaţie diferită, aproape în mod dramatic opusă - o semnificaţie care este mereu reprezentativă în baza unui tip de gândire metafizică pe care I-am dezvoltat în altă parte. Conform acestei abordări, Soarele trebuie considerat numai ca un canal sau lentilă *prin care* sunt concentrate şi direcţionate energiile Spaţiului cosmic asupra Pământului şi a fiecărui organism de pe acesta.

Dintr-un anumit punct de vedere, Soarele reprezintă factorul dominant şi constelaţiile

formează pur şi simplu un fundal pentru măsurarea mişcării sale şi a relaţiei care se schimbă în mod ciclic faţă de Pământ. În cel de-al doilea caz, factorul activ este însuşi *spaţiul* - şi am spune astăzi spaţiul galactic. Soarele reprezintă doar un instrument de focalizare - unii ocultişti au vorbit de o „fereastră" prin care se revarsă în afară şi înăuntru energiile imense ale unui spaţiu care este, de departe, mai mult decât tridimensional şi fizic.

Aceste două concepţii ale naturii fundamentale a forţei de viaţă pot fi numite, respectiv, *monoteistă* şi *panteistă.* Orice cercetător al religiei ştie cât de violent a luptat biserica creştină împotriva a tot ce era asociat panteismului. Mărturie stă condamnarea viziunii despre lume a lui Teilhard de Chardin, făcută de biserica romano-catolică, acum câţiva ani, în ciuda eforturilor constante ale acestuia de a se delimita de orice influenţă panteistă.

În astrologia arhaică, cel puţin în câteva ţări, cele douăsprezece constelaţii erau înţelese ca fiind corpurile colective ale „ierarhiilor creatoare" aparţinând unei „Lumi a Formării" cosmice - care în totalitatea să poate fi astăzi numită Mintea Divină. Din acest punct de vedere Soarele, şi într-un sens secundar Luna şi planetele, erau considerate a fi factorii ce au mobilizat şi eliberat energiile creative ale acestei Minţi Divine. Celelalte constelaţii pot, de asemenea, reprezenta aspectele creative ale acestei Minţi Divine, dar întrucât ele nu aveau în Soare şi planete canale directe pentru a-şi cobori energiile la nivelul vibraţiilor şi conştiinţei umane, aveau rareori efect în sens uman. Cele douăsprezece ierarhii zodiacale erau, de aceea, singurele cu adevărat responsabile de procesele de viaţă pe Pământ.

Un astfel de tablou cosmic era fundamental „panteist", chiar dacă văzătorul metafizician era capabil să aibă o vagă viziune dincolo de această „sferă a stelelor fixe", a unui tărâm şi mai transcendent, tărâmul Primului Mobil sau în termeni mai filozofici, a acelui Absolut etern necunoscut, *Ain Soph-ul* din Kabbala. În contrast cu acesta, noi avem tabloul „monoteist" al lumii în care Dumnezeu Unul, care se manifestă cu însufleţire şi în mod personal omului, este reprezentat de Soare - solarul EU SUNT, Aton-ul egiptean.

Din acest punct de vedere monoteist, ceea ce este fundamental în existenţa umană este relaţia dintre omul creat şi Creatorul său, dintre uman şi divin. Această relaţie, pe baza simbolismului astrologie, devine relaţia dintre Pământ şi Soare; şi această relaţie este exprimată de *orbita* Pământului. Fiecare lună a anului - punctul de culminaţie al lunii fiind Luna Plină sau pentru unii oameni Luna nouă - reprezintă dezvoltarea uneia dintre cele *douăsprezece reacţii fundamentale* ale naturii umane faţă de cele douăsprezece tipuri fundamentale ale conştiinţei Sufletului, douăsprezece căi prin care viaţa divină poate găsi mijloace de expresie.

De aceea, din acest punct de vedere, zodiacul este în mod logic şi inevitabil un factor „orbital". El reprezintă orbita Pământului căreia continuăm să îi dăm vechiul dar nu semnificativul nume de „ecliptică" - un nume care are puţin de-a face cu ceea ce ea reprezintă în mod efectiv cât şi simbolic. Stelele constituie deci un cadru pe care se poartă marele „dialog" dintre tipurile fundamentale de oameni şi Dumnezeu-Unul. Ele constituie un decor cosmic minunat al scenei universale. Totuşi, unele *stele individuale* pot deveni în mod semnificativ implicate în treburile

omului, dar dacă se întâmplă aşa, ele se referă mai mult la Grelele încercări supranormale care se amestecă şi tulbură dialogul dintre omul terestru şi Creatorul său, adică Soarele.

După cum planetele, din acest punct de vedere orbital şi heliocentric, sunt şi ele creaţiile Soarelui şi după cum lumina sau razele pe care ele o reflectă pe Pământ îşi au sursa în Soare, ele diferenţiază şi modulează în mod simplu Puterea solară originală, puterea de creaţie a lui Dumnezeu. Este de aceea logic să le interpretăm poziţiile şi relaţiile reciproce în funcţie de orbita Pământului, într-adevăr, orbitele planetelor - unele în interiorul, altele în exteriorul orbitei Pământului - pot fi considerate câmpuri de forţă care acţionează asupra relaţiei dintre Pământ şi Soare. Luna este în mod deosebit semnificativă din acest punct de vedere, pentru că se roteşte în fiecare lună în jurul Pământului şi distribuie la momentul de Lună nouă - cel puţin în mod simbolic - energiile emise de Soare şi reflectate tot timpul de planete. Datorită importanţei extraordinare a relaţiei Pământ-Soare, era aproape inevitabil ca fundamentala clasificare în douăsprezece a principalelor aspecte ale tiparului ciclic anual al schimbărilor din această relaţie să fie aplicată cercului caselor. Douăsprezece case se considerau potrivite şi strâns asociate celor douăsprezece *semne* - nu constelaţii - ale zodiacului. Dar trebuie să înţelegem în mod clar cum a fost făcută aceasta.

Vechea perspectivă astrologică centrată local a devenit geocentrică - centrată pe glob. Relaţia orbital-zodiacală Pământ-Soare a fost transferată întregului glob Pământesc, mai degrabă decât unei anume localităţi legate de propriul său orizont. Aceasta se poate vedea în mod clar din faptul că ceea ce numim astăzi „orizont” în astrologie -

orizontul „raţional” al astronomiei - este un cerc mare care trece prin centrul globului.

Nu este vorba de orizontul local al locului pentru care se întocmeşte o hartă; este doar paralel cu orizontul local. Acest orizont local trebuie înţeles ca un „orizont mediu” ce nu ia în considerare dacă o persoană este născută într-o vale adâncă sau pe un vârf de munte - o diferenţă care este, la urma urmei, extrem de mică în comparaţie cu mărimea globului nostru, astfel încât atunci când suprafaţa Pământului este văzută de sus, de la câteva mii de mile, chiar şi cei mai înalţi munţi apar aproape nesemnificativi ca mărime.

În plus, toată astrologia de astăzi lucrează cu „poziţii medii”, mai degrabă decât cu cele faptice, ceea ce are sens odată ce considerăm astrologia ca fiind un limbaj alcătuit din simboluri arhetipale şi în mod esenţial „numerologice” în atribuirea semnificaţiei specifice factorilor separaţi ce constituie o serie ciclică - adică seria semnelor zodiacale, ale caselor şi chiar ale planetelor, în funcţie de distanţa lor faţă de Soare.

Dar să ne întoarcem la relaţia dintre cele douăsprezece semne zodiacale şi cele douăsprezece case. Ceea ce este implicat în maniera în care astrologia tradiţională sau tipul clasic european al acesteia interpretează această relaţie, este ideea că semnele zodiacale se referă la substanţa energiei proceselor vieţii, în timp ce casele au de-a face cu modurile existenţiale, concrete şi detaliate în care operează aceste procese de-a lungul intervalului de viaţa al unui individ sau entitate socială colectivă.

Pentru unii astrologi europeni de astăzi zodiacul – „semnelor” - reprezintă câmpul de forţă pozitiv din care curg toate energiile care operează în biosfera

Pământului; cercul caselor reprezintă atunci domeniul terestru receptiv şi senzitiv. Aceasta, în termeni mai moderni, reprezintă diferenţierea teistă a Dumnezeului creator şi a omului creatură.

Cele două polarităţi, divin şi uman, sunt în principiu simetrice. „Destinul" omului este scris *nu* în stele ci în zodiacul tropical, care se referă la natura celest-dinamică a omului, *natura naturans.* „Circumstanţele" actuale, conform cărora funcţionează acest destin celest în viaţa sa zilnică, sunt indicate în case şi prin poziţiile planetelor, Soarelui şi Lunii în aceste case. Cele două serii ciclice, semnele şi casele, evoluează astfel în mod evident în aceeaşi direcţie, adică în sens contrar acelor ceasului.

Aceasta este şi a fost atitudinea fundamentală a astrologiei occidentale pe care o găsim încă predată - cu variaţii individuale - în cele mai multe manuale. Din nefericire, terminologia utilizată este deseori confuză, pentru că multe din conceptele arhaice şi „panteiste" sunt încă prezente. Răspândirea „astrologiei siderale" adânceşte confuzia. Din punct de vedere *istoric,* Fagan şi urmaşii săi au probabil dreptate atât timp cât vorbesc de trecutul arhaic - un trecut care încă influenţează multe şcoli astrologice divergente din India, ţară cu tradiţie spirituală. Dar din punct de vedere *psihologic* ei nu au reuşit să înţeleagă schimbarea profundă din mentalitatea umană, care a avut loc parţial în timpul perioadei greco-latine şi mai mult în timpul Renaşterii europene.

Ei nu înţeleg, după câte observ, nevoia crucială a fiinţelor umane de astăzi; şi implicarea lor în tehnicile ştiinţifice şi pretenţia lor că astrologia are valoare ca entitate în sine însăşi - adică, *ca un sistem* care trebuie recunoscut de „comunitatea ştiinţifică" - pare irelevantă în termenii nevoilor

prezente ale societăţii noastre aflate în criză - cu excepţia cazului, bineînţeles, în care nu se crede că viitorul omenirii va fi determinat de o şi mai mare bazare pe tehnologie, pe intelectul analitic şi procesele sale.

Aceasta nu înseamnă că abordarea siderală nu este valabilă sau că tehnicile clasice ale astrologiei europene sunt în multe cazuri confuze şi demodate. Nu există niciodată o separare clară a noţiunii de „bun" sau „rău" în problemele socio-culturale, religioase sau ştiinţifice, pentru simplul motiv că toate minţile umane nu operează întotdeauna pe aceeaşi lungime de unda. Lumea conţine încă un mare număr de rase umane arhaice, centrate local şi indivizi naţionalişti care venerează, mai mult sau mai puţin dogmatic, „marea moştenire" a ţării sau culturii lor specifice. Nevoia de ghicire a viitorului, în termeni de evenimente specifice, este la fel de mare ca întotdeauna şi poate chiar şi mai mare; şi căutarea confortului, a fericirii egocentrice, a plăcerilor senzuale şi a prestigiului social reprezintă încă imboldul majorităţii fiinţelor umane din societatea noastră nevrotica, îmbelşugată şi profund polarizată. Astrologia se adaptează la mentalitatea şi aşteptările emoţionale ale persoanelor care ajung la ea ca practicante sau ca şi clienţi - exact după cum face psihologia şi chiar medicina. Obţii ceea ce dai. Aşa cum întrebi, aşa va fi şi răspunsul. Ceea ce vrei să ştii şi, în cele mai constructive situaţii, ceea ce ai nevoie să ştii, condiţionează, dacă nu determină, felul de cunoaştere pe care îl vei obţine.

ASTROLOGIA CENTRATĂ PE PERSOANĂ

Trăim într-o epocă de individualism extrem şi abordarea „umanistă" a astrologiei pe care am formulat-o cu mult timp în urmă caută să aducă persoanelor individuale o realizare mai conştientă a semnificaţiei adânci a experienţelor lor, astfel încât să poată fi capabile să-şi îndeplinească atât individualitatea fundamentală cât şi destinul, adică locul şi funcţia lor în univers. În acest tip de astrologie, fiinţa umană nu este înţeleasă a fi *exterioară* hărţii sale natale; nu se presupune ca ea să o „guverneze" prin reprimarea trăsăturilor „rele" şi prin obţinerea de avantaje din cele „bune". Harta natală este văzută ca formula ce defineşte în mod structural „natura fundamentală" a omului. Ea este un simbol cosmic complex - un cuvânt sau un *logos* care revelează ceea ce este persoana în mod potenţial. Reprezintă „numele celest" al persoanei individuale şi totodată un *set de instrucţiuni* al faptului cum o persoană poate să concretizeze cel mai bine ceea ce la naşterea sa a fost doar pur potenţial - „potenţialitatea germenelui". Harta natală este o *mandala,* un mijloc de a realiza o integrare atotcuprinzătoare a personalităţii.

Am dezvoltat aceste idei în multe cărţi şi într-un mare număr de articole. Odată ce ele sunt bine înţelese şi asimilate atât din punct de vedere emoţional, cât şi intelectual, ar trebui să fie evident că întreaga abordare a interpretării factorilor fundamentali din astrologie trebuie, în mod inevitabil, să se schimbe - altfel rezultatele, atât pentru client cât şi pentru astrolog ca propriul său client ar putea fi nefericite, dacă nu chiar dezastruoase. În mod esenţial, abordarea nu ar trebui să fie „etică", adică bazată pe atitudinea

dualistă bine-rău, fericit-nefericit. Nici o harta natală nu ar trebui considerată „mai bună" decât alta, chiar dacă unele hărţi indică, în mod evident, vieţi „mai uşoare" decât altele - deşi persoanele remarcabile şi creative au foarte rar o existenţă interioară, dacă nu exterioară, uşoară.

Asemenea tip de astrologie ce are ca scop să răspundă nevoilor bărbaţilor, femeilor şi adolescenţilor din societatea noastră individualistă, trebuie să arunce o lumină nouă asupra vechilor concepte ale astrologiei, în special acolo unde non-conformismul tânăr caută să-şi clădească un drum nou de viaţă. O astrologie umanistă trebuie să fie centrată pe persoană, pentru că preocuparea ei de bază este dezvoltarea persoanei individuale - dezvoltare în conştiinţă şi sentimente ca şi dezvoltare prin acţiuni exterioare. Şi această centrare pe persoană are implicaţii foarte clare şi consecinţe tehnico-practice pentru că ceea ce o asemenea astrologie caută să definească şi să interpreteze, este relaţia directă a persoanei individuale cu întregul univers care, în termeni concreţi, înseamnă relaţia ei cu galaxia noastră, considerată ca „organism cosmic".

Astrologia arhaică era, aşa după cum am afirmat, centrată local. Astrologia europeană, în forma sa clasică, era centrată pe Pământ, Pământul fiind considerat un glob. Ceea ce avem nevoie acum, într-un sens mai clar şi mai consistent decât s-a încercat de-a lungul ultimelor decenii ale acestui secol orientat psihologic, e o abordare centrată pe persoană a tuturor conţinuturilor universului nostru galactic. Această abordare este probabil, într-un sens, mai apropiată astrologiei centrată local decât celei centrate pe glob, din trecutul nostru recent; dar rolul *localităţii* - de a cărei natură este influenţat un grup tribal de fiinţe umane încă neindividualizate, guvernate de impulsuri vitaliste

- ar trebui să fie luat acum de *o persoană individuală,* cel puţin parţial capabilă să dezvolte o abordare independentă, total deschisă, creativă şi conştientă faţă de întregul său mediu înconjurător cosmic ca şi biosferic şi social.

O asemenea schimbare a accentului este în mod particular evidentă atunci când vom aborda subiectul caselor natale, căruia îi este consacrată această carte. Voi încerca să definesc consecinţele practice ale noii perspective; dar doresc să subliniez de la început faptul că schimbarea nu poate fi încă făcută pe deplin cu datele astronomice aflate acum la dispoziţia noastră. Trebuie să se cunoască mult mai mult referitor la galaxie şi milioanele sale de stele. Totuşi, putem să începem a ne reorienta interpretările în direcţia a ceea ce ar trebui dezvoltat pe deplin în secolele ce vor urma. De fapt, în măsura în care priveşte casele natale, această reorientare nu schimba major semnificaţia conferită în mod tradiţional acestora sau cel puţin a majorităţii lor, ci prezintă niveluri noi de semnificaţie şi mută în mod particular accentul principal, în ceea ce priveşte poziţiile planetare, de Ia semnele zodiacale la case. Neajunsul, fireşte, îl reprezintă faptul că o asemenea mutare solicită cunoaşterea precisă a momentului primei respiraţii a persoanei. Dar tehnicile moderne ale spitalelor şi interesul parental diminuează acum dificultatea satisfacerii unei astfel de cerinţe.

Casele - cadru fundamental de referinţă al astrologiei

Când se naşte o fiinţă umană într-un anume moment şi loc de pe suprafaţa Pământului, ea este înconjurată din toate părţile de corpuri celeste, vizibile pe cer sau invizibile dedesubtul orizontului. Astrologia afirmă că poziţiile acestor corpuri celeste, dacă *sunt asociate nou născutului* şi dacă această relaţie este interpretată în mod semnificativ, defineşte *natura structurală* de bază a organismului biologic şi psihic al acestui copil, ca şi maniera în care potenţialul său nativ va fi sau ar trebui actualizat printr-o serie de *experienţe personale.*

Cuvântul „persoană" se poate referi la persoane colective, cum ar fi o firmă, o naţiune sau chiar o secvenţă foarte definită de activităţi sociale organizate - dar în această carte voi discuta doar probleme care aparţin persoanelor individuale. Acesta este domeniul astrologiei „natale" şi, după câte văd, nici un sistem de astrologie natală nu are mai mult sens astăzi dacă nu este în mod faptic „centrat pe persoană".

O astrologie centrată pe persoană lucrează cu relaţia dintre o persoană şi universul care o înconjoară - mediul său cosmic. În cazul unei astrologii centrate pe persoană, atunci când avem de-a face cu o relaţie trebuie luaţi în considerare cel puţin doi factori: organismul uman individual (care la prima sa respiraţie a devenit în mod independent, direct şi organic asociat universului) şi corpurile celeste care se mişcă *toate* în jurul său, în tipare ciclice.

Nimic în univers nu este „fix”; totul se mişcă. Această mişcare, totuşi, rămâne fără semnificaţie dacă nu este observată de o persoană conştientă şi nu este interpretată în relaţie cu aceasta. Trăim într-o lume a relativităţii dar acestei relativităţi i se poate conferi o semnificaţie definită în mod conştient, în funcţie de un anumit cadru de referinţă şi conform unui punct focal de percepţie cel puţin *relativ stabil.* O persoană individuală reprezintă o entitate relativ stabilă, pentru că deşi corpul său este evident într-o stare de transformare constantă din punct de vedere electric şi chimic şi, la fel, conştiinţa sa nu este niciodată exact la fel, totuşi tiparul genetic al celulelor lui - sau orice ar reprezenta aceste gene din punct de vedere biologic - rămâne acelaşi de la naştere la moarte. El îşi păstrează, în mod normal, numele originar şi vorbeşte limbajul său nativ ale cărui cuvinte şi sintaxă joacă un rol fundamental în formarea mentalităţii sale; el reprezintă o unitate socială relativ permanentă care aparţine unei culturi ce experimentează totuşi rareori o schimbare radicală, în ciuda crizelor importante.

Ştiinţa modernă îşi are „constantele sale universale”. Ele sunt, probabil, relativ constante şi universale, dar servesc totuşi ca şi cadru de referinţă *fără* de care cu greu orice „lege a naturii” ar putea fi considerată demnă de încredere. Filozofii cu aplecare religioasă - cum ar fi cazul lui Aldous Huxley - vorbesc de o „filozofie perenă” şi ocultiştii se referă la o „tradiţie universală” sau „revelaţie originară”, ambele reprezentând o temelie stabilă, solidă şi sigură pentru convingerile considerate esenţiale pentru bunăstarea mentală, spirituală şi emoţională a omenirii. Misticismul răsăritean şi chiar unele tipuri occidentale pot lasă impresia că părăsesc întregul simţ al siguranţei şi solidităţii, dar misticii au ca scop identificarea totală cu Dumnezeu sau absorbţia completă a

„stării de unitate”; a vorbi de Dumnezeu, Brahman, Nirvana sau Tao înseamnă a face referire la o stare de permanenţă, absolută, ce constituie în ea însăşi o stare supremă de stabilitate, chiar dacă implică o schimbare constantă din punct de vedere al atitudinilor şi existenţei individuale a structurilor.

Astrologia, în sensul său tradiţional occidental, îşi are întocmai cadrul de referinţă „relativ stabil”: „zodiacul”. Zodiacul poate fi conceput pe baza constelaţiilor - *tipare fixe* de stele care par fixe pentru că în relaţia cu noi se mişcă extrem de încet - sau pe baza celor douăsprezece diviziuni ale orbitei Pământului, o orbita a cărei formă se schimbă totuşi uşor de-a lungul a mari perioade de timp - zodiacul tropical. Oricare din aceste sisteme întâmpina necesitatea unui cadru de referinţă relativ stabil. Ceea ce am sugerat în diferite scrieri este posibilitatea unui alt tip de cadru referenţial - unul centrat pe persoană, mai bine adaptat nevoilor şi naturii individului modern. Voi începe să vorbesc despre aceasta ca despre crucea formată de orizont şi meridian.

Cititorul familiarizat cu manualele astrologice sau chiar cu articolele din revistele astrologice va crede, probabil, că nu este nimic nou într-un asemenea cadru de referinţă. Chiar şi harta natală modernă, va spune el, conţine o linie care se numeşte „orizont” şi o verticală, „meridianul”. Dar denumirile sunt ambigue şi pot induce în eroare. După cum deja am afirmat, orizontul astrologie - şi astronomic - reprezintă un cerc care trece prin centrul globului. El *nu* se referă nici la orizontul „perceptibil”, nici la ceea ce eu numesc orizont „mediu” - ci se referă la cercul de spaţiu care ar fi vizibil pentru un ochi aflat la suprafaţa unui ocean liniştit. Cât despre meridianul hărţii natale, acesta reprezintă proiecţia bidimensională a unui „mare

cerc" perpendicular pe orizontul astronomic „raţional" care trece prin punctele Nord şi Sud. Exact la punctul de amiază al acelui loc, adevăratul Soare se găseşte traversând meridianul, dar ceea ce se numeşte Mijlocul Cerului într-o harta astrologică *nu* este punctul de deasupra capului - Zenitul ci, mai degrabă, gradul zodiacal la care se găseşte adevăratul Soare la amiază. Meridianul reprezintă un cerc de longitudine care trece de la punctul Sud, prin Zenit, către punctul Nord al orizontului.

Perpendicular pe acest cerc, dar încă în dimensiune verticală, găsim ceea ce se numeşte „verticala primă". Şi aceasta reprezintă un mare cerc; *si* trece din punctul de Est, prin Zenit, către punctul de Vest al orizontului şi, bineînţeles, trece şi prin Nadir.

Aceste trei mari cercuri - orizont, meridian şi verticala primă - sunt perpendiculare unul pe celălalt în spaţiul tridimensional. Intersecţia lor determină şase puncte fundamentale: la nivel orizontal, Est, Vest, Nord, Sud şi la nivel vertical, Zenit şi Nadir. Bineînţeles că ne putem gândi la orice număr de puncte pe orizont, prin care ar trece cercuri mari şi care ar traversa, de asemenea, Zenit-ul şi Nadir-ul şi punctele care deseori ie sunt asociate: Nord-Est, Nord-Vest, Sud-Est şi Sud-Vest. Totuşi, conceptul de şase direcţii spaţiale - Est, Vest, Nord, Sud, Deasupra şi Dedesubt - este fundamental.

Într-o hartă natală bidimensională sunt arătate doar patru direcţii de bază. Sudul şi Zenitul sunt întrucâtva integrate, la fel Nordul şi Nadirul. Motivul este - în afara bi-dimensionalităţii hărţii - ceea ce aceasta consideră ca fiind încă esenţială: mişcarea zilnică aparentă a Soarelui. Zodiacul se mişcă zilnic împreună cu Soarele pentru că, în

astrologia noastră occidentală clasică, zodiacul reprezintă „creaţia” mişcării Soarelui - adică, în termeni astronomici moderni, orbita Pământului. Şi, bineînţeles, Luna şi planetele însoţesc, de asemenea, Soarele.

După cum am spus mai înainte, în astrologia arhaică, centrată local, singurul cadru de referinţă cu adevărat „fix” era orizontul localităţii în care trăia tribul sau mai târziu în care se află oraşul. Când atingem stadiul de dezvoltare la care, cel puţin teoretic, individul devine unitatea de bază - încrezător în sine, liber, creativ – atunci astrologia, devenind centrată pe persoană ar trebui, în mod logic, să utilizeze drept cadru de referinţă propriu structura geometrică tridimensională produsă de cele şase direcţii ale spaţiului în *centrul cărora* stă individul. Cele trei mari cercuri menţionate mai sus - orizont, meridian, verticala primă - constituie deci structura de bază a spaţiului unui individ. Oriunde se deplasează persoana, ea rămâne centrul acestui spaţiu. *Tot* ce se mişcă pe Cer - stele, Soare, planete, comete etc. - îşi are locul în cadrul acestei structuri spaţiale. Poziţia oricărui corp celest poate fi stabilită şi măsurată cu precizie faţă de aceasta.

Anumite corpuri celeste cum ar fi Soarele, pot fi mult mai importante ca altele. El este, cu siguranţă, mult mai important, de exemplu, decât o stea mică care se mişcă pe o traiectorie ce nu are o relaţie geometrică cu centura zodiacală, adică cu planul eclipticii. Dar în astrologia centrată pe persoană nu există nici un motiv să dăm o valoare cvasi-absolută Soarelui sau zodiacului. Ca simbol al sursei de energii vitale, Soarele reprezintă un punct de maximă importanţă, în acelaşi mod în care inima unei persoane - legată de factorul solar - este esenţială pentru continuitatea vieţii. Dacă inima încetează să mai bată pentru mai mult de

câteva minute, creierul se deteriorează iremediabil şi organismul îşi pierde conştiinţa individualizată ca şi existenţa biologică.

Dar în timp ce Soarele şi tot ce se referă la zodiac poate fi foarte important şi fundamental, nu este necesar să fie *singurul factor esenţial de referinţă* din astrologia centrată pe persoană. Structura de spaţiu tri-dimensională pe care fiecare persoană individuală o poartă în jurul său oriunde merge - cel puţin când stă pe o suprafaţă solidă - aceasta ar trebui considerată cadrul său fix de referinţă.

Să o spunem mai simplu: atunci când o persoană călătoreşte de la Atlantic la Pacific, ceea ce vede *trecând* la orizont, cu fiecare pas făcut, se schimbă în mod constant, dar faptul că el e centrul unui orizont, rămâne neschimbat. Călătorul îşi „cară" întotdeauna cu el propriul orizont şi există întotdeauna un punct de Zenit deasupra capului său. Stelele vin şi pleacă din acest punct de Zenit; nici un corp celest nu este „fix", căci Zenit-ul este întotdeauna pe aceeaşi direcţie de deasupra capului. Indiferent dacă acest sau acel semn zodiacal răsare la 9 p.m. şi altul la 2 a.m., aceasta nu schimbă cu nimic faptul că individul, în ambele momente, îşi fixează privirea pe acelaşi orizont estic - din punct de vedere astrologie, pe Ascendent.

Dacă unora li se pare dificil să urmărească o asemenea linie de gândire, este pentru că ei tind să confunde o structură cu ceea ce se întâmplă în anumite puncte din interiorul acesteia. Aceasta reprezintă o tendinţă aproape universală, deoarece omul reacţionează la un eveniment, mai degrabă decât să recunoască locul în care evenimentul apare. Prin „loc" înţeleg rolul pe care acest eveniment trebuie să-1 joace în „structura" totală a fiinţei individuale a persoanei şi în procesul de

actualizare a potenţialului său nativ, adică a destinului său.

În termeni astrologiei simpli, dacă un anumit fenomen celest - să spunem, o conjuncţie a lui Jupiter cu Saturn - a apărut în casa a 10-a a hărţii natale, aceasta indică faptul că respectiva conjuncţie dintre cele două planete caracterizează *calitatea* conştiinţei sociale a persoanei care va anima - şi într-adevăr, care *ar trebui* să inspire - participarea sa la viaţa şi munca comunităţii sale. Spun „ar trebui", pentru că eu consider harta natală ca un „set de instrucţiuni" în executarea rolului pe care individul trebuie să-l joace, dacă trebuie să-şi îndeplinească destinul. Numeşte-o „karma" dacă vrei.

Rezumând: într-o astrologie centrată pe persoană avem de-a face cu doi factori esenţiali: 1) structura geometrică fundamentală a spaţiului în care persoana individuală este centrul; 2) *toate* corpurile celeste care *trec prin* această

structură în reiaţii reciproce mereu variate sau „aspectele". Fiecare din aceste corpuri are caracteristici diferite pentru că fiecare se mişcă în moduri şi cu viteze diferite şi ne apar având diferite caracteristici de mărime, culoare şi, în termenii astronomiei moderne, de loc în serie ordonată - în special seria planetelor din cadrul sistemului solar.

Ar trebui să fie clar faptul că cel de-al doilea factor nu include numai cele două Lumini şi planetele ci şi toate stelele din jurul nostru deoarece, repet, stelele se mişcă în experienţa noastră umană - numai că ele se mişcă păstrând, practic vorbind, un tipar permanent al relaţiei şi acesta reprezintă motivul pentru care în trecut li s-a conferit calitatea de a fi „ fixe". În ceea ce priveşte primul

factor, acesta se referă la case ca diviziuni ale spaţiului centrat pe persoană. Totuşi, în astrologia noastră occidentală tradiţională, aceste secţiuni spaţiale centrate pe persoană nu sunt numai reduse la două dimensiuni ci sunt considerate a exista în zodiac şi acesta reprezintă punctul ambiguu şi confuz, pentru că există două zodiacuri solare, plus zodiacurile lunare şi noile tipuri de „zodiacuri" care ar putea fi inventate. Pe de altă parte, nu este nimic ambiguu în noţiunile de Est, Vest, Nord, Sud, Zenit, Nadir. Aceste puncte şi structura spaţială pe care o definesc reprezintă *fapte universale de experienţa umană* şi ne furnizează o temelie structurală universal valabilă pentru interpretarea relaţiilor noastre individuale cu universul.

În prezent, bineînţeles, o astrologie tridimensională ce foloseşte „sferele naşterii" mai degrabă decât hărţile natale nu este practică, deşi eu cred că aceasta va fi astrologia unui viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat. Noi trebuie să lucrăm însă cu ceea ce este disponibil *acum,* adică cu hărţile bidimensionale. Putem totuşi să ne re-orientăm înţelegerea asupra a ceea ce înseamnă aceste hărţi şi în mod particular asupra interpretării caselor. Ar trebui să considerăm aceste case ca proiecţii bidimensionale stricte ale spaţiului tridimensional în care individul reprezintă exact centrul.

DE CE DOUĂSPREZECE CASE ?

După cum, în hărţile bidimensionale, cele şase direcţii de bază ale spaţiului tridimensional trebuie reduse la patru, adică, la crucea făcută de orizontală şi de verticala, sunt stabilite patru secţiuni ale spaţiului; şi după cum astrologia centrată pe persoană lucrează în mod fundamental cu probleme înrădăcinate în experienţa proprie şi în schimbările din conştiinţă, fiecare din aceste patru secţiuni ar trebui subdivizate la trei, deoarece conştiinţa se dezvoltă într-un mod dialectic trinitar. Conceptul de douăsprezece case ar trebui deci reţinut. Într-un sens mai larg, putem vorbi de secvenţa: teză, antiteză şi sinteză, dar întrucât aceşti termeni sunt mai degrabă ambigui şi susceptibili de interpretări variate, ar fi mult mai corect să vorbim de: subiect, obiect şi de relaţia dintre subiect şi obiect sau, din punct de vedere metafizic, de: spirit, substanţă şi formă sau de: acţiune, mijloace de acţiune şi evaluarea rezultatelor acesteia.

Toate aceste trinităţi sunt experimentate de conştiinţa individului pe baza celor patru realităţi fundamentale ale existenţei umane ce corespunde celor patru „aspecte" ale hărţii - Ascendent şi Descendent, Zenit şi Nadir. Dar, repet, în modul occidental tradiţional în care astrologii interpretează şi definesc aceste aspecte, acestea *nu* corespund cadrului faptic al spaţiului în care persoana individuală reprezintă centrul. Orizontul acestor hărţi astrologice moderne trece prin centrul Pământului, în timp ce omul trăieşte într-un punct de pe suprafaţa acestuia. Mijlocul Cerului nu reprezintă adevăratul Zenit ci doar un punct din zodiac. Astfel, dacă o stea se află pe gradul Mijlocului Cerului, nu e neapărat necesar să fie steaua de deasupra capului, de la adevăratul Zenit -

şi aceasta se aplică, de asemenea, şi punctului de *lmum Coeli* sau cuspidei casei a 4-a, care nu reprezintă adevăratul Nadir.

Aceasta se întâmplă, repet, pentru că astrologia noastră este centrată pe Pământ şi nu pe persoană. În practic toate cazurile se considera numai relaţia Pământului ca glob, cu Soarele şi în mod secundar cu planetele care se mişcă de-a lungul căii aparente a Soarelui. Stelele şi constelaţiile nu au un loc astrologie semnificativ în astrologia clasică europeană cu excepţia unei vagi rămăşiţe a unei tradiţii arhaice. Totuşi, oricât de relativ neadecvate sunt hărţile noastre astrologice de astăzi, în termeni de abordare centrată pe persoană, ele trebuie să fie folosite; ele pot fi utilizate eficient dacă nu uitam realităţile fundamentale pe care le simbolizează. Orice set de simboluri consecvent şi structurat semnificativ poate fi folosit dacă ne dam seama de ceea ce reprezintă şi de nivelul la care înţelege să opereze.

Astrologia este un limbaj simbolic - în acelaşi fel ca şi *Yi Jing-ul,* atunci când este asociat celor mai profunde concepte metafizice ale sale şi ca şi cărţile de Tarot cu fundalul lor kabbalistic. Toate acestea „lucrează", dacă sunt folosite în mod corespunzător. Ele lucrează în funcţie de relaţia dintre cel care interpretează şi cel care caută răspunsuri, pentru că a stabili în mod adecvat maniera în care trebuie interpretat întregul set de simboluri depinde numai de natura acestei relaţii şi de nivelurile la care operează minţile ambelor persoane.

Religia şi ştiinţa ar trebui înţelese din punct de vedere umanist în acelaşi mod. Oare „lucrează" creştinismul ca serie de imagini măreţe şi de simboluri care transformă în mod potenţial ego-ul? Sigur, dar lucrează atât distructiv cât şi constructiv.

Ştiinţa îşi are, de asemenea, latura sa distructivă - suntem martorii poluării şi ai distrugerii elementelor naturale, ai depersonalizării şi proliferării monstruoase a fiinţelor umane în oraşe năpăstuite. Se pot explica, bineînţeles, rezultatele negative şi se poate da vina pe natura umană. Valoarea fiecărui simbol derivă din modul în care este folosit, ceea ce deseori înseamnă din modul în care în *mod inevitabil va fi folosit* de fiinţele umane, considerând stadiul particular al prezentei lor evoluţii. Dar chiar şi o utilizare în mod evident distructivă poate avea în final rezultate constructive. În mâinile unui om sfânt, cele mai amăgitoare şi în mod normal mai nefondate căi pot produce schimbări spirituale, în timp ce în mâinile unui criminal sau ale unui nebun pot duce la distrugere sau dependenţă.

Cele de mai sus sunt aplicabile şi la metodelor de astăzi ale astrologiei. Totuşi, ne aflăm la un punct de cotitură al istoriei civilizaţiei. Friedrich Nietzsche, poetul şi filozoful tragic al secolului al XlX-lea, a proclamat necesitatea „reevaluării tuturor valorilor”. Această necesitate este astăzi mult mai imperativă din punct de vedere universal, decât acum o sută de ani. Este imperativă în *toate* domeniile gândirii umane, în toate reacţiile-sentiment codificate şi tradiţionale ce ajung sub numele de moralitate - în special moralitatea socială - şi în tot comportamentul atât interpersonal cât şi inter-grup. Am vorbit în altă parte de nevoia unei schimbări la toate nivelurile, de la o abordare „atomistă” la una „holistică” a realităţii[4]. Schimbarea pe care o subliniez acum pe baza conceptului de case astrologice este o parte a acestei mari „reevaluări a tuturor valorilor”.

O asemenea schimbare poate părea relativ nesemnificativă, după cum în majoritatea cazurilor nu schimbă în mod radical semnificaţia atribuita

fiecărei case dintr-o hartă natală. Totuşi, ea poate şi ar trebui să fie considerată simbolică faţă de ceea ce are loc în toate domeniile străduinţei umane, deoarece se referă la relaţia dintre persoana individuală şi universul ca întreg; adică, implică o reevaluare fundamentală a semnificaţiei acestei relaţii, în acest sens, ea constituie o transformare „religioasă" de cel mai profund tip. Ea face o paralelă a diferenţei dintre atitudinea credincioşilor oricărei religii organizate - cu ierarhia sa de preoţi, intermediari între creatură şi Creator - şi atitudinea practică a misticului, care se pune în legătură cu totalitatea existenţei fără intermediari.

În termeni astrologiei mai simpli, factorul „poziţiei în zodiac" este înţeles astăzi ca un factor intermediar între planetă şi individ. Jupiter, ca simbol al unei funcţii de bază în personalitatea umană - expansiune şi asimilare, camaraderie socială şi prestigiu sau bunăstare, etc. - *rămâne întotdeauna jupiter în orice sistem zodiacal.* Ceea ce este esenţial de ştiut este domeniul de experienţă în care acea funcţie operează cel mai semnificativ în termeni de realizare a individualităţii şi destinului unei anumite persoane. Este esenţial dacă considerăm harta natală - sau orice altă harta la diferite niveluri - ca un „set de instrucţiuni" celeste. Dacă, de exemplu, îl am pe Jupiter în harta natală în casa a 7-a, ar trebui să caut expansiune şi orice alt rezultat jupiterian pe baza relaţiei cu asociaţii şi partenerii, la orice nivel poate fi aceasta. Casa a 7-a se referă la relaţiile şi partener ia te le de toate tipurile iar termenul de „parteneri" include nu numai „colegi" ci şi „duşmani", pentru că amândouă categoriile *constituie sau conduc* la o polarizare deseori necesară a valorilor.

Astrologul modern poate să fie de acord cu acestea până la un punct; totuşi, primul lucru pe care îl

caută de obicei este să afle aşa-numita „forţă” a planetei pe baza poziţiei sale zodiacale. El continuă să creadă, în mod conştient sau semiconştient, că o planetă îşi concentrează energiile care curg de la un semn sau constelaţie zodiacală şi că aceste „energii” sunt cele care fac într-adevăr să funcţioneze astrologia. Că există energii solare, planetare şi cosmice prin spaţiu şi că *Pământul luat ca un întreg* este influenţat de acestea, este evident Dar aceasta nu are într-adevăr nimic de-a face cu astrologia aşa cum este ea practicată astăzi, cu referire la viaţa şi personalitatea unui individ. Într-o zi, fără îndoială, se va ridica o ştiinţă bazată pe studiul acestor energii - ar putea fi numită „cosmo-cologie” - dar ea nu va lucra cu persoana individuală. Nu va mai fi astrologie, după cum nici alchimia medievală sau asiatică nu înseamnă chimie modernă.

Consider că Cyril Fagan a făcut un lucru valoros atunci când a definit conceptele astrologice pe baza astrologiei arhaice, centrată local. Dar noi nu trăim nici în timpurile arhaice, nici în timpurile Renaşterii europene.

Trăim într-un secol psihologic, într-un timp al marilor prefaceri şi să sperăm că ne aflăm în pragul unei noi epoci în care indivizii vor fi capabili să întâmpine în mod deschis universul şi întreaga experienţă, fără *intermediari* care să forţeze asupra lor categoriile sociale, religioase sau etice. Utopie? Probabil, dar toţi paşii noi pe care omul îi face sunt bazaţi pe o viziune care pare utopică celor vechi. Toate epocile noi încep în confuzie şi nesiguranţă. Câţiva indivizi pot reprezenta sursa pură a noului curent. Minţile şi sentimentele lor pot lumina clar, limpede şi adevărat; dar ei sunt doar câţiva. Idealurile pentru care ei trăiesc sau pe care le au doar în viziune, în marile momente ale iluminării, acţionează asupra

maselor ca un ferment puternic şi acolo unde acţionează există haos. Astăzi, aproape totul se află, într-adevăr, într-o stare de haos - şi astrologia nu face excepţie.

SISTEME DE ÎMPĂRŢIRE A CASELOR

Metoda folosită în astrologia modernă pentru a determina cuspidele celor douăsprezece case este, în mod particular, haotică. Luat în mod literal, termenul de cuspidă se referă la *începutul* unei suprafeţe spaţiale sau a unei perioade de timp. Totuşi, unii astrologi contemporani sunt de părere că termenul ar trebui să se aplice mijlocului unei case. Cyril Fagan a ajuns, de asemenea, la o astfel de concluzie, dar a avut o minte îndeajuns de clară ca să sugereze, în sistemul pe care l-a promovat, că termenul ar trebui înlocuit cu cel de „mediană". Ceea ce deseori îl face pe astrolog să creadă despre cuspidă că reprezintă mijlocul unei secţiuni a casei, este convingerea că trăsăturile specifice ale unei case se găsesc în cel mai explicit şi efectiv mod după ce o planetă a atins mijlocul acestei case.

Sunt implicate aici două concepte. Primul, unul fundamental, se referă la adevărata natură a astrologiei. Marc Edmund Jones, cu mulţi ani în urmă, definea astrologia ca „ştiinţă a tuturor începuturilor". În sens metafizic, aceasta înseamnă că o hartă astrologică poate fi considerată formula arhetipală sau formula „germene" ce stabileşte *setul de potenţialităţi* emis în primul act al manifestării - în creativul *Fiat,* Cuvântul-începutului, care reprezintă originea oricărui ciclu existenţial. Ceea ce studiază astrologia reprezintă astfel punctul de origine şi revelaţia în el, forma arhetipală a unui anumit început de viaţă sau, în general, a oricărui eveniment semnificativ şi originar din care curge o anumită serie de dezvoltări.

Dacă acesta este cazul, atunci fiecare factor astrologie ar trebui asociat, în acelaşi fel, cu

începutul unei serii de evenimente sau cu o anume fază de dezvoltare. Aceasta se aplică primului grad al unui semn zodiacal şi al unei case ca şi conjuncţiei dintre două planete care marchează începutul relaţiei lor ciclice. Caracterul arhetipal al acestui ciclu se revelează astrologului în primul moment al *oricărui* ciclu.

Celălalt concept, asociat primului, se referă la faptul că dacă cel mai caracteristic moment dintr-o casă este reprezentat de punctul său de mijloc, acesta implică conceperea casei în funcţie de timp, mai degrabă decât de spaţiu. Astrologul poate simţi faptul că este nevoie de timp pentru cineva care începe un proces, să realizeze pe deplin şi să se identifice cu caracteristicile procesului. Dar, din nou, aceasta ar fi adevărată în funcţie doar de *rezultate existenţiale* şi nu de *cauze formatoare* arhetipale. După părerea mea, astrologia lucrează, în mod esenţial, cu cauze formatoare; sau, şi mai bine spus, cu seturi de potenţialităţi ce sunt eliberate şi de abia apoi cu manifestări exterioare. Acest lucru este adevărat, în orice caz, la astrologia centrată pe persoană şi umanistă. În acest caz, se poate spune că aceste case. reprezintă suprafeţe de spaţiu centrat pe persoană prin care se mişcă corpurile celeste. Aceste mişcări celeste constituie, bineînţeles, un factor temporal; dar ceea ce este arhetipal şi formativ este *domeniul spaţial* prin care are loc mişcarea. În acelaşi fel, în timp ce planetele sunt în mişcare constantă de-a lungul zilelor şi anilor, ceea ce revelează harta natală în măsura cea mai importantă nu este mişcarea fiecărei planete ci *tiparul* pe care-1 produc toate aceste planete la începutul unei vieţi individuale, adică Ia momentul primei respiraţii. Mişcările sunt „existenţiale”; tiparul planetar general este „arhetipal”. El stabileşte forma structurală de individualitate şi destin.

Cele mai importante cuspide ale caselor sunt cele patru aspecte - Ascendent, Descendent, Zenit, Nadir. Aceste aspecte reprezintă începutul celor patru sectoare ale hărţii moderne bidimensionale. Factorii fundamentali formatori operează în aceste patru puncte. Orizontul defineşte în mod clar separaţia dintre deasupra şi dedesubt, dintre vizibil şi invizibil; nu poate fi mijlocul a ceva. Se întâmplă aşa numai când astrologul se gândeşte la acesta mai întâi ca la mişcarea de răsărire a Soarelui şi poate apoi extinde conceptul de orizont pentru a include şi momentul apusului. Conceptul spaţial de orizont este acela al unei linii de demarcaţie clare; Soarele o traversează, exact după cum un alergător traversează, într-o cursă, liniile de start şi de final.

Ambiguitatea asociată amestecului de concepte temporale şi spaţiale poate fi văzută în întreg domeniul astrologie. Acest lucru este în mod particular evident atunci când se abordează problema de cum să se determine longitudinea cuspidelor de casă. Au fost inventate şi utilizate numeroase sisteme, dar cele mai frecvent folosite conferă orizontului şi meridianului aceleaşi grade zodiacale. Ele diferă în calculaţiile cuspidelor intermediare - adică cuspidele caselor a 2-a, a 3-a, a 5-a, a 6-a şi ale opoziţiilor lor polare. Sistemul cel mai larg folosit astăzi este Placidus, care calculează cuspidele caselor intermediare prin împărţirea în trei segmente egale a semi-arcelor Soarelui şi a tuturor factorilor exprimaţi zodiacal - adică, *timpul* care îi ia Soarelui să se deplaseze de la punctul de răsărit la cel de amiază. Sistemele Campanus şi Regiomontanus împart în două moduri diferite *spaţiul* dintre orizont şi meridian. Sistemul Porphiry împarte la trei numărul de grade ce separă orizontul de meridian.

Există alte sisteme, în mod particular aşa numitele „case egale”, ce iau în considerare doar orizontul şi împart cele două emisfere create de acest orizont în şase case, fiecare din ele conţinând acelaşi număr de grade zodiacale. Acest sistem este, după părerea mea, total nejustificat, pentru că nu ia în considerare faptul că atât axa verticală, cât şi cea orizontală, sunt absolut necesare în interpretarea existenţei umane. Utilizând doar orizontul ca şi cadru de referinţă, aceasta este astăzi echivalent cu a considera că doar poziţia de a sta lungit este semnificativă pentru om.

Dificultatea întâmpinată de toate aceste sisteme este aceea că peste şi deasupra cercurilor arctice - şi antarctice - hărţile natale iau o formă deosebită. Şi, în multe cazuri, nici nu pot fi trasate, deoarece timp de câteva luni Soarele nu răsare sau apune. După cum zodiacul, în astrologia occidentală tradiţională, reprezintă calea Soarelui, cum se pot plasa grade zodiacale cuspidelor caselor de deasupra orizontului, atunci când Soarele sau planetele nu răsar? Dacă casele reprezintă secţiuni egale de *spaţiu* - nu ale zodiacului - în jurul individului există întotdeauna Est, Vest, Zenit şi Nadir şi orizontul separă întotdeauna ce este deasupra de ceea ce este dedesubt; dar din când în când există doar stele şi nu planete în emisfera de deasupra sau de dedesubtul orizontului.

Astrologul arhaic, centrat local, care trăia în regiuni semi-tropicale sau chiar temperate, nu se confrunta cu asemenea probleme. Pentru el Soarele răsărea zilnic şi astrologia sa se baza pe acel *fapt de experienţă* primordial, luat de bun. Astăzi situaţia este totuşi diferită. Trebuie să ne construim astrologia pe o bază nouă şi trebuie să luam în considerare faptul că fiecare emisferă a Pământului şi regiunile polare trebuie să aibă propriul lor tip de astrologie, în ultimă instanţă,

trebuie să reinterpretăm unii din factorii astrologiei de bază în relaţie cu situaţiile astronomice din fiecare din aceste regiuni.

Totuşi, astrologia centrată pe persoană se bazează pe concepte de bază care sunt valabile oriunde; pentru că în orice loc de pe glob omul este conştient de orizont şi de Zenit. Fiecare bebeluş este născut în centrul structurii sale spaţiale pe care o va duce cu sine oriunde va merge. Singura problemă, din punct de vedere astrologie, este de a stabili tot ceea ce poate el observa şi experimenta, după cum stelele şi planetele trec prin cele douăsprezece secţiuni ale acestei structuri spaţiale.

Casele ca domenii de experienţă

Astrologia reprezintă studiul mişcărilor ciclice ale corpurilor celeste, dar un astfel de studiu nu ar fi mai mult decât o ramură a astronomiei dacă nu ar implica şi un cadru de referinţă în *relaţie cu care, acestor mişcări ciclice li se poate da semnificaţie.* Acest cadru de referinţă nu mai seamănă astăzi cu cel din vremea când omul ducea o viaţa pur tribală, agricolă, în interiorul unor graniţe geografice strâmte. Astăzi, în astrologia natală sau în ceea ce numesc eu astrologie centrată pe persoană, cel mai important cadru de referinţă este persoana individuală. O asemenea astrologie este preocupată de orientarea specială a unei fiinţe umane individuale, care este conştientă de propria sa individualitate şi de tot ceea ce implică aceasta, în funcţie de relaţia cu mediul înconjurător. Acest mediu înconjurător, astrologie vorbind, reprezintă întreaga galaxie şi în special sistemul solar. Ceea ce pretinde astrologia este faptul că orientarea individului faţă de acest mediu solar şi galactic - adică faţă de „planete", incluzând Soarele şi Luna şi, faţă de stele - îi poate defini orientarea faţă de mediul său *biosferic* şi *social.*

Un om trăieşte atât în cadrul biosferei Pământului cât şi în cadrul societăţii - adică, în cadrul unui grup de oameni ai unei comunităţi şi ai unei naţiuni care are caracteristici rasiale, culturale şi politico-economice clare. El reprezintă în primul rând un organism biologic, dar este totodată şi o persoană a cărei conştiinţă, minte, emoţii şi comportament au fost condiţionate şi deseori în mod rigid determinate de valorile colective ce prevalează în cadrul familiei şi a societăţii în care trăieşte.

A trăi, în termeni umani individualizaţi, înseamnă *a experimenta. Î*nseamnă a fi conştient, a reflecta la ceea ce se conştientizează şi a asocia experienţa cu experienţe trecute - indiferent dacă sunt experienţe personale sau experienţe pe care societatea le-a reflectat, înregistrat şi generalizat într-o tradiţie - socială, ştiinţifică, religioasă, culturală, etică etc. Strict vorbind, se poate vorbi de „experienţe" numai în termeni de modificări ale mereu schimbătoarelor relaţii dintre diferitele componente organice şi psihice ale întregii persoane - trup, minte, sentimente, „suflet". Unde nu este conştientă, nu există experienţă. O experienţă solicită un experimentator.

Experimentatorul este schimbat de experienţă chiar dacă, fiind conştient de ceea ce a apărut, el refuză să accepte acest lucru, în interiorul *domeniului de conştiinţă* peste care, în cele mai multe din cazuri, ego-ul său este dominant. Refuzul îl schimbă pe cel care experimentează într-o manieră negativă; şi dacă procesul de refuz este repetat, dă forma unui complex şi în final probabil unei tulburări nevrotice sau psihotice. În orice caz, dacă există conştienta schimbărilor exterioare şi interioare, există experienţă; dar această experienţă este cel mai adesea condiţionată parţial de factori biologici externi, parţial de presiuni intelectuale şi emoţionale ale familiei, culturii şi societăţii. Când apare aceasta, experienţa nu este „pură" în termeni de individualitate fundamentală a persoanei. Ceea ce „antrenarea senzitivităţii" de astăzi - ca şi multe din tehnicile de meditaţie şi de relaţie interpersonală - caută să producă, reprezintă o purificare a experienţelor individuale. Omul ar trebui să înveţe să vadă, simtă, audă, pipăie, de parcă toate senzaţiile sale au atins pentru prima dată conştiinţa şi de parcă toate reacţiile sale au fost spontane, proaspete şi „inocente", pentru că au fost pur *naturale.*

Această calitate de naturaleţe s-ar putea referi la natura *biologică* a instinctelor şi eforturilor emoţionale ale omului sau, în mod egal, la natura *individuală* a persoanei. Ceea ce este „natural" pentru o anumită persoană poate să nu fie deloc natural pentru alta. Între aceste două niveluri ale naturii operează tiparele sociale şi morale, modurile tradiţionale de observare, pipăire, întâmpinare, reacţie - care fac confuze toate situaţiile existenţiale şi care dezorientează şi chiar pervertesc experienţele. Toate aceste presiuni distorsionante pot fi asociate din punct de vedere filozofic „karmei". Dar cum putem mânui această „karma"? Cum putem clarifica, purifica şi reorienta, mai întâi, percepţiile unei persoane şi apoi reacţiile sale?

Există multe moduri de abordare a acestei probleme şi multe discipline spirituale, oculte şi mistice au fost concepute ca având un astfel de scop. Astrologia, aşa cum o văd eu, ne prezintă o altă metodă. Această metodă are foarte puţin de-a face cu folosirea curentă, populară, a astrologiei sau cu utilizarea similară a acesteia în Alexandria sau Roma antică, dar care nu era nefamiliară alchimiştilor, rozacrucienilor şi altor grupuri. Ceea ce este implicat într-o asemenea folosire a astrologiei este realizarea faptului că universul din jurul oricărei persoane îi prezintă, în termeni simbolici, imaginea a ceea ce *are ea nevoie* pentru a se orienta în mod adecvat, în funcţie de *propriul său adevăr individual* - în filozofia hindusă, *dharma* - faţă de fiecare tip fundamental de experienţă pe care l-ar putea avea în cursul vieţii. Am vorbit despre harta natală ca despre un „set de instrucţiuni" conferite de Dumnezeu sau de Principiul Armoniei universale - oricărei fiinţe născute în momentul şi locul pentru care se schiţează harta.

Conform acestei concepţii, fiecare casă astrologică simbolizează un tip fundamental de experienţă umană. Semnul zodiacal al cuspidei casei şi al oricărei planete ce poate fi găsită în această casă - şi în viitor stelele individuale care îi umplu efectiv spaţiul - indică maniera în care ar trebui întâmpinat fiecare din aceste douăsprezece tipuri fundamentale de experienţă şi care *ar fi fost* într-adevăr întâmpinat dacă nu ar fi existat interferenţe, presiuni karmice care să dezorienteze, să aducă confuzie şi să schimbe procesele ce sunt experimentate. Harta natală luată ca un întreg reprezintă „dharma" individului - ce este el menit să reprezinte - cu condiţia, bineînţeles, ca harta să fie interpretată într-o manieră holistică, nedualistă şi ne-etică - adică în termeni de bine-rău, fericit-nefericit. Fiecare casă a hărţii simbolizează un aspect particular al acestei dharma, una din literele Cuvântului originar de douăsprezece litere, *Logosul,* adică „adevărul" individului, identitatea sa spirituală şi, într-un sens individualizat, identitatea sa naturală ca persoană.

Asemenea dharma se referă la un set integral de activităţi *necesare* mediului în care s-a născut individul. Un om se naşte ca răspuns la această nevoie. Universul şi în mod mai specific planeta Pământ şi omenirea ca întreg este, în sensul cel mai larg al termenului, un organism; şi aşa cum o celulă albă este produsă şi trimisă către o parte vătămată a corpului uman pentru a se lupta cu posibilă infecţie - adică pentru a satisface nevoia acelei părţi a organismului - aşa şi un om se naşte într-un anumit moment şi loc pentru a satisface o *nevoie particulară* a omenirii. Aceasta reprezintă dharma acestui om, „adevărul fiinţei sale", identitatea sa esenţială. Şi harta sa natală este simbolul potent sau *mandala* acestei identităţi. Ea reprezintă Numele său celest, „Signatura" destinului sau.

După cum natura este prolifică şi prevăzătoare, câteva fiinţe umane pot fi născute într-o mare aglomerare populară având exact aceeaşi hartă natală. Ei se formează pentru a satisface aceeaşi nevoie. După cum această nevoie a societăţii lor poate fi complexă şi poate opera la diferite niveluri, vieţile lor pot fi - pe baza evenimentelor şi rezultatelor exterioare - foarte diferite. În primul rând, pot diferi pentru că fundalurile lor generice şi ale mediului social sunt diferite şi în al doilea rând, pentru că pot avea succes în îndeplinirea „instrucţiunilor" lor, în timp ce alţii pot realiza doar un succes parţial sau pot chiar eşua. Acest succes sau eşec nu are în mod fundamental nimic de-a face cu harta. Ce reprezintă harta este un *set de potenţialităţi.* Fiecare eliberare de potenţialităţi, oriunde şi oricând, conţine posibilitatea bipolară de succes sau eşec, de îndeplinire şi frustrare urmata de dezintegrare. Aceasta reprezintă legea fundamentală a existenţei, pur şi simplu pentru că existenţa implică dualitate şi toate energiile sunt bipolare[5].

Ce înseamnă aceasta în termeni de înţelegere profundă a semnificaţiei caselor este, repet, faptul că fiecare casă reprezintă un tip fundamental de experienţă umană. O fiinţa umană, aşa cum înaintează ea prin viaţă, întâlneşte aceste douăsprezece tipuri. Ce face cu ele va face din viaţa sa, cel puţin în mod relativ, un succes sau un eşec - şi, în cele mai multe din cazuri - o mixtură a ambelor. Individul este liber, în sensul cel mai profund, să se mişte de-a lungul cărării pozitive sau negative. Poziţia planetelor - întotdeauna incluzând Soarele şi Luna - nu îi *determină* alegerea. Ele indică pur şi simplu *tipul de energie* pe care îl poate folosi cel mai bine pentru a întâmpina cu succes tipul de experienţa simbolizat de fiecare casă.

Nici Marte, nici Saturn nu indică ceva ce este „rău” sau „nefericit”, în termeni de dharma individuală. Dacă Saturn este în casa care se referă la atitudinea omului faţă de ceea ce posedă şi faţă de modul în care îşi foloseşte posesiunile, înseamnă pur şi simplu că acest individ ar trebui să-şi gestioneze cu atenţie şi cu un ascuţit simţ al responsabilităţii ceea ce are. Indiferent dacă omul poate fi numit sărac sau bogat conform standardelor sociale, acest lucru nu are nimic de-a face, din punct de vedere spiritual, cu poziţia lui Saturn, pentru că astrologia centrată pe persoană ar trebui să aibă de-a face nu cu evenimente exterioare sau fapte *cantitative* ci *cu calităţi* ale fiinţei, simţirii, gândirii şi comportamentului.

Faptul esenţial, nu numai din punct de vedere psihologic ci şi pe baza celei mai importante evaluări a oricărui aspect al experienţei umane, nu este *ce* face, simte sau gândeşte o persoană ci calitatea acţiunilor, sentimentelor şi gândurilor ei; şi această calitate este asociată, bineînţeles, cu motivaţia individului, dar nu în mod necesar cu motivaţia sa conştientă.

DOUĂSPREZECE CATEGORII DE EXPERIENŢĂ

Se poate întreba, bineînţeles, de ce din această imensă varietate de experienţe umane noi selectăm doar douăsprezece categorii fundamentale. Există, fără îndoială, motive metafizice şi „numerologice" pentru acest număr doisprezece şi deja am menţionat unele dintre ele. Numărul de bază este patru şi se referă la crucea formată de orizontul şi meridianul din hărţile noastre bi-dimensionale, trasate în stil occidental. Împărţirea cercului în patru sectoare şi toate tiparele care se pot baza pe principiul cvadruplu - în sine însuşi o expresie a dualismului inerent tuturor experienţelor - sunt tipice tuturor mandalelor.

Carl Jung a acordat o mare atenţie mandalelor datorită utilizării lor pe scară largă în toate vechile culturi şi pentru că ele simbolizează ceea ce el a numit „proces de individuaţie" sau de facere a întregului. Sarcina fundamentală a omului este să devină în *mod conştient* o fiinţă întreagă la toate nivelurile lui de existenţă; şi poate deveni întreg numai prin referirea tuturor experienţelor sale la un centru comun, care este de asemenea proiectat ca circumferinţă a persoanei sale totale. Cu alte cuvinte, el trebuie să realizeze în mod conştient locul pe care fiecare experienţă îl ocupă în cadrul persoanei totale.

În acest proces de a deveni întreg, se disting doi factori: conştiinţa şi puterea. Toate experienţele şi valorile umane pot fi evaluate pe baza conştiinţei şi puterii. Fără conştiinţă, puterea este subumană în manifestările sale; fără putere, conştiinţa este o abstracţiune, o esenţă sau respiraţie nesubstanţializată, fără referire existenţială. În astrologie, conştiinţa este văzută operând în

funcţie de axa orizontală de existenţă; puterea şi capacitatea de existenţă integrală se referă la axa verticală.

În orice întreg existenţial conştiinţa operează inevitabil într-un mod dualist: conştiinţa sinelui şi conştiinţa de a fi asociat celorlalţi. Şinele profund şi asocierea sunt cei doi termeni fundamentali din toate realităţile existenţiale, dar există câteva niveluri ale sinelui profund şi ale relaţiilor care, de asemenea, operează la niveluri diferite, exteriorizând diferite calităţi de viaţă.

Puterea operează şi ea în două moduri: puterea de a se ridica ca sine, de a manifesta pe deplin potenţialităţile inerente fiinţei individuale, de a deveni întreg în concreteţea existenţei; şi puterea de a răspunde nevoilor mediului, grupului sau societăţii, adică de a-şi îndeplini dharma, locul şi funcţia în cadrul sferei determinate de capacităţile individuale.

Sinele profund se referă la punctul de Est al hărţii natale, răsăritul punctului de Lumină - şi Lumina este o expresie cosmică, la fel ca şi substratul de conştiinţă în aspectul său existenţial. Asocierea aparţine punctului de Vest al orizontului - întovărăşirea, în mod simbolic, a fiinţelor umane, cu scopul de oglindire a experienţei comune.

Puterea, în termeni de integrare *personală,* este reprezentată de Nadir-ul hărţii care în hărţile astrologice moderne este aproximat de cuspida casei a 4-a - *Imum Coeli.* Puterea, în termeni de integrare *socială* şi *comunitară* este reprezentată de Zenit, care în astrologia modernă este aproximat de punctul de Amiază sau Mijlocul Cerului.

Conform lui Carl Jung, omul are patru funcţii de baza: intuiţie, senzaţie, sentiment şi gândire.

Intuiţia este asociată Ascendentului astrologie - răsăritul simbolic - pentru că intuiţia înseamnă conştientă, adică îşi dă seama de ea însăşi atunci când operează. În direcţia opusă, *senzaţia,* stabileşte o relaţie a persoanei cu alte entităţi care o înconjoară; de aceea o asociem Descendentului sau cuspidei casei a 7-a. *Sentimentul* este în mod evident simbolizat de punctul de Nadir, pentru că sentimentul reprezintă manifestarea cea mai apropiată a reacţiei unui organism integrat la orice experimentează acesta, ca schimbare de stare. La început este o schimbare a condiţiei bio-psihice interne; apoi se referă la variaţiile de atitudine sau stare de spirit care sunt înfăţişate experienţelor ce modifică sensul de bază al sinelui profund, al siguranţei şi puterii ca persoană.

Gândirea este un proces bazat pe cuvinte şi sintaxă care, în schimb, reprezintă expresiile simbolice ale unei anumite culturi şi forme sociale ale colectivităţii umane. Ea este, de aceea, reprezentată de Zenit - sau în hărţile moderne de Mijlocul Cerului - pentru că în acest punct omul devine conştient de faptul că el experimentează în cadrul unei structuri colective.

Harta ca întreg este împărţită de orizont în două jumătăţi sau emisfere în proiecţie bidimensională. Jumătatea de dedesubt a orizontului se poate spune că este caracterizată de cuvântul cheie *a fi;* jumătatea de deasupra orizontului, de *a funcţiona.*

A fi un sine conştient implică descoperirea de sine ca „subiect" al existenţei şi, în mod gradual, de a-şi da seama de propriile puteri, de a le exprima şi în final de a le creşte, reforma sau transforma. Pe tărâmul de dedesubt al orizontului, o persoană, în mod esenţial, gândeşte, acţionează şi simte subiectiv; ea există întâi - o lume centrată în jurul său şi abordarea sa faţă de experienţe este orientată

către realizarea de sine şi exprimarea de sine - şi bineînţeles, către lucrul cu rezultatele acestor activităţi *preţuite în mod subiectiv.*

Pe tărâmul de deasupra orizontului, relaţia este ideea de bază; astfel, sunt subliniate parteneriatul şi/sau rezultatele cooperării. Nota dominantă o reprezintă participarea - participarea într-un proces în care sunt implicaţi cel puţin doi sau mai mulţi oameni. Există „funcţionare" atunci când există o conştientă a faptului de a fi o parte dintr-un întreg - de a avea un anumit loc într-un proces organizat şi structurat, indiferent dacă este organic în sens biologic sau socio-politico-cultural.

În fiecare emisferă trebuie considerate două puncte importante: „aspectele" create de orizont şi meridian. Ascendentul se referă la impulsul creator originar care exteriorizează o formă arhetipală, un Cuvânt creator. Acest impuls trebuie să fie „incarnat" într-un organism substanţial concret. Trebuie atinsă o condiţie *stabilă şi-integrală* a fiinţei, prin care fiinţa individuală poate folosi „puterea" - adică energiile biologice şi psihice - nu numai în mod conştient, ci şi efectiv. Şi aceasta se referă la Nadir şi la casa a 4-a.

Putem spune astfel că ceea ce a fost o eliberare de potenţialitate la Ascendent, devine concretizat într-un sens *subiectiv şi strict centrat pe persoană* în casa a 4-a. Acest proces de concretizare apare în trei faze. Fiecare din primele trei case reprezintă un tip de experienţă care, dacă este întâmpinat cu succes, va duce procesul spre un punct culminant. Aceste trei faze se repetă în funcţie de fiecare aspect şi se manifestă astfel secvenţa astrologică de case *unghiulare, succedante* şi *cadenţe.* Casa 1, casa a 4-a, casa a 7-a şi casa a 10-a sunt case unghiulare pentru că reprezintă creaţia sau exteriorizarea semnificaţiei celor patru aspecte.

Casa a 2-a, casa a 5-a, casa a *8-a* şi casa a 11-a sunt case succedante iar celelalte cadenţe.

Se poate defini caracterul de bază al acestor trei categorii de case folosind următoarele cuvinte cheie:

Case unghiulare: *a fi*

Case succedante: *a folosi*

Case cadente: a înţelege sau a transforma

Astfel, casa 1 se referă la descoperirea subiectivă a fiinţei sau a sinelui profund individual. Casa a 2-a se referă la folosirea a ceea ce fiinţa individuală găseşte la îndemână pentru a se exterioriza, adică, în sensul cel mai general, posesiunile natale, incluzând toate capacităţile interioare ale corpului şi psihicului. Casa a 3-a reprezintă domeniul de experienţă care ne duce spre o înţelegere a relaţiei dintre a fi şi a folosi, dintre simţul subiectiv al sinelui şi realitatea obiectivă a mijloacelor de acţiune, adică posesiunile sinelui.

Când începem de la Nadir, începem cu „a fi” - o personalitate stabilă, mai mult sau mai puţin bine integrată, ce operează la un fel de temelie a „căminului” sau a sursei de existenţă organică. Aceasta se referă la tipul de experienţă reprezentat de casa a 4-a unghiulară. Casa a 5-a - succedantă - simbolizează acele experienţe ce îi permit unei persoane să folosească energiile bio-psihice generate de un întreg organizat şi stabilizat. Casa a 6-a - cadenţă - reprezintă domeniul de experienţa care îl face pe individ să înţeleagă rezultatele utilizării energiei exteriorizării de sine, să facă faţă energiilor negative, să-şi îmbunătăţească tehnica de acţiune şi să-şi transforme mobilurile.

Vom vedea imediat cum funcţionează cuvintele cheie pentru cele trei categorii de case de deasupra orizontului care lucrează cu funcţionarea, în termeni de relaţii umane şi de participare la activităţile unui întreg mai mare - unui grup, societăţi, naţiuni. Dar, studiind primele şase case - domeniul de dedesubt al orizontului - vom putea observa cum iese la suprafaţă un tipar mai larg care se va repeta, de asemenea, în secvenţa caselor de deasupra orizontului.

Pot fi astfel definite şase operaţiuni de bază care, dedesubtul orizontului, se referă la conştiinţa subiectivă a sinelui. Deasupra orizontului, aceste operaţii identice se referă la dezvoltarea unui *fel* de conştiinţă ce rezultă din relaţie, cooperare şi găsirea locului persoanei în societate. Aceste şase operaţii pot fi definite ca: *a fi, a avea, a informa, a menţine, a exprima* şi *a transforma.*

Experienţa lui „a fi" în casa 1 conduce la un „a avea" substanţializat, sub formă de corp, posesiuni, talent sau, în mod negativ, la lipsa acestora. În casa a 3-a, se derulează un proces al conferirii de formă prin selecţie, clasificare, organizare. Aceasta înseamnă adaptarea la mediu, asocierea senzaţiei la senzaţie, dezvoltarea vicleniei şi intelectului şi formularea şi comunicarea reacţiilor faţă de mediu.

Casa a 4-a se referă la tot ce menţine caracteristicile individuale ale sinelui într-o formă stabilă; casa a 5-a se referă la orice experienţă prin care şinele personal caută să-şi exteriorizeze puterea; casa a 6-a la experienţele care impulsionează spre transformare, reforma sau extindere a conştiinţei sinelui - sau, în cele mai multe din cazuri, doar a „ego"-lui - deci la crize personale la toate nivelurile şi la lucrul cu soluţii posibile pentru problemele personale.

Acelaşi fel de secvenţă poate fi văzută operând pe tărâmul de experienţă de deasupra orizontului, la care Descendentul - cuspida casei a *7-a* - reprezintă punctul arhetipal de origine. Casa a 7-a se referă la „a fi" al relaţiilor, adică la calitatea abordării relaţiilor - cum întâmpinăm lumea şi în special pe „Celălalt", indiferent dacă ne este partener sau tovarăş - şi, mai presus de toate, cum *ar trebui* să învăţăm să-i întâmpinam pe alţii şi să muncim cu aceştia, indiferent de felul în care societatea, religia şi cultura noastră a încercat să ne condiţioneze prin imagini, idealuri şi tabu-uri susţinute în mod colectiv. Casa a 8-a se referă la utilizarea energiilor născute din asociere - adică posesiunile ţinute în comun - care trebuie, în mod evident, să ia în considerare regulile colective ale afacerilor, investiţiilor, transferurilor de posesiuni, etc. Asemenea utilizare, în anumite circumstanţe, poate implica o regenerare a activităţilor centrate pe sine, o transformare a „imaginii de sine" - în special ori de câte ori apare un conflict între această imagine de sine şi „imaginea de relaţie" - ceea ce Carl Jung descrie ca *anima* în viaţa bărbatului şi ca *animus* în cea a femeii.

Casa a 9-a reprezintă în mod foarte specific domeniul de experienţa ce ne induce o înţelegere mai profundă şi o mai mare expansiune a proceselor sociale şi cosmice. Acestea lucrează cu încercările noastre de a generaliza şi comunica, care nu mai înseamnă chestiuni şi preocupări personale şi ambientale ci afectează toţi oamenii şi universul luat ca un întreg. Când se atinge Mijlocul Cerului, ni se arată modul cel mai fructuos de „a realiza", de a duce problemele de interes comun la culminaţie, de a ne realiza sine-urile individuale prin participarea la lucrarea lumii.

Casa a 11-a sugerează cel mai bun mod de a folosi şi a ne bucura de ceea ce am realizat, de a ne

exprima ca membri ai unei comunităţi mai degrabă decât ca indivizi - şi, de asemenea, de a ne imagina tipuri mai bune de colectivităţi, de forme noi de afaceri sau organizare socială. Apoi, casa a 12-a încheie în mod fundamental procesul ciclic de existenţă într-unui din cele două moduri: el poate însemna o realizare în înţelegere şi înţelepciune în viaţa interioară ce se extinde până la golirea conţinuturilor vieţii, adică „moartea” în sens simbolic care, în schimb, conduce la începutul unei faze noi şi mai înalte - sau, pe de altă parte, poate duce la o distrugere a tuturor relaţiilor şi la un simţ tragic al eşecului ce se prelungeşte dincolo de sfârşitul ciclului, prin amintiri fantomatice nerezolvate.

Şi apoi ciclul începe din nou.

CUM SĂ FOLOSIM CASELE

Fiecare nouă experienţă reprezintă o provocare faţă de abilitatea individului de a fi el însuşi, de a-şi stabiliza personalitatea, de a asimila ceea ce îl va face să crească şi să se maturizeze, astfel încât să participe în cel mai bun mod la comunitatea sa şi, mai general, la evoluţia omenirii. Este provocat şi testat de experienţă. El trebuie să-şi descopere adevărul individual de viaţă şi să-şi dezvolte toate capacităţile sale interioare *prin experienţă,* acceptând-o pe de-a-ntregul şi fiind gata să-şi asume responsabilitatea pentru roadele sale, în timp ce este cât se poate de mult „detaşat de aceste roade" - după cum Krishna îşi îndeamnă discipolii, în *Bhagavad-Gita.*

Prima mare experienţă o reprezintă, bineînţeles, naşterea, dar fiecare experienţă poate fi abordată şi întâmpinată ca o nouă naştere. A trăi cu adevărat reprezintă un act de neîncetată naştere. Problema, pentru fiecare persoană care caută într-adevăr să trăiască ca un individ şi nu pur şi simplu ca o replică la anumite prototipuri sociale, morale sau religioase, este *cum să abordeze cel mai bine* aceste mereu înnoite renaşteri - cum să întâmpine fiecare tip de experienţă, în ceea ce filozoful existenţialist numeşte manieră „autentică" sau, în termeni hinduşi, cum să-şi îndeplinească dharma. După cum un om îşi îndeplineşte dharma, el neutralizează o karma străveche şi răspunde nevoii umane care 1-a chemat la existenţă.

Pentru astrologul umanist, care acceptă atitudinea fundamentală pe care am schiţat-o aici şi în toate scrierile mele, astrologia reprezintă un releu către această încheiere a realizării individului. Harta natală, care se referă la începuturile ciclurilor de existenţă, mici sau mari, trebuie utilizată pe baza

acestei finalităţi. Ele sunt „instrucţiuni” care formulează într-un cod celest, cele mai bune mijloace de a se realiza dharma, prin reacţii autentice la fiecare experienţă individuală de bază.

Fiecare persoană va încerca să descifreze acest cod în concordanţă cu cunoaşterea sau capacitatea de iluminare intuitivă pe care a obţinut-o. Ea ar trebui să facă descifrarea singură şi în propriul ei folos. Dar cum de obicei trăim în condiţii sociale confuze sau apăsătoare şi psihicurile noastre sunt pline de conflicte şi îndoieli, simţim deseori nevoia sau dorim să consultăm pe cineva care poate descifra simbolurile celeste. Totuşi, este vorba despre propria noastră viaţă, propriul nostru trecut şi propria noastră dharma - şi ar trebui să ne străduim să ne interpretăm noi înşine aceste coduri, pentru că fiecare interpretare este în ea însăşi, cel puţin în mod potenţial, o renaştere în înţelegere, ce poate deschide o fază nouă în ciclul total de dezvoltare a conştiinţei.

O hartă natală a unui individ îi spune acestuia cum îşi poate îndeplini destinul în cel mai bun mod. Bineînţeles, studiul şi meditaţia pe marginea unei hărţi natale nu este singurul mod de realizare a acestei înţelegeri. Există multe abordări posibile, dar astrologia are o mare valabilitate universală atunci când este abordată într-un spirit corect. Totul într-o hartă se referă la cel mai bun mod de întâmpinare a experienţelor de viaţă într-o manieră autentică. Şi casele constituie cadrul de referinţă fundamental pe baza căruia ar trebui să interpretăm instrucţiunile celeste.

După cum am mai afirmat, există mai multe sisteme de determinare a caselor, în special în ceea ce priveşte cuspidele caselor intermediare, adică acelea dintre orizont şi meridian. Acest lucru generează, în mod evident, o mare ambiguitate şi

confuzie şi în prezent nu există nici o modalitate de a rezolva problema într-o manieră complet satisfăcătoare. Probabil aceasta este ceea ce trebuie să fie în termenii societăţii noastre înalt individualizate; pentru că ne sugerează faptul că există astăzi *alternative* pentru orice, că termenul de „absolut" nu e adevărat şi că trebuie să învăţăm ceea ce putem şi apoi să uităm, permiţând intuiţiei - sau Dumnezeului interior sau Ghidului Interior - să ne arate cea mai semnificativă alternativă, pentru noi, ca indivizi, aici şi acum.

Unii astrologi caută să scape de ambiguitate ignorând complet casele şi bazându-se în exclusivitate pe planete. Dar ambiguitatea continuă să existe, după cum am văzut, în legătură cu cel mai bun tip de zodiac şi dacă cineva se bazează doar pe relaţiile unghiulare dintre planete şi născoceşte diferite sisteme pentru a rafina *la infinit* analiza unui tipar atotcuprinzător de relaţii planetare, este posibil să scape din vedere cea mai importantă chestiune: *cine* sunt eu? Ceea ce nu este acelaşi lucru cu: *ce* sunt eu?

Q-ul se referă la tiparul întregului sistem solar, aşa cum se vede din localitatea de naştere, pentru că acest *ce* lucrează cu organizarea particulară a funcţiilor de bază ale vieţii şi eforturilor psihice din interiorul persoanei, adică cu modul în care energiile de viaţă operează într-o anumită persoană. Pe de altă parte, *cine-ul* se referă la crucea liniilor orizontale şi verticale din hărţile noastre moderne, pentru că aceasta defineşte orientarea particulară a individului faţă de universul din jurul lui. Dacă ne gândim la stele în locul gradelor zodiacale, acest *cine* ar fi simbolizat de o stea răsărind exact la punctul de Est şi de o alta care culminează la Zenit, exact în momentul în care aerul loveşte plămânii nou născutului. Stelele

de la punctul de Vest şi Nadir ar revela aspectul polar complementar al acestui *cine* fundamental.

Astăzi, astrologia este încă în mod fundamental centrată pe zodiac şi factorul Soare domină încă aspectul său popular. Trebuie să lucrăm cu ceea ce este disponibil, exact după cum un pianist trebuie să lucreze cu sistemul gamei occidentale împărţită în douăsprezece, egal structurată, dacă trebuie să cânte, compună sau improvizeze la un pian. Se dezvoltă întrucâtva un simţ nou al tonului din cadrul muzicii, care dă totuşi naştere la noi instrumente şi la o nouă abordare a combinaţiilor de sunete. Acelaşi lucru se întâmplă în astrologie. Există „clasici" astrologiei care venerează modelele secolului al XVII-lea, după cum există muzicieni care au foarte multa încredere în muzica barocă. Unii astrologi, ca şi unii muzicieni, se uită totuşi spre viitor, mai degrabă decât spre trecut - spre persoana individuală mai degrabă decât spre „majoritatea tăcută" legată de tradiţie. Se poate întotdeauna decide de a cui parte stă cineva.

Cu alte cuvinte, dacă vrem să utilizăm meridianul astrologie disponibil astăzi - pentru că într-adevăr trebuie! - e necesar să determinăm caracterul caselor prin semnul şi gradul zodiacal al cuspidelor lor. Putem, de asemenea, considera „guvernatorul planetar" *al* semnului zodiacal la cuspidă şi, bineînţeles, orice planetă ar fi poziţionată în casă.

Semnul pe cuspidă se referă la genurile de experienţe care îi permit cel mai bine individului să-şi concretizeze potenţialul natal în cadrul domeniului definit structural de casa care a fost considerată. Dacă vedem că Săgetătorul este pe cuspida casei *1,* adică pe Ascendent, putem deduce că încercarea individului de „a fi" va avea cel mai mare succes pe baza experienţelor care implică

caracteristicile Săgetătorului - expansivitate, înţelegere globală, conştiinţă socială, studiul principiilor generale, predare, probabil călătorii şi căutări religioase, etc. Dacă Săgetătorul se află pe cuspida casei a 2-a, caracteristicile sale s-ar aplica la „a avea” - adică la posesiuni şi utilizarea lor.

În cazul unei cuspide săgetătoare, Jupiter este „guvernatorul” casei. Planeta guvernatoare a casei se referă *la tipul de energii cele mai necesare* pentru a întâmpina cu succes tipul de experienţă asociat acelei case.

Când o planetă e poziţionată într-o casă, aceasta indică faptul că funcţia reprezentată de planetă îşi găseşte *cea mai bună zonă* de manifestare în domeniul de experienţe care se referă la acea casă. Invers, dacă acest tip de experienţa trebuie să fie întâmpinat cu succes, tipul activităţii funcţionale reprezentat de planete va fi *cel mai eficient.*

Doresc să subliniez încă o dată faptul că, în concordanţă cu această abordare nouă, centrată pe persoană, nu există planete „bune” sau „rele”. Fiecare planetă reprezintă tipuri de energie de viaţă şi de activitate funcţională valoroase şi necesare. Marte şi Saturn sunt tot atât de bune şi norocoase ca Venus şi Jupiter. Şi acelaşi lucru se aplică aspectelor interplanetare, care nu mai trebuie gândite ca „norocoase” sau „ne-norocoase” ci mai degrabă - ca să folosim o terminologie modernă - „soft” şi „hard” sau cum aş spune eu, *construire deforma* şi *eliberare de energie.*

Acesta reprezintă modul în care un astrolog umanist abordează interpretarea caselor. În partea următoare a acestui volum voi discuta semnificaţia fiecăreia din cele douăsprezece case, într-un mod mai specific. În încheierea acestei secţiuni, ar

trebui să subliniez şi mai mult un punct pe care l-am afirmat mai sus.

Astrologia este un limbaj. Ea foloseşte simboluri ce trebuie decodificate şi interpretate. Nici un sistem de interpretare nu este absolut „adevărat" - nu mai mult ca orice teorie ştiinţifică sau orice sistem de moralitate socială. Totul depinde, pentru *valabilitatea* sa, de timpul, locul şi persoana sau personalitatea de grup integrată şi stabilă. În îndeplinirea optimă a destinului său, o persoană trebuie să folosească ceea ce mediul şi cultura sa, incluzând limba pe care o vorbeşte, îi oferă în acea perioadă. Ea poate schimba mediul, dar nu-şi poate schimba în mod fundamental data şi locul naşterii - adică structura arhetipală a fiinţei sale. Această structură reprezintă propriul său „adevăr", totul ar trebui să se refere la ea, nu într-un mod centrat pe sine ci pe baza participării conştiente şi eficiente la un întreg mai mare.

Putem participa în mod real la un întreg, numai dacă suntem gata să acceptăm cel puţin *unele* dintre mijloacele sale de expresie şi forma sa de gândire şi cunoaştere. Astfel, dacă trebuie să operăm astăzi, în lumea occidentală, în termeni astrologiei, există lucruri pe care trebuie să le acceptăm. Ele sunt acolo pentru a fi folosite. Trebuie să le folosim, aşa după cum ni se par *a satisface cel mai bine solicitările filozofiei noastre de viaţă şi nevoile oamenilor cu care vrem să comunicăm.* Astfel, dacă credem în valabilitatea unui sistem de case şi a unui zodiac, pe acestea ar trebui să le folosim - şi să le folosim cât se poate de consecvent. Ne sunt familiare. Identificăm procesele minţii şi reacţiile sentimentelor cu ele. Şi, dacă facem acest lucru în mod onest şi logic, în funcţie de orice situaţie am întâlni sau solicitare ni s-ar cere, vom avea succes. Acesta va „lucra".

Ştiinţa şi tehnologia „lucrează” pentru că omenirea, sub conducerea nemiloasă şi agresivă a raselor occidentale, a avut nevoie de genul de rezultate pe care ele le-au furnizat, în termeni de expansiune, confort, stăpânirea mediului, mândrie egotică, etc. Rezultatele ne sunt dragi şi am realizat mari lucruri cu ele. Suntem acum pe punctul de a realiza, totuşi, că asemenea rezultate pot avea aspecte foarte negative şi ne pot distruge pe toţi. Mulţi dintre noi, în special tinerii, au recunoscut aceste aspecte negative şi reacţionează puternic împotriva acestei civilizaţii în care ne-am născut. Totuşi, chiar dacă încercăm să avem viziunea unei lumi noi, trebuie încă să folosim mijloacele disponibile nouă pentru a lucra Ia conceperea şi naşterea ei.

Aşa se întâmplă mereu. Nici un om nu se naşte singur şi fără un trecut. Tot ce poate face este să-şi repolarizeze acest trecut, mai întâi în interiorul propriei sale naturi, apoi în cadrul mediului său. Nimeni nu poate *transforma* o cultură fără să fie *informat* asupra conţinuturilor acesteia; nimeni nu poate influenţa ceva în interiorul căruia, într-un fel, nu participă.

PARTEA A DOUA

Casa I

În baza unei abordări centrate pe persoană a astrologiei, actul respiraţiei defineşte primul moment al existenţei individualizate. În momentul primei respiraţii se închide o valvă a inimii, sângele năvăleşte în plămâni şi cele două ritmuri esenţiale ale vieţii organismului uman, ritmul sângelui şi cel al respiraţiei, încep să funcţioneze într-un anume mod. Se poate activa, de asemenea, un al treilea ritm, despre care cu greu ştim ceva şi care se referă la pulsaţiile lichidului cerebro-spinal, el însuşi asociat curenţilor electromagnetico -"eterici".

Identificarea „vieţii" cu respiraţia este la fel de veche ca şi gândirea umană. Termenul sanskrit de *prana* sau cel de *atman* se referă, pe două niveluri diferite, la respiraţie. La fel şi cuvântul grecesc *pneuma,* care semnifică atât respiraţia cât şi spiritul şi cuvântul latinesc *anima,* care înseamnă suflet. Într-un sens încă şi mai larg, existenţa însăşi implică mişcare, dinamism, schimbare ritmică.

În cartea biblică a Genezei, întreaga existenţă se spune că a început cu porunca „Să fie Lumină". Dar această Lumină nu este lumina Soarelui, aşa după cum se poate vedea din afirmaţiile biblice următoare. Ea este mişcare, vibraţie şi, de aceea, ritm. Fetusul nenăscut experimentează ritmuri, dar aceasta experienţă are loc în cadrul unui mediu *închis,* dominat de ritmurile mamei. El începe să opereze în mod activ şi pozitiv, ca „persoană individuală", numai când organismul uman emerge în mediul deschis al universului. A te naşte ca persoană individuală potenţială înseamnă a respira. Din acest motiv yoghinul care aspiră să-şi contopească individualitatea cu întregul universal practică *pranayama* - literal, moartea respiraţiei. El

îşi dez-individualizează şi de-personalizează intenţionat întreaga fiinţă sau cel puţin conştiinţa.

Respiraţia reprezintă deci primul act de existenţă independentă în cadrul mediului deschis al universului. Reprezintă prima afirmare a fiinţei. Casa 1 dintr-o hartă natală începe cu Ascendentul, simbolul răsăritului, al începutului de activitate pe planeta noastră şi în general al tuturor începuturilor. Fiecare experienţă poate fi un nou început. Fiecare individ poate fi renăscut în orice moment. El se poate asocia universului *sau* într-un mod nou, un mod unic - propriul său mod. Acest mod constituie sau cel puţin se manifestă existenţial ca propria sa identitate - care înseamnă, de asemenea, maniera în care el se orientează faţă de univers.

Ceea ce înţeleg aici prin *univers* reprezintă simpla existenţă, aşa după cum persoana individuală este capabilă să o vadă, simţi, cunoaşte şi experimenta. Putem vorbi de acest univers pe trei niveluri principale. Omul se naşte în cadrul biosferei Pământului - primul nivel. El se naşte şi în cadrul sistemului solar - al doilea nivel. El se poate asocia în mod conştient cu activitatea galaxiei şi poate participa la aceasta, galaxie din care sistemul solar reprezintă doar o parte - al treilea nivel. Dincolo de galaxie se poate imagina fie un univers finit einsteinian, fie un Spaţiu infinit şi există probabil ceva adevăr în ambele concepte. Pentru că orice obiectiv realist şi experienţial ar trebui, totuşi, să se oprească la galaxie - şi într-adevăr este întotdeauna justificat să se cunoască unde şi când se opresc speculaţiile intelectuale, ca nu cumva să se piardă conştiinţa într-un ocean al purei nediferenţieri şi al abstracţiilor golite existenţial.

Aceste trei niveluri - biosfera Pământului, sistemul solar şi galaxia - sunt foarte reale, cel puţin în mod

potenţial. Ele pot fi experimentate de noi şi, de aceea, pot fi folosite ca simboluri ale unui proces de dezvoltare pe trei niveluri a sinelui individual. Această dezvoltare are loc, în mod teoretic, în trei faze, atunci când are loc integral, pe baza experienţei umane şi a creşterii tipului de conştiinţă care poate fi formulat şi tradus în faptă. Acest proces pe trei niveluri se poate referi, de asemenea, cel puţin în sens arhetipal, la cele trei perioade fundamentale ale unei vieţi umane realizata individual şi conştient: de la naştere la vârsta de 28 de ani; de la 28 la 56 de ani; de la 56 la 84 de ani. Ciclu! de 84 de ani este cel al revoluţiei lui Uranus în jurul Soarelui şi, aşa după cum Uranus reprezintă în mod fundamental simbolul transformării şi metamorfozei, acest ciclu se referă la omul care operează pe nivelul la care sunt posibile transformări constante. Pe de altă parte, ciclul tradiţional, de 70 de ani, al existenţei - de trei ori douăzeci şi zece - se referă la o viaţa umană dominată de tradiţii biologice şi socio-culturale şi de ciclurile de 20 de ani ale relaţiei Jupiter-Saturn şi ar trebui să fie evident că majoritatea fiinţelor umane operează încă la acest nivel de existenţă şi conştiinţă.

Numărul 28 a fost considerat „numărul omului”. El îl asociază pe 4 lui 7 şi reprezintă astfel lucrările deplin *concrete* ale ciclului de 7 ani, 4 fiind simbolul concreteţei. Trei cicluri de 84 de ani conţin douăsprezece perioade de 7 ani şi duce acest ciclu de 7 ani la manifestarea cosmică în mod potenţial deplină. Într-un sens mai ocult, acest ciclu de 84 de ani se referă la făurirea Corpului Christic nemuritor sau în terminologia buddhistă la cea a Corpului de Diamant, rodul „Căsătoriei Cerului cu Pământul”[6].

Mă voi reîntoarce la aceste cicluri într-un capitol următor, pentru că ceea ce ne preocupă aici este

faptul că experienţele la care se referă cele douăsprezece case pot fi întâmpinate, cel puţin în mod potenţial şi Ii se pot da semnificaţie pe trei niveluri fundamentale. Un individ se poate naşte şi renaşte pe fiecare din aceste trei niveluri, întocmai, el poate experimenta şi avea de-a face cu ceea ce posedă, în termeni de câteva seturi de valori - casa a 2-a - şi poate corela şi reflecta la experienţele sale ca şi dezvolta abordarea sa particulară a mediului în care trăieşte - casa a 3-a - de asemenea pe trei niveluri diferite. Apoi, aşa cum caută să găsească o bază pe care să construiască un simţ solid şi sigur al activităţii personale, el poate găsi această bază fie în relaţiile superficiale şi în manifestările tradiţionale ale familiei sale, fie la nivelurile mai adânci ale culturii sale colective, naţionale - simbolizată de rădăcinile marilor copaci. El poate, de asemenea, atinge miezul simbolic al Pământului, adică adevăratul centru al fiinţei sale „globale" - casa a 4-a.

Reîntorcându-ne acum la casa 1: o fiinţă umană se naşte din punct de vedere fizic în exteriorul pântecului mamei sale. El poate - deşi nu are nevoie - să experimenteze din punct de vedere psihologic, o a „doua naştere" ca persoană individualizată care devine în mod gradual mai conştientă de locul şi funcţia sa din cadrul comunităţii în care trăieşte. Aceasta reprezintă naşterea sa în individualitate, în timp ce prima naştere a fost o naştere în „organicitate". Unii indivizi ating nivelul unei a treia naşteri - o naştere în Lumină sau în realitatea spirituală.

Dacă se consideră acest proces al naşterii pe trei niveluri ca o secvenţă temporală a dezvoltărilor, acestea pot fi atunci asociate cu *începuturile* celor trei cicluri de 28 de ani al existenţei conştiente individualizate - teoretic cu naşterea faptică, cu

perioada vârstei dintre 27 *Vi* şi 29 de ani şi cu aceea dintre 56 şi 59 de ani.

Dar se poate socoti, de asemenea, că aceste trei niveluri de naştere, cel puţin în mod potenţial, sunt acolo tot timpul; omul poate funcţiona pe fiecare nivel şi pe toate nivelurile dacă conştiinţa sa poate consona, într-un fel, cu ritmurile de vibraţie ale acestor trei niveluri şi poate deveni conştient de orizonturile lor specifice. Fiecare om trăieşte în acelaşi timp în biosfera, în câmpul solar şi în universul galactic, dar puţini oameni sunt cu adevărat conştienţi de tot ceea ce implică aceasta.

Casa 1 din harta natală a unei persoane indică, în mod esenţial, tipul de experienţă prin care ea va descoperi, cel mai bine, cine este ca individ unic. Ea poate face o astfel de descoperire pe *trei niveluri fundamentale de conştiinţă* ce pot fi numite instinctual, mental-cultural şi spiritual-cosmic. Aceste trei niveluri pot fi atinse printr-o stare activă şi dinamică de conştiinţă sau în mod meditativ şi pasiv. Într-adevăr, fiecare indicaţie astrologică poate fi întotdeauna interpretată pozitiv sau negativ, care aici înseamnă meditativ. Casa 1 şi originea sau cuspida sa, Ascendentul, indică felul în care efortul atingerii unui nivel poate fi făcut în mod mai eficace şi mai semnificativ pentru a elibera cel mai bine un set de potenţialităţi ale individului ce caracterizează o anumită persoană. Mai târziu, vom vedea cum se poate interpreta prezenţa fiecărui semn zodiacal şi a fiecărei planete în casa 1.

Am vorbit în paragraful precedent de niveluri ale conştientei. Fiecare experienţă poate fi văzută ca un test al conştientei de sine ca şi al disponibilităţii şi voinţei de a se naşte din nou. Majoritatea fiinţelor umane, totuşi - în mod implicit dacă nu explicit - refuză să se nască din nou. O persoană îşi

poate apropia ochii mentali-spirituali de semnificaţia potenţială a unei experienţe - adică, faţă de ceea ce îi poate aduce aceasta şi care l-ar impulsiona să ducă la îndeplinire un act de naştere de sine. Filozofia hindusă vorbeşte în mod constant de eliberare sau de scăpare din *maya* dorinţelor înrădăcinate în „ignoranţa" fundamentală a condiţiei umane. Dar ceea ce este esenţial nu înseamnă atât eliberare, cât aducerea-la-naştere a unei forme noi de conştiinţă, a unui mod nou de existenţă la un anumit nivel.

Fiecare experienţă trăită profund şi total poate trezi în individ o dorinţă către renaştere şi transformare sau transcendenţă, deşi anumite tipuri de experienţe reprezintă mijloace mai potrivite, mai semnificative şi mai eficiente decât altele, în a determina aceasta. Trebuie să privim casa 1 şi în special Ascendentul pentru a găsi ce ar putea însemna acestea. Procesele naturale de creştere nu pot sau mai degrabă nu ar trebui forţate, dar conştienta nu implică acţiune volitivă. Se poate „observa şi aştepta" - şi, unii vor spune, ruga - fără a cere de la viaţă să apară experienţa magică, în lipsa dorului înflăcărat pentru aceasta.

Neaşteptatul este de obicei cel mai revelator căci se poate polariza conştiinţa Ia neaşteptat. Se poate crea şi *menţine* - ceea ce este mai greu! - o calitate a aşteptării active - şi se poate vorbi din nou despre aceasta, într-un sens mai larg, ca despre o rugăciune - care evită căderea în prăpastia solicitării de la viaţă a unui *anumit eveniment,* exterior sau interior. Ceea ce trebuie să se înţeleagă la început şi în primul rând este, totuşi, faptul că nu se poate realiza o respiraţie cu adevărat profundă şi vitalizantă, fără a se goli *la început* plămânii şi, la alte niveluri de existenţă, fiinţa psihică şi conştiinţa.

A fi golit, a deveni umplut, a răspunde afluxului venit din partea oricărei experienţe - acestea reprezintă cele trei *faze* esenţiale ale unui proces aproape dialectic. Dar în termenii existenţei umane, ar trebui să realizăm că ceea ce vine la început este umplut - umplut cu conţinuturi neautentice şi neindividualizate, umplut cu *karma* speciei umane, a unei anumite rase, culturi şi familii şi, s-ar putea adăuga, cu reziduuri inconştiente ale încarnărilor precedente. Nou născutul este umplut cu substanţa maternă; copilul care creşte e umplut cu substanţa socio-culturală. Dacă trebuie să experimenteze cea de-a doua naştere, el trebuie să iasă la suprafaţa acestei matrici socio-culturale colective. El trebuie să descopere tonul individual al fiinţei sale, propria sa *mantra,* Numele său celest. Şi pentru că nu există, de obicei, un Iniţiator care să-i dezvăluie Numele său secret, el trebuie să-1 descopere în valul adânc al conştiinţei, deşi, de fapt, Numele său celest este harta sa natală.

Puterea acestui Nume individualizează şi în acelaşi timp *izolează.* Cu cât este mai mare intensitatea, exactitatea, precizia caracteristicilor acestui Nume - revelator al destinului individual - cu atât este mai puternic simţul inevitabil al izolării care urmează revelaţiei. Isus le-a cerut discipolilor săi „Fiţi separaţi!" Aforismele yoga ale lui Patanjali accentuează ceea ce a fost tradus ca „izolare". În vechile timpuri discipolii hinduşi aveau interdicţia de a atinge oricare altă fiinţa umană; ei dormeau pe saltele umplute cu propria lor respiraţie pentru a fi izolaţi chiar şi de magnetismul terestru.

Astăzi operăm la un nivel diferit. În vechea Indie, ceea ce trebuia învins se referea Ia ataşamentul profund inconştient pentru trib şi Pământ, în timp ce în acest secol, în mod particular în Statele Unite, există un sentiment pregnant de a nu

aparţine unui anumit loc, un sentiment de neînrădăcinare şi de alienare psihică. Punctul focal al modului nou de viaţă îl reprezintă, de aceea, *asocierea totală* şi idealul îl reprezintă viaţa într-o comunitate, în forme de relaţie total deschise. În această situaţie simbolul Descendentului - cuspida casei a 7-a - poate fi în mod mai întemeiat accentuat decât acela al Ascendentului. Totuşi, adevărata „comunitate" a zilelor ce vor urma ar trebui să fie una în care *indivizii,* în mod conştient şi deliberat, se adună pentru a atinge şi experimenta armonia interdependenţei holistice, dincolo de ego-urile lor socio-culturale, fiecare fiind gata şi dorind să-şi îndeplinească destinul din cadrul întregului.

Cuvântul izolare se asociază din punct de vedere etimologic nu numai cu *solus,* „singur" ci şi cu *sol,* „Soare". Fiecare Soare este izolat în spaţiu ca centru al unui grup de planete asupra căruia îşi radiază energia vitalizatoare; totuşi un Soare este, de asemenea, o stea şi ca stea înseamnă un însoţitor printre mulţi alţii, dintr-o Fraternitate a stelelor galaxiei. Acesta reprezintă, într-adevăr, cel mai revelator simbol. Ca sori, persoanele individuale sunt sau par să fie şi să se simtă izolate. Acesta e preţul care trebuie plătit pentru individualizare - un preţ deseori prea mare, cerut de un proces inerent tragic. Dar a fi izolat nu trebuie să însemne *a te simţi singur* şi chiar mai puţin, alienat.

Nici un Soare nu transmite viaţa planetelor sale într-un spaţiu gol; nici un individ nu se naşte pe un Pământ străin. Fiecare Soare este, în mod esenţial, o stea din galaxie şi fiecare individ se naşte pentru a îndeplini o funcţie, pentru a răspunde la o nevoie a umanităţii şi a Pământului, singurul cămin al omenirii. Dar în timpuri ca ale noastre, pentru ca un om să-şi trăiască în mod semnificativ *dharma,*

el trebuie să devină, cel puţin pentru un timp, separat de acea secţiune a omenirii care i-a fost ca şi mamă. O veche zicală ocultă spune: „Când fiul îşi părăseşte mama, devine tată". Germenul trebuie să părăsească planta căreia i-a dat formă şi substanţă, înainte de a putea deveni sursa unei noi plante, probabil pe un alt Pământ ce a fost bătut de vânturile destinului.

Omul care a experimentat în acest mod o a doua naştere, ca individ din ce în ce mai conştient de destinul său, trebuie să fie, într-un sens, *diferit* de ceilalţi oameni înghesuiţi încă în interiorul matricei societăţii lor. Totuşi, diferenţa poate fi uşor exprimată printr-un cuvânt negativ, pentru că multe din individ tind să-i accentueze şi glorifice diferenţa faţă de colectivitate. Porunca „Fiţi separaţi!" este valabilă doar ca mijloc necesar care duce către un sfârşit; dar odată atins acest sfârşit, după cum este atât de des cazul, se dau la o parte mijloacele ca fiind fără valoare. Conştiinţa nu-şi mai poate concentra în mod serios atenţia asupra acestor mijloace.

Un sentiment al diferenţei naşte un simţ al speranţei, distanţei, incompatibilităţii şi probabil al fanatismului pentru ceea ce s-a descoperit. Contrapartea pozitivă a „diferenţei" este *distinctivitatea.* A fi distinct înseamnă a ieşi în relief din mijlocul unui grup - nu pentru că cineva doreşte sau se mândreşte cu acest fapt ci pur şi simplu pentru că în timp ce toţi ceilalţi membri ai grupului pot opera în mod confuz şi într-o manieră neautentică, imatură şi atipică, individul distinct trăieşte o viaţa autentică şi matură care îi revelează caracterul unic al fiinţei şi locului său de destin. Viaţa lui reprezintă o serie de „Signaturi" cu care marchează tot ce atinge cu propriul său geniu, în orice domeniu de activitate în care îşi poate îndeplini faptele distincte.

Un asemenea om reprezintă un punct de origine, în timp ce omul a cărui dorinţă este să fie „original", este în cea mai mare parte preocupat cu sublinierea, probabil dincolo de limitele justificate bunului gust, a diferenţei de care el este aşa de egotic-mândru. Setea de originalitate îmbălsămează şi mumifică diferenţele, dar dedesubtul tuturor diferenţelor stă temelia umanităţii comune omului[7].

Secretul renaşterii - renaştere în miezul fiecărei experienţe - înseamnă de a te goli de tine însuţi, însă de a menţine în mod tăcut şi cu credinţă un receptacul matur în şi apoi prin care pot curge torentele spiritului. Un izvor este un loc prin care apa, ascunsă în vasta întindere a Pământului, curge. Fiecare experienţă poate constitui sursa unei noi şi transformatoare - adică creative - dezvoltări a vieţii. Fiecare experienţă se găseşte revelată la Ascendentul momentului în care apare.

A vorbi de Ascendent şi de casa 1 ca reprezentând „personalitatea" concepută ca fapt de experienţă efemeră şi în cea mai mare parte iluzorie - aşa cum au procedat mulţi teozofi cu înclinaţie astrologică - şi a glorifica Soarele din harta natală ca simbol al „Sinelui spiritual" sau al Individualităţii, înseamnă a scăpa din vedere faptul central al vieţii spirituale aşa cum poate fi el trăit astăzi de persoanele individualizate. Ascendentul reprezintă, într-adevăr, cel mai evaziv şi mai greu-de-cunoscut factor dintr-o hartă natală, dar *tocmai pentru că* este cel mai trecător şi mai individual, reprezintă punctul de manifestare al spiritului universal - sau al lui Dumnezeu. Dumnezeu acţionează numai prin particulari. Generalităţile şi puterea simplă de viaţă aparţin domeniilor intermediare, nivelului de construcţie cosmic şi factorilor formativi. Divinul se *încarnează* numai în individ - El sau Acesta *eclipsează* grupul. Responsabilitatea supremă este

întotdeauna a individului. La momentul exact, în cea mai clară manieră, Destinul vorbeşte şi acţionează *prin* individ.

Casa 1 a unei hărţi natale se referă la domeniul de experienţă în cadrul căruia Destinul poate vorbi la momente precise pentru a impulsiona îndeplinirea acţiunilor specifice. Ceea ce are nevoie persoana individuală, care ar putea fi un asemenea agent focalizator pentru Divinitate, este starea de pregătire şi de deschidere totală faţă de toate circumstanţele şi solicitările existenţei. Reprezintă disponibilitatea perfectă, dar disponibilitate *orientată* către acel aspect al vieţii lumii care, pentru acest individ particular, are caracter de autenticitate.

Se poate deseori descoperi ce semn zodiacal răsărea la naştere, prin studierea trăsăturilor unei persoane, în mod particular a structurii feţei şi expresiei sale faciale. Capul simbolizează caracterul esenţial al individualităţii persoanei ca fiinţă conştientă. Totul „ajunge la o culminaţie" pe chip, cel puţin în circumstanţe normale, pentru că faţa exteriorizează forma individualităţii. S-a spus mai că ochii reprezintă ferestrele sufletului, dar capul este căminul pe care individualitatea I-a construit. El reflectă Cuvântul creator al începutului.

Semnul zodiacal al Ascendentului ne spune, în mod normal, mai mult în ceea ce priveşte *dharma* individului - adică potenţialitatea centrală pe care persoana ar trebui să caute să şi-o împlinească în mod conştient ca un vas sau lentilă prin care poate acţiona Divinul. Dacă există planete în casa 1, ele indică modul sau modurile funcţiilor care vor fi cele mai valoroase în procesul de descoperire a fiinţei autentice.

A fi, a respira, a începe şi întotdeauna şi pentru totdeauna a începe din nou, a întâmpina şi a revela prezenţa lui Dumnezeu şi a puterii sinelui profund creativ din fiecare experienţă, a vorbi cu autoritate în termeni de dharma: toate acestea sunt cuvinte. Meditând asupra acestor cuvinte, individul perceptiv poate fi condus către sursa adevărată a propriei sale fiinţe.

Casa a 2-a

În mod tradiţional, casa a 2-a se referă la posesiuni şi, în societatea noastră, la bani - simbol al capacităţii de a poseda tot ceea ce are nevoie şi doreşte o persoană. Conceptul de posesiune este, totuşi, foarte complex; are câteva niveluri de semnificaţie şi cei mai mulţi astrologi, din nefericire, tind să interpreteze acest concept şi „chestiunile legate de casa a 2-a" într-un mod superficial, cu precădere social. Ceea ce este într-adevăr important în tipul de experienţe individuale ce poate fi asociat celei de-a 2-a case a unei hărţi natale este problema *proprietăţii,* ceea ce se înţelege ori de câte ori un individ foloseşte cuvintele „al meu" şi „îmi aparţine".

După ce majoritatea copilaşilor au învăţat să spună câteva cuvinte, ei descoperă folosirea cuvântului „al meu". Se poate întâmpla ca copilul, pe măsură ce atinge diferite obiecte, să strige excitat: „al meu"! De fapt, existenţa conştientă implică un tip fundamental de proprietate şi un sens rudimentar de posesiune - adică, concepţia despre unele substanţe materiale ca fiind „ale mele". Persoana care spune *Eu sunt* trebuie să aibă un laringe şi o limbă cu care să o spună. *Eu-l* reprezintă doar o abstracţiune fără *sunt,* care implică existenţa unui corp fizic.

Acest corp reprezintă prima şi fundamentala posesiune a sinelui. El asigură mijlocul prin care se împlinesc, în mod gradual, potenţialităţile inerente domeniului sinelui profund. El conţine în interiorul celulelor şi atomilor un rezervor imens de energie potenţială. Cum se *utilizează* această energie? Cum *ar trebui* folosită astfel încât nou născutul să-şi îndeplinească *funcţia în biosfera Pământului şi în umanitate?* Acestea sunt întrebări

Ia care casa a 2-a a unei hărţi natale ar trebui să fie capabilă să ofere unele răspunsuri valabile.

După cum am spus deja, casa a 2-a este o casă „succedantă" şi motto-ul acestui tip de casă este *a folosi.* Procesul naşterii impulsionează un nou organism uman într-un mediu deschis al biosferei; tot ceea ce se află în spatele acestei impulsionări trebuie să ia în considerare felul în *care se* folosesc puterile inerente acelui organism. La nivel strict biologic, viaţa reprezintă factorul cauzal al naşterii - viaţa care operează conform modului de operare al speciei *homo sapiens* şi care se concentrează prin intermediul părinţilor. Aceşti părinţi acţionează pur şi simplu ca nişte purtători ai spermei şi ovulului. Ca persoane individuale, rolul lor este minim, deşi se crede, în mod tradiţional, că este posibil să influenţeze, înainte şi în timpul perioadei de maternitate, tipul entităţii spirituale care se va întrupa în pântecul matern.

Viaţa operează prin ceea ce numim instincte. Noul organism este „programat" să întâmpine nevoi şi manifestări esenţiale în moduri definite. Instinctele îi spun cum să-şi folosească multele sale părţi componente. La animale, programarea este efectivă şi nu admite nici o deviere şi, cu cât o specie este mai avansată pe scara evolutivă, cu atât este mai mare posibilitatea de adaptare la schimbările radicale ale mediului, cu condiţia să nu fie prea radicale şi prea rapide. La fiinţele umane, această posibilitate este dezvoltată în mod remarcabil. Cu cât este mai avansat procesul de individualizare - un proces ce depinde de stimularea şi complexitatea tot mai mare a facultăţilor mentale - cu atât mai mare este potenţialul de a transcende reacţiile instinctuale. Aşa cum mintea începe să reflecteze asupra sa - adică să fie conştientă că este conştientă - simţul „Eu sunt"-ului începe să opereze în conştiinţa

organismului, polarizând sau concretizând ceea ce noi am putea gândi că este un factor transcendent - o monadă sau suflet - sau un ritm important al existenţei - şinele[8].

În momentul când copilul realizează în mod conştient faptul că este o entitate distinctă de alte entităţi care îl înconjoară, el înţelege în mod inevitabil că există unele lucruri pe care le poate numi „ale mele”. Curând, conştiinţa sa se detaşează îndeajuns de mult de diferitele organe şi funcţii ale corpului pentru a fi capabilă să vorbească despre mâinile „mele”, capul sau burtica „mea”, etc, în special atunci când are o durere localizată acolo. Faptul că Peter *are* un corp puternic şi Jane *are* o faţă drăguţă, poate fi afirmat de părinţi şi rude. Copilul *are* un nume, un corp, un anumit temperament, abilităţi speciale. Acestea îl caracterizează; ele sunt posesiunile lui la cel mai personal şi intim nivel de existenţă.

Conform unei anumite gândiri, aceste posesiuni sunt ceea ce sunt datorită condiţionării genetice şi trecutului ancestral al copilului. Ele reprezintă primele şi cele mai importante posesiuni moştenite. Dacă se acceptă conceptul de reîncarnare al unei entităţi transcendente, atunci sufletul, corpul şi tot ce este latent în el - facultăţi, caracter, tendinţe, puteri înnăscute ale minţii, predispoziţii psihologice, etc. - reprezintă „ceva” cu care are de-a face entitatea încarnată, „proprietatea” despre care poate spune că îi „aparţine”. Problema acestui suflet este cum să folosească, să gestioneze, să împlinească pe deplin şi chiar să se bucure de aceste posesiuni fundamentale. Acesta constituie primul nivel de proprietate. Un al doilea nivel are de-a face cu obiectele posesiunii, în final cu banii, cu capacitatea de a spori posesiunile pentru a se satisface dorinţele, fanteziile şi capriciile şi apoi

abilitatea de a conferi o valoare pozitivă relaţiei cu alte persoane şi cu societatea luată ca întreg. Acesta reprezintă nivelul social de proprietate, folosind termenul de social în sensul sau cel mai larg, ce include relaţia copilului cu familia, prietenii sau asociaţii săi. La acest nivel, forţa motoare este spiritul de acaparare, într-o formă exagerată devenind lăcomia miliardarului pentru puterea conferită de bunăstarea enormă.

Tot ceea ce ajunge să se posede reprezintă, într-un fel sau altul, rezultatul activităţii organismelor vii şi a grupurilor sociale din trecut. Fiecare persoană, într-un sens foarte real, moşteneşte trecutul naturii şi societăţii umane. Moştenirea să poate fi mică şi inadecvată adevăratei împliniri de sine sau poate fi copleşitoare ca întindere potenţială, dar ea reprezintă întotdeauna trecutul. Credinţa în reincarnare adaugă o altă dimensiune acestui trecut, adică tendinţele, facultăţile şi karma produse în vieţile trecute şi duse mai departe în prezent. Ce este de făcut *acum* cu tot acest trecut, constituie întrebarea fundamentală a casei a 2-a. Răspunsul depinde de conceptul de *administrare;* adică de utilizare inteligentă, eficientă şi plină de succes ce rezultă din cea mai bună concretizare posibilă a potenţialului natal şi de aici a individualităţii.

Folosirea corespunzătoare a posesiunilor duce la revelaţie, exteriorizare şi realizare în relaţia cu celelalte fiinţe umane şi cu societatea a individualităţii, adică a *cine* este persoana. O persoană realizează cine este prin utilizarea a ceea ce posedă; ea demonstrează ce reprezintă, pentru sine însăşi şi pentru toţi ceilalţi, prin folosirea a ceea ce i s-a dat la naştere, împreună cu ceea ce ajunge să dobândească mai târziu. În mod ideal, ea ar trebui să transforme aceste posesiuni în funcţie de scopul şi destinul său individual. Acest lucru,

totuşi, poate fi cu greu realizat dacă o persoană nu avansează dincolo de folosirea tradiţională a posesiunilor, pentru că atunci el acţionează pur şi simplu ca un slujitor al trecutului, ca un agent al fantomelor, al karmei - individuală sau socială. Viaţa sa este atunci trăită de strămoşii săi, fie în termeni de perpetuare a privilegiilor socio-culturale moştenite de la ei, fie fiind conduşi de uri şi frici socio-religioase ancestrale.

Instinctele animalice sunt condiţionate de vechile experienţe ale speciei şi la fel sunt şi reacţiile fiinţelor umane primitive. Chiar persoanele mai individualizate sunt programate de tipare tradiţionale de comportament, imprimate asupra lor de părinţi, de stat sau de religie. Tiparele posesivităţii şi ale pretenţiei de proprietate exclusivă sunt încă fundamentale în societatea noastră. „Este al meu; nimeni altcineva nu îl poate avea" reprezintă marele strigăt al societăţii noastre moderne individualiste şi capitaliste. Marele imbold este pentru profit şi bunăstare şi pentru mai greu tangibilele posesiuni asociate prestigiului, influenţei sociale, faimei şi chiar „dragostei". Aproape oricine aderă la un anumit fel de privilegiu - aspectul negativ al proprietăţii. Este negativ pentru că se bazează pe trecut şi, de obicei, pe nesiguranţă, frică şi mândrie. Aspectul pozitiv al proprietăţii, pe de altă parte, reprezintă capacitatea de a duce energiile Naturii şi valorile trecutului la un nou nivel de eficacitate şi rodnicie - eficacitate şi rodnicie *nu* în termeni de indivizi, grupuri sau clase sociale special privilegiate ci în temeni de umanitate luată ca întreg.

Posesiunile ar trebui să fie folosite. Capacităţile nefolosite sau belşugul - de exemplu al Pământului - reprezintă impedimente ale creşterii umane, indiferent dacă vorbim de dezvoltarea colectivă sau individuală. Dar individul nu trebuie să se

identifice cu ceea ce posedă, pentru că astfel este folosit de posesiunile sale - care, în mod automat, solicită extindere - în loc de a le folosi el pe ele. Individul ar trebui să imprime ritmul individualităţii asupra a ceea ce deţine; el ar trebui să confere posesiunilor sale o semnificaţie individuală şi nu doar una colectivă. El ar trebui să-şi facă semnificativă proprietatea în funcţie de caracterul şi destinul său individual. El ar trebui să dedice ceea ce *are* lui ceea ce *este* el, pentru că doar ceea ce *este* poate conferi semnificaţie lui a *avea.* Nimic nu este mai inutil şi din punct de vedere spiritual mai gol decât a avea fără a fi şi aceasta este adevărat pentru orice tip de posesiuni. O societate sănătoasă şi normală ar trebui să stabilească ca principiu fundamental: *Nici o proprietate fără utilizare semnificativă individuală.* Ceea ce este sau nu este semnificativ trebuie să rămână o chestiune personală, deşi comunitatea poate cere individului să-şi dedice în mod conştient şi deliberat ceea ce posedă, unui scop care pentru *el* este semnificativ. Scopul pentru care posesiunile sunt puse separat le conferă valoare şi proprietăţii semnificaţie.

Nu este nimic sfânt în simplul fapt al proprietăţii. Doar o societate în mod fundamental nespirituală, aşa cum este societatea noastră occidentală de astăzi şi chiar din ultimele secole probabil, poate glorifica faptul proprietăţii indiferent de modul în care sunt folosite posesiunile, dacă sau nu sunt folosite. La cel de-al treilea nivel al existenţei umane, unde valorile spirituale şi toate valorile umane sunt acceptate ca standarde de viaţă, toate posesiunile sunt în mod natural şi spontan dedicate procesului de evoluţie umană - care înseamnă, într-un sens mai restrâns, bunăstării comunităţii asociată acestor posesiuni, pentru că bunăstarea apare din cooperare umană, în mod implicit sau explicit, după cum este cazul.

A aduna o avere dintr-o invenţie sau dintr-o descoperire a resurselor naturale ale Pământului reprezintă, din punct de vedere faptic şi spiritual, o crimă împotriva armoniei şi sănătăţii sociale a comunităţii. Posesiunile unui om reprezintă rezultatele directe obţinute prin eforturile umane şi relaţiile lor reciproce, de secole; toate posesiunile sunt rezultatul proceselor naturale şi sociale din trecut Proprietarul moşteneşte tot ceea ce posedă din istoria biosferei şi societăţii umane. Ceea ce poate da semnificaţie şi valoare posesiunilor sale este utilizarea pe care omul le-o conferă. Ceea ce se cere de la el este ca această utilizare să adauge o nouă valoare şi semnificaţie creativă vastei tendinţe a vieţii Pământeşti şi a societăţii umane.

În ultimă analiză, individul care trăieşte conform valorilor spirituale, realizează faptul că el însuşi, ca persoană vie, reprezintă posesiunea ultimă oferită omenirii pe altarul evoluţiei umane. În acest dar, el se realizează prin eliberarea de posesivitatea posesiunilor. Prin faptul că nu posedă nimic el poate, în sfârşit, să-şi unească fiinţa cu marile ritmuri ale universului. El se lasă purtat de univers şi conştiinţa sa poate deveni o oglindă magică în care fiecare eveniment capătă semnificaţie şi valoare. El este posedat de univers pentru a servi scopului ultim al întregii existenţe - revelaţia Semnificaţiei.

Dumnezeu reprezintă Semnificaţia atotcuprinzătoare a tuturor posibilităţilor existenţei.

Casa a 3-a

Când un manual de astrologie defineşte casa a 3-a drept casa „fraţilor, surorilor şi a cunoştinţelor apropiate" aceasta înseamnă, de fapt, primul mediu al nou născutului şi al relaţiei copilului care creşte, cu acesta. Totul în acest mediu influenţează nou născutul şi se află $_{m}$ contact cu el, astfel încât acesta ajunge să-şi descopere măsura puterilor şi să facă diferenţa dintre ceea ce este el, ca organism viu dotat cu un tip special de conştiinţă şi o lume exterioară. Această lume conţine obiecte şi probabil animale şi lucruri ce cresc ca şi membrii apropiaţi ai familiei. Într-adevăr, referinţele astrologice ale membrilor familiei sale - părinţi, persoane iubite, rude - aparţin unui tip de viaţă ce este încă strâns antrenat în relaţiile tribale sau de rudenie, într-o societate în care vechile tipare şi-au pierdut din importanţă, trebuie considerate alte valori fundamentale care se referă la tot ceea ce prezintă mediul-luat-ca-un-întreg, conştiinţei în creştere a copilului.

Relaţia copilului cu mediul în care creşte este fundamentală în formarea caracterului şi reacţiilor sale faţă de viaţă. O asemenea relaţie există pur şi simplu deoarece un organism viu nu se naşte în vid. El se naşte sub influenţa a tot ce umple spaţiul din jurul hotarelor lumii sale interioare, adică din jurul „pielii" sau, se poate spune, din jurul câmpului de forţe ce îi pătrunde toate organele şi activităţile sale celulare. Orice organism trebuie mai întâi să-şi cucerească „spaţiul vital". În multe cazuri această cucerire implică o luptă, chiar dacă este doar o luptă pentru atragerea şi menţinerea atenţiei furnizorului matern de hrană necesară - şi a iubirii materne care asigură un simţ al siguranţei şi bunăstării.

Fraţii şi surorile pot fi sau pot părea obstacole în obţinerea acestei atenţii şi de aceea ei pot deveni asociaţi unor competitori. Dar ceilalţi oameni, obiectele şi, pentru copil, activitatea de neînţeles a furnizorului de hrană şi iubire, atunci când este departe de el intră, de asemenea, în competiţie pentru a-1 priva de întreaga atenţie. Poate chiar să nu fie mama adevărată cea a cărei atenţie o solicită şi o cere în mod instinctiv copilul. Legătura faptică, fizică de rudenie poate fi mult mai puţin importantă decât se crede în mod obişnuit şi în cazurile în care copilaşul îşi primeşte laptele de la o doică care are în întregime grijă de el, această legătură de rudenie joacă chiar un rol secundar. Totuşi, poate exista un instinct inconştient care să lege organismul copilului de familia sa apropiată, deşi fără îndoială, importanţa acestui instinct, dacă există, este în mod categoric exagerată şi lăudată de toate culturile tradiţionale ce conferă o semnificaţie sacră relaţiei de sânge şi tuturor idealurilor înrădăcinate într-un fel de conştiinţă tribală şi organizare socială.

Acest instinct îşi găseşte domeniul primar de manifestare în casa a 4-a, dar înainte să poată influenţa conştiinţa copilului, acesta trebuie să înveţe să lucreze cu mediul său şi impactul acestuia asupra lui să existe ca o provocare. Pe această provocare se bazează dezvoltarea sistemului nervos, pentru că sistemul nervos al oricărui organism viu reprezintă manifestarea organică concretă a capacităţii de a „cădea la învoială” cu mediul.

Această „cădere la învoială”, în copil, este la început în întregime inconştientă sau cel puţin este instinctuală şi nu solicită ceea ce numim în sens uman, conştiinţă. Ea operează iniţial ca „senzaţii” şi ca reacţii musculare spontane ale acestora. Primul ţipăt al nou născutului reprezintă un

răspuns muscular al senzaţiei de aer ce intră în membranele respiratorii. Se stabilizează în mod gradual un sistem definit de conexiuni între celulele nervoase care reprezintă temelia inteligenţei umane. Prin inteligenţă înţeleg capacitatea de a cădea la învoială cu orice tip de mediu - la început fizic, apoi şi psihic - şi de a se adapta la cererile inevitabile ale acestuia şi de a-l transforma, în final, pe cât se poate. La nivelul său cel mai de jos, inteligenţa reprezintă viclenia animalelor *ca* şi a oamenilor primitivi şi a copiilor. Viclenia reprezintă abilitatea de a interpreta un factor din mediu împotriva altuia - de exemplu, atunci când copilul îl interpretează pe unul din părinţi împotriva celuilalt.

Într-un sens, aceasta constituie un joc şi jocul vieţii devine din ce în ce mai complex şi subtil, după cum mediul social creşte în complexitate - şi, de asemenea, după cum omul caută să supravieţuiască mediilor care sunt foarte diferite de habitatul său nativ, cum ar fi, de exemplu, suprafaţa lunară. Orice joc implică reguli şi Natura stabileşte regulile în jocul biologic normal al vieţii. Omul îşi punctează totuşi propriile legi în jocurile sociale sofisticate şi chiar în politicile naţionale sau internaţionale. Pentru a trăi în armonie trebuie să se cunoască şi înţeleagă aceste reguli, adică - în mediul biosferei şi al sistemului solar - „legile universului”. Din punctul de vedere tradiţional hindus, universul este *lila*[9] Creatorului. De aceea, omul trebuie să descopere regulile jocului universal stabilite de Dumnezeu. El cere lui Dumnezeu indicii, prin invocaţie şi rugăciune sau căutând să-şi consoneze inteligenţa cu mintea lui Dumnezeu. În schimb Dumnezeu îl răsplăteşte cu generozitate pe căutător şi în general umanitatea, cu diferite feluri de „revelaţii”.

Casa a 3-a se referă deci, nu numai la natura mediului şi a persoanelor care acţionează în cadrul lui – rude apropiate, etc. - ci şi la dezvoltarea inteligentei şi în final a intelectului analitic şi a ştiinţei empirice. Ceea ce caracterizează această casă de opusul ei, casa a 9-a, este faptul că se referă la experienţele ce implică contactul personal direct cu mediul apropiat al individului, în timp ce casa a 9-a are de-a face cu experienţele ce pot avea loc în baza cooperării dintre fiinţele umane. Experienţele casei a 9-a implică limba, un fundal cultural şi ceea ce Korzybski[10] a numit facultatea de legătura temporală a omului.

Asemenea experienţe postulează un transfer de cunoaştere, de la generaţie la generaţie. Acesta se bazează pe un tip de înţelegere complex şi stabilizat din punct de vedere social. În casa a 3-a „înţelegerea" este încă foarte rudimentară; este, în mod caracteristic, empirică; ea pune laolaltă observaţiile personale, le clasifică şi le potriveşte într-un set de reguli practice. Acestea sunt, totuşi, simple reguli şi nu legi universale. Tipul de gândire al casei a 3-a generalizează cât se poate de puţin. El este comportamental, pragmatic, orientat tehnic. El vrea să ştie doar „cum să", din raţiuni practice. Poate fi iscoditor şi inventiv, dar şi subtil şi viclean în dezvoltarea experimentelor - stau mărturie experimentele incredibil de complexe concepute de oamenii de ştiinţă din laborator, fie fizicieni, fie psihologi. Totuşi, nu este un tip de gândire filozofic şi cu atât mai puţin metafizic sau religios. Este mintea specialistului, nu a generalistului.

Totuşi, pentru a-şi controla sau transforma mediul, un om trebuie să-şi formuleze constatările cel puţin într-o manieră primitivă şi pragmatică. El învaţă să comunice cu ceilalţi oameni, deşi această comunicare se referă în mod esenţial la scopuri

practice, cum să supravieţuiască şi în final cum să se simtă fericit şi realizat personal în mediul său.

Ar trebui să privim la casa a 3-a ca la o succesoare inevitabilă a primei şi a celei de-a doua. În casa 1 problematica de bază o constituie *a fi* - adică a descoperi ceea ce suntem şi cine suntem şi a ne afirma individualitatea. În casa a 2-a descoperim şi experimentăm genul de substanţă materială - la început bio-psihică, substanţa socio-culturală şi financiară pe care o posedăm şi care este, de aceea, a noastră pentru a *o folosi. În* casa a 3-a ajungem să ştim cum să o folosim *cel mai bine* în mediul în care trebuie folosită; şi această cunoaştere poate ajunge la noi, cel puţin în acest stadiu, doar prin încercarea de a exterioriza ceea ce suntem şi de a ne folosi posesiunile - însemnând, în primul rând, corpurile noastre - până *la punctul în care suntem blocaţi de rezistenţa obiectelor înconjurătoare şi a oamenilor.*

Fiecare copil, din momentul naşterii încearcă instinctiv să afle cât de departe poate să meargă în orice direcţie, din punct de vedere fizic şi psihologic, înainte ca gestul sau acţiunea sa să fie stopată de ceva sau cineva. El este înconjurat de obstacole şi de forţe sau voinţe care i se opun; el trebuie să-şi definească „spaţiul vital" şi să cunoască ceea ce îi este disponibil pentru a-i satisface nevoile şi ceea ce îi este permis în cadrul hotarelor activităţii sale. Nevoia de asemenea cunoaştere se repetă la un nivel mai înalt şi adultul trebuie să înveţe, de asemenea, cât de departe se poate deplasa în siguranţă pe tărâm social şi intelectual. Deseori intelectualul refuza să-şi admită limitările personale sau pericolele în folosul cărora a ajuns să le posede; ca rezultat pot apărea nevrozele, psihozele sau tragedia socială. Astăzi, omenirea se confruntă cu o asemenea tragedie potenţială pentru că omul occidental

refuză să-şi accepte limitările a ceea ce poate face în şi faţă de mediul său planetar.

Trebuie să învăţăm adevărata măsură a puterii noastre ca fiinţe umane fizice şi mentale şi adevărata valoare a ceea ce posedăm - tehnologia şi abundenţa noastră - şi singurul mod de a învăţa poate fi, vai! de a afla, în mod obiectiv, care vor fi rezultatele finale ale utilizării de către noi a acestor posesiuni. O imagine de sine megalomană, care caută să se proiecteze cu ajutorul puterilor enorme smulse naturii, va provoca, în mod asemănător şi inevitabil, o reacţie foarte puternică din partea mediului nostru planetar şi cosmic.

Ar trebui să învăţăm repede dacă dorim să evităm o catastrofă. Cunoaşterea, la nivelul casei a 9-a, tinde să fie teoretică şi foarte generală, în timp ce experienţele casei a 3-a au un caracter imediat. Poate fi vorba de supravieţuire. Căutarea cunoaşterii în domeniul de experienţă al casei a 3-a este sau ar trebui să fie condiţionată de nevoia de a şti, în termeni practici, cum funcţionează totul, astfel încât individul să poată demonstra mai eficace *ceea* ce este el în mod esenţial. Când, totuşi, persoana este condusă în această căutare a cunoaşterii de scopuri şi presiuni determinate social, cunoaşterea pe care o capătă încetează să mai aibă o semnificaţie reală pentru el ca individ. Intelectul său poate deveni inflamat, plin de date nesemnificative pe care nu Ie poate asimila. Dacă nu face cale întoarsă sau „nu-şi părăseşte" mediul care îi substituie adevăratul sine profund individual cu un ideal fals, atunci ar putea să aibă loc un fel de tragedie.

Casa a 3-a este numită, în mod semnificativ, casa cadenţă, pentru că implică posibilitatea devierii de la ceea ce se indică în casa unghiulară care a fost înainte. O casă cadenţă poate însemna integrarea şi

sinteza sau se poate sfârşi în dezintegrare şi colaps sau pervertire. Poate opera un proces de transformare şi experienţele asociate tuturor caselor cadenţe pot fi - şi ar trebui să fie - preludii ale, reorganizării într-un domeniu nou de existenţă. Dar procesul poate fi ratat atunci când experienţele asociate caselor unghiulare - casa 1, a 4-a, a 7-a, a 10-a - nu au fost sănătoase şi folositoare şi/sau puterile folosite în casele, succedante - a 2-a, a 5-a, a 8-a, a 11-a - au fost folosite abuziv sau greşit. Aceasta este, în mod particular, evident în ceea ce priveşte casa a 6-a şi a 12-a, dar nu este mai puţin aşa, în termeni de procese mentale asociate, în cazul caselor a 3-a şi a 9-a.

Societatea noastră de astăzi preamăreşte cunoaşterea, în special tehnologia şi toate tipurile de informaţie bazate pe „cum să”. Odată cu apariţia computerelor s-a realizat capacitatea de a depozita, corela şi de a face disponibile cantităţi enorme de informaţie. Această capacitate reprezintă problematica casei a 3-a. Poate fi o binecuvântare sau un blestem, depinde de forţa şi justificarea imaginii pe care omul o are despre sine însuşi şi despre univers. Dar vai, imaginea pe care omul occidental şi-a făcut-o la nivelul formal al gândirii este una cruda şi megalomană. Dacă nu şi-o schimbă în mod fundamental, o cădere pare inevitabilă. Poate să nu fie prea târziu să şi-o schimbe, dar timpul este scurt, extrem de scurt.

Casa a 4-a

Odată cu casa a 4-a atingem unul dintre sectoarele cele mai semnificative dar şi, în general vorbind, cele mai puţin înţelese cu adevărat, ale hărţilor astrologice moderne. Motivul considerării casei a 4-a doar în sensul său cel mai superficial - ca referindu-se la casă şi la toate valorile imobiliare - este că cei mai mulţi dintre noi locuim totuşi pe un Pământ care, în experienţa noastră senzitivă fundamentală rămâne *plat,* în ciuda faptului că toate intelectele noastre declară contrariul.

Astrologia îşi trage încă o mare cantitate a simbolismului şi a semnificaţiei sale din concepţia ptolemeică a lumii; astfel, ea continuă să asocieze casei a 4-a ideea că dedesubtul suprafeţei Pământului nu este nimic decât suprafaţa solidă care se extinde mereu în adâncime, fără nici o altă semnificaţie, *cu excepţia aceleia că este solidă şi că reprezintă temelia pe care se construiesc casele şi din care răsar recoltele şi se extrage bogăţia subsolului.*

Casa a 4-a are, într-adevăr, asemenea semnificaţie, dar aşa cum ajungem să cunoaştem nu doar cu creierul ci să simţim cu întregul personalităţii noastre - corp şi psihic - faptul că Pământul este o sferă şi că noi trăim pe suprafaţa sa curbată, casa a 4-a primeşte o semnificaţie nouă, mai profundă. Primeşte o semnificaţie globală, pentru că nu ajunge să reprezinte doar pământul productiv, fundaţia căminului şi pământul în care se sapă morminte - „capătul" tuturor lucrurilor - ci poartă semnificaţia, mai presus de toate, a *centrului globului. Î*n casa a 4-a, persoana poate şi ar trebui să atingă experienţa centrului - centrului propriei sale personalităţi globale, totale ca şi centrul umanităţii globale sau a unei fraternităţi a

oamenilor în mod ferm întemeiată şi în mod concret autentică.

Fără o astfel de experienţă a centrului, un individ nu-şi poate niciodată demonstra pe deplin statura umană. El rămâne o creatură a stratului plat de pământ fertil ce constituie suprafaţa Pământului, indiferent dacă îl străbate ca un animal superior sau se aşază ca o legumă bine înrădăcinată într-un anumit loc pe care îl numeşte „casa mea" sau „ţara mea".

Casa a 4-a se poate spune că are două semnificaţii de bază, conform nivelului la care operează conştiinţa omului, în sens biologic-psihic, se referă Ia Pământul în care este înrădăcinat omul-plantă (un termen folosit în vechile tradiţii ezoterice). Cuspida casei a 4-a reprezintă cel mai adânc punct de susţinere şi temelia *cea* mai solidă pentru construirea a orice trebuie să se ridice din Pământ. Se referă astfel la tradiţia ancestrală şi la marile imagini şi simboluri pe care este construită o cultură - „simbolurile prime" ale lui Spengler - şi arhetipurile inconştientului colectiv ale lui Jung şi, într-adevăr, la tot ceea ce o persoană ia drept adevăruri evidente, incluzând postulatele ştiinţei şi constantele sale.

Pentru a *ieşi* cu succes din matricea sa particular-culturală şi din tradiţia sa religios-etică, o fiinţa umană are nevoie de un tip de susţinere mai adânc şi mai individualizat, în mod simbolic, rădăcina sa pivotantă atinge centrul globului. Individualitatea poate fi experimentată numai ca centrare de sine şi prin sine nu înţeleg un principiu transcendent, atotcuprinzător, ci mai degrabă o putere ce îşi are sediul în centrul existenţei concrete. Această putere a fost reprezentată avându-si centrul în „inimă", pentru că bătăile inimii constituie cel mai important ritm al organismului viu. În simbolismul

rozacrucian acest centru este descris ca Trandafirul care înfloreşte în centrul Crucii - o cruce formată în corpul uman de linia verticală a coloanei vertebrale şi de cea orizontală a braţelor întinse.

Într-un asemenea centru, oriunde s-ar afla acesta, misticul şi yoghinul hindus au simţit şi văzut prezenţa lui *atman,* centrul întregii realităţi. În *Bhagavad-Gita* Krishna, Divinul incarnat, spune: „Acolo, în inima oricărei creaturi, sălăşluieşte Stăpânul, Ishvara care, prin puterea sa magică, permite tuturor lucrurilor şi creaturilor să se rotească, călare pe roata universală a timpului, la-1 cu dragoste în sanctuarul tău doar pe el, din tot sufletul; prin graţia să vei obţine fericirea supremă, locul etern..".

El reprezintă, într-adevăr, punctul simbolic de Nadir - care este şi punctul de Miazănoapte al conştiinţei - în care poate fi avută „experienţa divină". Acolo sălăşluieşte Dumnezeul imanent, Dumnezeul-din-adâncuri care polarizează splendoarea Dumnezeului-din-înalturi, Dumnezeul-amiezei aprinse, a cărui faţă nu poate fi văzută fără a-1 orbi pe cel ce o priveşte. Fiecare persoană cu adevărat individualizată „ştie", printr-o cunoaştere existenţial intimă şi ireductibilă, că nu poate exista o temelie sigură decât atunci când a atins o stare de centrare de nezdruncinat. Până când această stare nu este experimentată, fiinţa umană rămâne legata de un fel de matrice. Poate să nu mai fie mama efectivă sau imaginea-substitut a Mamei; dar tradiţia culturală, Biserica organizată sau chiar Partidul pentru vechii comunişti, poate rămâne o matcă învăluită psihic sau ideologic. Toate „temeliile" solide pot fi fărâmate, copacul cu rădăcini puternice poate fi doborât, dar globul îşi păstrează forma pentru totdeauna. „Omul global" este în siguranţă în punctul central al sinelui său profund individualizat.

Se poate duce un pas mai departe simbolismul rădăcinii pivotante, capabilă să atingă centrul Pământului. Linia verticală a hărţii natale (Zenit-spre-Nadir) indică Cerul, aşa cum este văzut la antipozi. Dacă toţi oamenii ar sta în picioare pe suprafaţa Pământului, linia prelungită în jos a coloanelor lor verticale ar atinge centrul globului şi, mergând mai departe, ar atinge antipozii. Prin observarea Cerului din punctul exact de deasupra capului, fiecare om ia contact cu o altă stea. Capetele oamenilor sunt îndreptate spre puncte diferite ale Cerului, picioarele lor sunt orientate către centrul în care toate lucrurile terestre sunt unul. Unitatea se află în centrul Pământului, nu în Cer. Umanitatea obişnuită a omului este experimentată în adâncuri; funcţiile capului sunt cele care diferenţiază şi divid.

Acesta este motivul pentru care psihologia abisală este atât de semnificativă astăzi, în epoca noastră de individualizare bazată pe pseudo-centrul superficial al conştiinţei şi dorinţei pe care îl numim ego. Psihologia abisală foloseşte conceptul şi experienţa abisală pentru a atinge centrul. Când o fiinţă umană îşi atinge propriul centru, el descoperă, de asemenea, că este unul cu toate celelalte fiinţe umane, pentru că toate lucrurile converg la centru. În tradiţia masonică aceasta se referă, în mod simbolic, la meditaţia Soarelui de Miazănoapte, pentru că la miezul nopţii Soarele este pe cuspida casei a 4-a, luminând antipozii. Individul realizează ceea ce este el, prin unirea cu opusul său şi filozofii au vorbit deseori, într-un sens abstract, de reconcilierea opoziţiilor. Fiecare valoare şi calitate poate fi definită prin asociere la ceea ce nu este. Conceptul de bine se sprijină pe acela de rău. Faimoasa expresie shakespeariană „A fi sau a nu fi: aceasta este întrebarea” reprezintă o expresie tipică a tragicei dualităţi inerente societăţii occidentale. Totuşi, fiinţa şi nefiinţa,

viaţa şi moartea, *yang* şi *yin* sunt inseparabile. O conştiinţă globală, holistică - simbolizată de *Tao* - include aceste opoziţii, dar în proporţii variate.

Manualele astrologice, inspirate de afirmaţiile făcute în cărţile teozofice, pretind deseori faptul că prima casă reprezintă casa „personalităţii". Aceasta, după părerea mea, poate induce în eroare, dacă prin termenul ambiguu de personalitate se înţelege persoana totală şi ceea ce emite ea. Ceea ce reprezintă de fapt Ascendentul şi casa 1 este *impulsul originar al fiinţei individuale* sau, putem spune, şinele, ca vibraţie şi ritm particular şi ca destin unic al individului întotdeauna atât de puţin diferit de toţi ceilalţi indivizi. Acest impuls trebuie să *capete* materie substanţială în jurul său pentru a exista ca o fiinţă umană care funcţionează cu adevărat. Nou născutul, cu conştiinţa sa rudimentară, trebuie să înveţe cum să-şi utilizeze corpul, facultăţile şi posesiunile - casa a 2-a - şi care sunt limitările ce pot fi impuse acestor utilizări de către mediul *său,* ca şi oportunităţile care îi permit acest lucru - casa a 3-a. Numai atunci poate conştiinţa, Eu-1, să devină deplin organizat şi stabil ca „persoană".

Experienţele casei a 4-a au de-a face cu acest proces de integrare şi stabilizare. La primul nivel al conştiinţei biologice şi psihic-culturale, integrarea este realizată în mod teoretic sau ideal în cadrul unui cămin şi în funcţie de o tradiţie clară, stabilă. Persoana normal integrată este un specimen sănătos al unui tip familial ca şi al unui ideal colectiv de cultură şi comportament social. Ca persoană cu adevărat individualizată, ea devine centrată pe ritmul şi puterea unică a sinelui profund individual şi a destinului său. La un nivel încă şi mai înalt, această individualitate consonează în mod conştient şi total cu nevoile omenirii şi persoana devine un „personaj" cu un

fel de misiune de agent al Omului sau al lui Dumnezeu. Caracterul astrologie al casei a 4-a şi a planetelor ce ar putea domicilia în această secţiune a hărţii ar trebui să ajute Ia descoperirea celui mai bun mod de a atinge o stare de integrare şi de a obţine o bază solidă şi reală a personalităţii.

Personalitatea, aşa cum acest termen este folosit aici, înseamnă mai mult decât un organism bio-psihic capabil să funcţioneze în mod efectiv printre celelalte organisme; poate fi considerată ca un *motor* capabil să elibereze puterea de muncă. Într-adevăr, fiecare organism este de fapt un motor prin care operează energiile vitale. Integrarea funcţională a părţilor în cadrul unui întreg viu generează putere. Această putere trebuie să fie folosită într-o anumită manieră şi experienţele asociate acestei utilizări aparţin domeniului casei a 5-a care, de aceea, este numita domeniul personal al exprimării de sine.

Axa verticală a unei hărţi astrologice se referă la putere; cea orizontală, la conştiinţă. Tipul de putere asociat casei a 4-a este personal, în sensul că este produs de întregul bio-psihic pe care îl numim persoana individuală. Ea reprezintă puterea manifestării particularizante a tipului de viaţă implicat în faptul de „a fi o persoană". Această persoană, în majoritatea cazurilor, este condiţionată, în mod fundamental, dacă nu determinată în mod integral, de tiparele familiale ancestrale şi socio-culturale. Ea reprezintă un motor produs, în principal, în serie, pe liniile de asamblare pe care le numim tradiţie, familie, şcoală şi mediu. Totuşi, în unele cazuri şi în număr din ce în ce mai mare astăzi, aceste persoane produse în serie prin intermediul culturii părăsesc fabrica pentru a urma un tratament special, nu doar pentru a dobândi trăsături individuale - chiar şi motoarele produse în serie nu operează exact în

acelaşi fel - ci pentru a deveni independente şi împlinite.

O persoană nu mai este atunci un simplu specimen bio-social ci e cu adevărat individualizat, ceea ce înseamnă că o putere care operează la un alt nivel decât viaţa, pune stăpânire pe motorul personalităţii, chiar dacă la început în mod ezitant şi incomplet. Această putere poate fi numită spirit, suflet, sine sau chiar Dumnezeu, conform tipului metafizic care se acceptă. Ea operează *prin* minte care, în schimb, influenţează organismul biologic, dar nu este minte în sensul obişnuit al cuvântului. Unii filozofi şi psihologi vorbesc de voinţa., dar trebuie făcută diferenţa între ceea ce în mod obişnuit numim voinţă - şi care aparţine pur şi simplu domeniului impulsurilor biologice şi dorinţelor emoţionale - şi voinţa spirituală, care este singura capabilă să individualizeze cu adevărat.

Voinţa reprezintă puterea pregătită pentru exprimare concretă. Ea concretizează ceea ce a fost doar potenţialitate. Ascendentul se referă la potenţialul fiinţei. El reprezintă, în mod simbolic, „Cuvântul care a fost Ia început", *logos-ul.* Dar un cuvânt reprezintă doar o *imagine potenţial capabilă să mobilizeze forţa;* nu poate face nimic de una singură, până când nu apare un sentiment într-un organism concret şi real. Atunci puterea inerentă acelui organism este mişcată de sentiment şi rezultă o acţiune. Ascendentul dă cuvântul: Nadir-ul şi casa a 4-a se referă la organism şi la capacitatea sa de a fi mutat de o imagine, un cuvânt şi în general de un gen de sentiment ce mobilizează şi direcţionează spontan energiile organismului uman, indiferent dacă la nivel pur fiziologic sau psihologic-intelectual.

Se poate de aceea spune că a patra casă se referă la funcţia psihică de bază numită de Jung *sentiment.* Casa 1 se referă la *intuiţie,* aşa cum a definit-o Jung, care înseamnă., într-adevăr, o senzitivitate clară a instrucţiunilor trans-personale sau a imaginilor care revelează dintr-o dată caracterul şi semnificaţia unei întregi situaţii complexe. Atât intuiţia cât şi sentimentul, aşa cum sunt definite în astrologie, sunt fundamental personale, în sensul că ele produc experienţe intime şi incontestabile ce îl privesc pe individ şi care reflectă stadiul său de dezvoltare.

Acest stadiu de dezvoltare se exprimă în casa a 2-a prin posesiunile individului - posesiuni la toate nivelurile, bineînţeles - şi în casa a 3-a prin modul în care individul este preocupat să-şi întâmpine mediul, să reacţioneze la acesta, să acumuleze şi apoi să-şi formuleze informaţia. Un computer poate fi plin de o multitudine de date; în acelaşi mod, mediul familial, societatea, programele TV, ziarele şi câţiva ani de colegiu pot hrăni cu o grămadă de informaţii creierul în dezvoltare al copilului şi adolescentului - toate experienţe ale casei a 3-a. Aceste experienţe sunt nefolositoare şi, într-adevăr, deseori pot deveni toxice din punct de vedere psihologic, dacă nu sunt coordonate, integrate, asimilate şi de aceea asociate sinelui şi capacităţii sale unice de *centralizare a conştiinţei* - în mod simbolic, Ascendentul. Există un astfel de moment, la sfârşitul perioadei dominate de casa a 3-a - teoretic adolescenţa târzie dintr-o viaţă obişnuită - când ar trebui să se cunoască modul de a stopa îngurgitarea de tot mai multe date şi să se lucreze, în schimb, la procesul de stabilizare şi autoimpunere a limitărilor. Pe vremuri, acesta reprezenta momentul căsătoriei şi construirii căminului, adică momentul de definire precisă a alegerii - sau de a fi condus să aleagă - de a se

aşeza şi de a „prinde rădăcini” în locul său de destin.

Conceptul de cămin şi de clădire a unei familii şi-a pierdut, în mod evident, o mare parte din semnificaţie în societatea noastră tehnologică de rătăciţi fără rădăcini şi de intelecte avide de informaţie şi emoţii din ce în ce mai multe dar, indiferent de asocierea experienţelor caselor a 3-a şi a 4-a cu o anumită perioadă a vieţii, rămâne faptul că pasiunea pentru experienţe noi şi pentru acumulare de informaţii este nesemnificativă dacă noi, ca persoane individuale, nu asimilăm cu atenţie aceste lucruri şi nu le facem să devină materiale de construcţie ale propriei noastre „case a personalităţii”. Ascendentul ne poate spune *cine* suntem; dar Nadir-ul indică ceea *ce* suntem şi unde ne aflăm, cel puţin în mod potenţial.

Cunoaşterea casei a 3-a ar trebui transformată în puterea casei a 4-a. Este posibil să încetăm, prea curând, să căutăm mai multă cunoaştere, astfel încât integrarea şi puterea personală de a desfăşura acţiuni individuale să fie prea îngustă şi prea comună. Este, de asemenea, posibil să continuăm să obţinem date care nu pot fi integrate în mod constructiv şi semnificativ într-un sistem de viaţă şi într-o perspectivă a lumii şi aceasta poate conduce la diferite tipuri de catastrofe. Întreaga noastră societate occidentală urmează această din urmă direcţie şi poate atinge un stadiu în care se va sufoca într-o masă de date neasimilabile şi în constrângerea neuronilor de a avea şi cunoaşte tot mai multe din ceea ce nu mai poate integra într-o filozofie sănătoasă şi armonioasă a fiinţei.

În sectorul hărţii astrologice care începe cu casa a 4-a, asociată în mod obişnuit cu sectorul de Nord-Vest datorită caracterului bi-dimensional al hărţii, totul depinde de indicaţiile asociate casei a 4-a şi

în mod particular ale cuspidei sale - *Imuni Coeli,* sau Nadir-ul. Experienţele casei a 4-a spun, în mod fundamental, că fiinţa umană este o persoană concretă, efectivă. Aceste temelii personale condiţionează ceea ce individul va fi capabil să exprime, iubească sau urască, procreeze sau creeze. Toate aceste activităţi vor avea fie un caracter solid, fie unul nesigur, o calitate armonioasă sau congestionată a creativităţii - sau fără creativitate. Şi aceasta, în schimb, va conduce la culegerea roadelor - sau nu - în tipul de experienţe la care se referă casa a 6-a.

Casa a 5-a

În casa a 5-a, ceea ce a fost asimilat, stabilizat, integrat sau construit în casa a 4-a, produce energie potenţială. Puterea devine disponibilă pentru a fi folosită. La nivel biologic, aceasta nu reprezintă doar energia necesară schimburilor intercelulare şi cea pentru adaptarea corpului la schimbări ale temperaturii, umidităţii sau magnetismului ce apar în mediul fizic ci energia nervoasă şi musculară necesară obţinerii hranei, întâmpinării obstacolelor şi antipatiilor şi satisfacerii nevoilor fiziologice fundamentale cum ar fi, de exemplu, nevoia speciilor de a se reproduce prin împerechere.

Creativitatea este asociată casei a 5-a deoarece a crea, în sens uman, înseamnă a imprima asupra comunităţii unele trăsături specifice ale propriei personalităţi. Ea reprezintă urma lăsată în societate sau în omenire în general. Aceasta, în mod evident, poate fi făcută în diferite moduri. Dând naştere unui copil şi crescându-l pentru a deveni o persoană de importanţă socio-culturală, reprezintă modul biologic. Producând o lucrare de artă sau de literatură, întemeind o instituţie culturală, imaginând şi dezvoltând o mare invenţie ce influenţează modul de viaţa al omului, conducând naţiunea spre o realizare notabilă - toate aceste activităţi exteriorizează şi pun în folosinţă puterea creatorului, inventatorului sau conducătorului.

În unele cazuri totuşi, puterea exteriorizată şi viziunea proiectată stau la originea unui tărâm care este, de fapt, suprapersonal. Persoana devine *agentul* unui scop colectiv sau planetar *măreţ* şi evoluţionist; ea ajunge să fie ca o lentilă transparentă, perfect modelată, *prin* care lumina este condensată şi focalizată. În acest punct focal

puterea operează şi lucrarea poate fi dusă la îndeplinire. Această lucrare - actul creativ şi produsele sale - este, fără îndoială, *condiţionată* de natura şi temperamentul persoanei şi chiar în mod mai pregnant e *determinată* de factorii care transcend idiosincrasiile personale şi probabil chiar dorinţele şi încercările personale de a controla procesul creativ sau de a-1 dirija către un final definit în mod conştient.

Ar trebui să realizăm, totuşi, faptul că atunci când o persoană duce la îndeplinire o lucrare de semnificaţie socială în baza profesiei sale şi sub presiunea unei nevoi colective şi când această lucrare are, ca să spunem aşa, suportul conştient sau inconştient al unei instituţii sociale, al unei firme sau al întregii comunităţi, o asemenea realizare - creativă, cum poate părea - se referă în aceeaşi măsură sau chiar mai mult la casa a 11-a, decât la casa a 5-a. În casa a 5-a persoana, în mod teoretic, acţionează cât se poate de strict ca un individ. Ea nu este preocupată de rezultatele sociale colective sau, dacă este, atunci este în măsura în care aceste rezultate îi pot aduce faimă, prestigiu şi satisfacţie egotică. În casa a 5-a, o persoană caută să-şi intensifice propria natură. Ea este mult mai preocupată să fie „originală" decât să creeze. Indiferent dacă se recunoaşte sau nu, în mod conştient, întrebarea „Ce pot eu să obţin de aici? Cum mă poate face să mă simt mai bine, mai împlinit, mai fericit, mai măreţ, această acţiune?" stă întotdeauna în spatele faptelor sale. Aceasta se aplică atât naţiunilor cât şi persoanelor individuale, un exemplu în acest sens fiind abordarea americană a afacerilor internaţionale.

Dacă casa a 5-a este considerată, în mod tradiţional, secţiunea unei hărţi natale ce se referă la căsătorie este pentru că, cel puţin în societatea trecută, o legătură amoroasă se presupunea a fi

doar o eliberare de tensiuni emoţional-sexuale şi/sau frustrări şi nefericiri personale sau deseori doar un joc sau mod de a petrece timpul, sau un contract determinat de ambiţia personală. Pe de altă parte, o căsătorie sau un parteneriat ferm de afaceri implică o asociaţie de persoane care concep această asociere ca un mijloc de a obţine rezultate biologice, sociale sau culturale - rezultate care erau considerate *funcţionale* în termenii întregii comunităţi. Căsătoria, până de curând, *nu* însemna asocierea liberă a două persoane independente care caută în această asociere un mod mai înalt de realizare personală în dragoste, pentru că o căsătorie era, de cele mai multe ori, aranjată conform clasei şi statutului financiar, în scopul conservării rasei umane şi valorilor unei anumite culturi şi religii, prin procreare de copii educaţi corespunzător, pentru ducerea la îndeplinire a acestui scop - un punct care astăzi este neînţeles sau în mod convenabil uitat.

Casa a 5-a este zona de experienţe ce reprezintă, în mod esenţial, rezultatul emoţiilor şi ar trebui să distingem cu atenţie *emoţiile* de *sentimente.* Sentimentele sunt experimentate în casa a 4-a pentru că ele reprezintă reacţiile spontane ale unui organism întreg la o situaţie de viaţă, indiferent dacă la nivel pur biologic şi instinctual sau psihologic şi individualizat. Poate fi o situaţie *interioară* - ca atunci când o persoană simte durere într-o parte a corpului pentru că un organ a fost vătămat - sau o situaţie *exterioară* cauzată de întâlnirea cu o altă persoană. Sentimentul reprezintă un proces holistic care implică o stare organică de conştiinţă sau cel puţin de semi-conştiinţă. Această stare caută apoi să se exteriorizeze şi procesul de exteriorizare este atât o e-moţie - o „mişcare”[11] - la nivel psihologic cât *şi* un fel de reacţie musculară sau chimică la nivel fizic. Detectorul de minciuni şi instrumentele

asociate au arătat, în mod convingător, că toate emoţiile - frică, iubire, depresie, fericire sau manie - se sincronizează cu schimbările organice şi cu mişcările musculare, oricât de lente şi de inconştiente ar fi. Astfel de reacţii Ia confruntări sau la întâmplări interioare - alcătuirea de imagini mentale clare în meditaţie poate fi una din acestea - ar trebui considerate ca experienţe ale casei a 5-a.

Casa a 5-a a fost asociată cu „acţiunea riscantă" de orice formă, din spirit de aventură născându-se pasiunea de a risca în promovarea iniţiativelor artistice sau financiare. O asemenea asociere este valabilă ori de câte ori jucătorul îşi urmează cu stricteţe flerul şi imaginaţia sau nu rezistă presiunii unei frustrări interioare sau a unui complex. Dar când asumarea riscului este discutată cu un partener şi se bazează pe o evaluare intelectuală a proceselor sociale şi financiare, atunci ar trebui să fie asociată casei a 8-a sau în unele cazuri celei de-a 11-a.

Este, de asemenea, tradiţional să se vorbească de casa a 5-a ca fiind asociată naşterii şi educaţiei, cel puţin în stadiul lor de început. Motivul este că majoritatea părinţilor tind să-şi considere copiii ca proiecţii şi extensii ale propriilor lor personalităţi; ei se aşteaptă ca deseori copiii lor să fie ceea ce ei nu au reuşit. Ei pot căuta să le ofere oportunităţi pe care ei nu le-au avut în tinereţe sau să-şi proiecteze asupra lor propriile năzuinţe şi ambiţii, probabil să poată astfel să se bucure în mod indirect de realizările şi chiar de simpatiile acestora. Părinţii pot simţi, de asemenea, că este de datoria lor, mai mult sau mai puţin puternică, de a le împărtăşi copiilor cultura şi manierele pe care ei înşişi le-au primit de la părinţii lor.

Educaţia devine astfel un proces de imprimare în mintea presupusă virgină şi simţitoare a unui copil,

a unui set colectiv de reguli socio-culturale şi de tipare de reacţii. Dacă este înţeles în acest mod, procesul educaţional înţelege foarte puţin din individualitatea copilului şi din unicitatea fiinţei şi destinului său. Aceasta, mai mult decât orice, reprezintă ceea ce constituie astăzi răzvrătirea tinerilor. Această răzvrătire înseamnă parţial rezultatul faptului că mulţi părinţi nu mai sunt convinşi că tradiţia lor culturală şi etico-religioasă merită să fie continuată sau că circumstanţele schimbătoare ale vieţii din epoca noastră tehnologică face acest lucru imposibil. Înseamnă, de asemenea, rezultatul dezvoltării puternice a multor genuri de stimuli externi - dramele şi ştirile TV, scenele parentale din casă, schimbarea constantă a mediului, etc. - care generează dezvoltarea prematură din punct de vedere senzorial şi intelectual, în timp ce se lasă natura sentimentului fără susţinere şi fără exemple de existenţă integrată şi solidă de grup.

La nivelul biologic, casa a 5-a se poate încă referi la urmaşi, chiar şi în societatea noastră haotică. Astăzi, totuşi, s-a ajuns să se lucreze din ce în ce mai mult cu încercările exprimării de sine emoţionale şi cu creativitatea bărbaţilor şi femeilor care simt nevoia să se „lase duşi de curent” în timp ce sunt angajaţi în activităţi stupide şi automate şi care trebuie să găsească un fel de supapă pentru frustrările şi constrângerile nevrotice. Această casă reprezintă, totuşi, domeniul de experienţă ce se referă la activităţile cu adevărat creative ale marilor artişti şi ale interpretărilor încântătoare ale muzicienilor, actorilor şi starurilor de cinema.

Fiecare casă a hărţii natale se referă la o mare încercare, pentru că fiecare clasă de experienţă fundamentală obligă individul în creştere să se confrunte într-un mod nou cu o anumită categorie de probleme[12]. Semnul de pe cuspida unei case şi

natura planetelor ce pot fi găsite în această casă ar trebui să-i ofere cercetătorului astrologiei indicii despre *cel mai bun mod* în care poate rezolva aceste probleme. Nici o planetă nu ar trebui considerată că oferă indicaţii care sunt negative în ele însele, pentru că ele se referă toate la tipul de energie care este esenţial valoros, chiar dacă omul, în prezentul său stadiu de evoluţie tinde, în multe cazuri, să o utilizeze în mod imperfect sau pentru a produce efecte purificatoare şi probabil dezintegratoare.

Putem defini testul implicat în experienţele casei 1 ca fiind acela al *izolării,* adică ieşirea la suprafaţă din mulţime, ca individ unic. În casa a 2-a, testul este al *proprietăţii.* În casa a 3-a testul este al *gândirii,* adică cum să abordezi în mod conştient şi inteligent provocările mediului. În casa a 4-a testul este acela al *stabilităţii. Î*n casa a 5-a marele test implică abilitatea de a acţiona din cea mai intimă natură, în termeni de *puritate* a motivului şi folosind într-o manieră „pură" mijloacele disponibile pentru eliberarea energiilor.

De cuvintele „pur" şi „puritate" s-a abuzat în mod jalnic. A fi pur înseamnă a fi, în mod exclusiv, un individ unic în termeni de destin propriu. Apa pură este apa care nu conţine nici un sediment sau substanţă chimică străină; este H2O pur. O acţiune pură este una care exteriorizează caracterul esenţial sau natura celui care acţionează. A fi pur înseamnă a se duce la îndeplinire în mod perfect şi exclusiv dharma - *Bhagavad-Gita* adaugă „fără nici o preocupare personală faţă de roadele acţiunii", pentru că o asemenea preocupare indică implicare egotică în modul în care acţiunea se va repercuta asupra autorului ei.

Fiecare acţiune implică o eliberare şi utilizare conştientă sau inconştientă de putere. Energia

curge de la cel care acţionează înspre exterior. O acţiune pura este una care utilizează energia conform caracterului şi ritmului intrinsec al acelei energii. De exemplu, la nivel strict biologic, natura şi funcţia energiei sexuale se referă, în mod fundamental, Ia procreare, pentru perpetuarea rasei umane. Rezultatul procreării - copilul şi nevoile sale -solicită în final o cheltuire de energie şi muncă enormă din partea părinţilor. Organismele masculului şi femelei în actul de copulaţie se comportă ca purtători ai spermei şi ovulului - aceasta reprezintă funcţia lor sexuală fundamentală. Ei acţionează atunci ca *slujitori ai vieţii* şi viaţa răspunde dedicării lor, deşi în mod inconştient, *prin exaltarea ritmurilor lor vitale* ce reprezintă semnificaţia orgasmului. Momentul de exaltare se simte „minunat" şi de aceea fiinţele umane doresc să-I repete. Dar a-1 repeta în condiţiile excluderii scopului procreativ înseamnă, *la nivel biologic,* a înşela viaţa; de aceea instituţiile religioase, cum ar fi Biserica romano-catolică, care consideră factorii biologici temeliile esenţiale ale ritmurilor de bază şi, în general, ale valorilor umane, se opun practicilor contraceptive. Omul, totuşi, nu funcţionează numai la nivel biologic, acolo unde serveşte speciei umane; nici nu operează doar la nivel socio-cultural, unde este un purtător de valori şi tradiţii. Omul poate deveni cu adevărat individualizat atunci când scopul său imediat devine realizarea întregii persoane. Sexul la acest nivel capătă o cu totul altă semnificaţie, pentru că el se referă în principal la posibilitatea ca două persoane să găsească fiecare în celălalt ceea ce are nevoie - adică, de ceea ce duce lipsă individualitatea lor -pentru realizarea personală şi fericirea creativă. Interpe-netrarea energiilor lor bio-psihice poate ajuta în mod remarcabil la determinarea, în fiecare partener, a unei abordări mai sănătoase a existentei şi contactelor sau problemelor sociale. Aceasta reprezintă atunci

valoarea psihologică şi, în mod secundar, valoarea socială a sexului. Asemenea valoare este negată dacă actul sexual ajunge să însemne nimic mai mult decât satisfacere de sine, o simplă eliberare de energii glandulare sau împlinirea unui scop egocentric personal sau social. Actul îşi pierde astfel puritatea. El devine contrafăcut.

Pentru persoana care considera energiile oculte sau forţele bio-psihice subtile factori reali şi semnificativi în dezvoltarea sa potenţială, puritatea asociată actelor sexuale poate avea o încă şi mai diferită semnificaţie. Ea poate vedea în actul sexual un proces de consonare şi probabil de identificare cu marile polarităţi ale existenţei cosmice - *Yin* şi *Yang* ale filozofiei chineze, *Shiva* şi *Shakti* ale Tantrei hinduse. Dacă această abordare ocultă sau mistică este urmată cu sinceritate, atunci orice sentiment şi gând personal sau condiţionat egotic, din timpul actului ritual, ar constitui o lipsă de puritate. În această abordare trăsăturile personale ale partenerilor îşi pierd întreaga semnificaţie: ceea ce contează este abilitatea partenerilor de a evita aducerea în cadrul actului a poftelor personale sau a constrângerilor de tip inconştient. Se întâmplă foarte rar ca un bărbat sau femeie occidentală să fie capabili să-şi imagineze şi experimenteze sexul în această manieră, dar se poate întâmpla ca unele persoane tinere de astăzi, în mod stângaci şi intuitiv, să încerce să ajungă la un asemenea nivel al experienţei sexuale.

Tot ceea ce am spus în paragrafele de mai sus despre experienţa sexuală, poate fi aplicat la fel de bine în executarea oricărei acţiuni. Idealul creştin medieval de a efectua orice acţiune, chiar şi cea mai banală, ca şi cum în aceasta s-ar implica prezenţa lui Dumnezeu, reprezintă alt mod de a afirma acelaşi lucru. Orice acţiune poate fi

executată altfel decât din simpla necesitate socială şi biologică sau poate fi executată în funcţie de pasiunile, frustrările sau stările de dispoziţie ale ego-ului personal. La un nivel mai înalt, executarea poate fi dedicată pe deplin lui Dumnezeu sau - ceea ce înseamnă în mod esenţial acelaşi lucru - poate fi atât de deschisă şi acordată marilor ritmuri ale universului, încât executantul se experimentează cu adevărat ca agent al puterilor cosmice, un fir de aţă separat din goblenul sublim al universului.

Casa a 6-a

Casa a 6-a este o casă „cadenţă”. Este ultima din cele trei case ce îşi au originea simbolică în punctul de Nadir, adică reprezintă capătul cel mai de jos al axei verticale a hărţii natale, linia meridianului. Casele cadenţe sunt casele a 3-a, a 6-a, a 9-a şi a 12-a, dar există o diferenţă fundamentală între casele a 6-a şi a 12-a pe de o parte, care se încheie respectiv în punctul Descendentului şi al Ascendentului - punctul vestic şi estic al orizontului natal

— şi casele a 3-a şi a 9-a, care se încheie respectiv în punctul

de Nadir şi Zenit.

Orizontul reprezintă un fapt clar de experienţă. El separă ceea ce este deasupra de ceea ce este dedesubtul suprafeţei Pământului. Nici o separare nu poate fi mai evidentă. Linia verticală a meridianului, totuşi, nu se percepe atât de uşor. Jumătăţile estică şi vestică a cerului şi a întregii hărţi nu sunt separate de nici o linie distinctă de demarcaţie. Mişcarea de la casa a 3-a la a 4-a se face lent dar tranziţia de la casa a 6-a la casa a 7-a precum şi cea de Ia casa a 12-a la casa 1 se face brusc. Ea implică, într-adevăr, o *criză a percepţiei,* o „revoluţie a conştiinţei”.

Casa a 6-a se referă la o perioada de readaptare personală; casa a 12-a la o perioadă de repolarizare socială şi existenţială. Totuşi, tipul de experienţă al casei a 6-a conduce în mod natural la casa a 7-a şi, după modul în care omul experimentează în casa a 12-a o fază de încheiere a ciclului de experienţă, el seamănă, de asemenea - indiferent dacă este conştient de acest lucru sau nu - germenii care vor

produce şi condiţiona începutul unui nou ciclu în casa 1.

De ce ar trebui să existe experienţe de readaptare ale casei a 6-a şi ce implică o asemenea readaptare? La această întrebare se poate răspunde luând în considerare faptul că cea de-a 6-a casă urmează activităţii de exprimare de sine şi emoţionale sau creative a casei a 5-a. Vine un timp în viaţa fiecărui om când este forţat să *realizeze* faptul că ceea ce face, simte sau gândeşte, nu se ridică la idealul de comportament, realizare personală şi succes pe care şi le-a stabilit. Până şi indivizii cei mai satisfăcuţi de sine îşi dau seama de această lipsă: această satisfacţie de sine reprezintă foarte adesea un ecran în spatele căruia se ascunde un simţ nedesluşit de inferioritate, nesiguranţă sau teamă de eşec. Dacă ar există un astfel de lucru la o persoană în întregime satisfăcută de sine, viaţa i-ar demonstra cândva că trupul sau mintea lui, emoţiile sau nervii nu au fost capabile să întâmpine vreun pericol sau vreo provocare. Boala, durerea, îndoielile interioare şi conflictele reprezintă dovezi caracteristice a cel puţin unei înfrângeri sau deficienţe relative.

Dar cine poate avea succes deplin în exteriorizarea şi concretizarea potenţialităţilor inerente personalităţii sale? O dată ce este terminată lucrarea creativă, compozitorul, scriitorul sau artistul este deseori dureros de conştient că. ar fi putut produce o lucrare mai grandioasă. Îndrăgostitul ajunge la punctul în care dragostea se estompează sau se termina brusc şi poate apărea sentimentul amar: „De ce nu am fost în stare să păstrez strălucitoare, împlinită, această relaţie de dragoste? Ce am făcut sau spus de am tulburat sau omorât sentimentul de comuniune?” Şi părintele sau educatorul care are de-a face cu spiritul rebel, şi probabil cu batjocura sau ostilitatea copilului pe

care a vrut *să-l educe* şi nu a putut, se miră unde a greşit sau dacă idealul pe care 1-a proiectat asupra copilului a avut, într-adevăr, vreo valoare. Apare astfel o experienţă a eşecului ca exprimare de sine şi eforturile creative întâmpină o schimbare totală şi mintea şi sufletul se simt goale şi înfrânte de viaţă - într-adevăr, într-o anumită măsură cel puţin, aceasta reprezintă o înfrângere de sine.

Adevărata problemă în asemenea circumstanţe este: ce face individul cu experienţa eşecului şi cu rezultatele cel puţin relativei înfrângeri? Cum reacţionează el la realizarea faptului că îi lipseşte forţa, răbdarea, adaptabilitatea, îndemânarea tehnica sau înţelepciunea, rafinamentul şi abilitatea ca să iubească cu adevărat? Cum întâmpină realizarea nevoii de dezvoltare de sine? Cum *ar trebui* să o întâmpine pentru a-şi garanta cele mai bune rezultate?

Valoarea interioară adevărată a omului este deseori revelată atunci când se confruntă cu experienţele insuficientei, lipsei, frustrării sau înfrângerii. Când se ridică la înălţimea nevoilor obişnuite, cotidiene şi este capabil să întâmpine în mod echilibrat ceea ce viaţa şi societatea - sau familia - îi cere, îi vedem doar *abilităţile* în funcţiune. Când acestea eşuează sau sunt inferioare îndatoririi, când corpul i se îmbolnăveşte sau mintea îşi pierde stabilitatea obişnuită, atunci vedem *persoană însăşi.* Dar ajungem de fapt să cunoaştem acest sine real al persoanei nu atât prin ceea ce realizează ea, cât prin modul în care abordează criza, prin *calitatea reacţiei sale* Ia lipsuri sau înfrângere.

Dacă o persoană cu mari rezerve de vitalitate se îmbolnăveşte şi reuşeşte o revenire spectaculoasă, dacă o naţiune care se confruntă cu un război sau un dezastru se aruncă cu succes într-un vast program de relansare economică, aceasta nu

revelează în mod necesar măreţia sinelui interior al individului sau a sufletului oamenilor. Ceea ce contează din punct de vedere spiritual este calitatea efortului şi ceea ce acest efort creează în persoană sau naţiune. Ea este consecinţa victoriei care probează calitatea spirituală a acesteia. Este ceea ce săvârşeşte victoria asupra minţii şi sufletului celui victorios.

Crizele sunt oportunităţi ale creşterii, la fel şi provocările, dar există creşteri şi creşteri! Un om poate creşte mai înalt sau mai gras, în avere sau în importanţă. Oare îl *face* aceasta să fie mai capabil să întâmpine următoarele crize? ÎI face să ajungă mai aproape de realizarea scopului său adevărat şi esenţial de viaţă? Dacă nu face aceasta, atunci înseamnă că este doar un tip fals de creştere. A creşte înseamnă a deveni, în mod real şi eficace, ceea ce eşti în mod potenţial, ca fiinţă spirituală, la pragul naşterii. Înseamnă a realiza scopul esenţial al vieţii ca întreg - scopul tău divin, cum ar spune o persoană cu aplecare religioasă.

Întrebarea esenţială este atunci: Cum mă pot orienta cel mai bine faţă de o criză care se apropie? Dacă aceasta soseşte neanunţată (cum ar fi, de exemplu, o boală neaşteptată, un accident sau moartea), care este cea mai importantă putere, funcţie sau impuls pe care ar trebui să-l pun în mişcare pentru a întâmpina criza - şi, mai mult, cum să o întâmpin astfel încât să cresc spiritual pe baza efortului?

Majoritatea oamenilor, în mod evident, nu încetează să pună aceste întrebări sau să găsească răspunsuri; este bine că fac acest lucru, cel puţin *la început,* pentru că este bine pentru o persoană tânără să se autotesteze, să-şi afle limitările prin intermediul lipsei efective. Aceasta clădeşte caracterul şi duce la o conştientizare a „sinelui".

Dar când îmbătrânesc şi *realizează* faptul că există ceva greşit în modul în care şi-au abordat crizele şi au lucrat cu boala sau simţul inferiorităţii, atunci a sosit timpul de a afla mai mult despre ei înşişi şi despre abilitatea lor interioară de a întâmpina aceste crize. Reorientarea s-a dovedit a fi necesară. Trebuie învăţate, probabil, noile tehnici şi, ceea ce este cel mai important, o nouă abordare a utilizării abilităţilor care se posedă.

Aici este punctul în care apare ideea de discipolat. Se pot învăţa şiretlicurile meseriei din cărţi de specialitate sau din expuneri impersonale. Se poate memora un set de reacţii faţă de o situaţie critică - de exemplu, ce este de făcut într-un blocaj rutier atunci când se conduce o maşină. Aceasta reprezintă cunoaşterea tehnică; astăzi, în America, venerăm acest tip de cunoaştere. Dar un şofer înzestrat cu abilităţi tehnice poate - prin nerăbdare, indiferenţă sau oboseală - cauza, totuşi, un accident serios. Tehnica poate exista, gata să întâmpine în mod adecvat criza iminentă; dar abordarea personală, emoţională sau psihologică a posibilităţii de criza poate învinge abilitatea de a folosi această tehnică. În unele cazuri, prezenţa unei dorinţe subconştiente de eşec sau moarte poate face înfrângerea aproape obligatorie.

Discipolatul, atunci când este înţeles în mod corespunzător, nu înseamnă pur şi simplu învăţarea unei deprinderi. El înseamnă faptul că individul nu numai că posedă o deprindere ci o şi foloseşte pe deplin în momentul crizei. Un student capătă cunoaştere de la profesor; un discipol primeşte de la maestrul său puterea de a-şi transforma atitudinea personală faţă de viaţă, faţă de el însuşi şi faţă de Dumnezeu, astfel încât să-şi poată folosi cunoaşterea, oricare ar fi ea - sau orice inspiraţie care ajunge la el - în mod real şi creativ.

Această putere pe care o primeşte discipolul nu ajunge totuşi la el dacă *nu este pregătit să o primească.* El trebuie să descopere maniera cea mai bună în care se poate pregăti şi aceasta implică întotdeauna un fel de reorientare preliminară. Înainte ca discipolul să poată primi în mod efectiv puterea de a experimenta, cu ajutorul unui maestru, o metamorfoză interioară adevărată, el trebuie să-şi dorească să se schimbe şi să facă progrese. El trebuie să fie gata să slujească şi să se supună pentru că serviciul asumat cu adevărat şi cu devoţiune reprezintă singurul tratament împotriva egocentrismului sau egoismului. Capacitatea de a se supune şi de a accepta să fie ghidat este necesară pentru că discipolul trebuie să treacă cu succes prin criza ce implică o punere sub semnul întrebării a existentei adevărate a ego-ului său.

Datorită faptului că a 6-a casă reprezintă, în mod fundamental, tot ceea ce are de-a face cu *crizele personale* şi modul de a le întâmpina, ea arată, mai mult decât oricare alt factor din întregul domeniu astrologie, modul cum un individ poate creşte şi deveni transformat. Ea indică, prin conţinuturile sale, tipul sau tipurile fundamentale de provocări ce sunt aşteptate ori de câte ori sunt prezentate oportunităţile de creştere. Aceste oportunităţi pot fi prezentate de viaţa însăşi sau de maestrul/ghidul spiritual *a cărui sarcină este să facă mai clare aceste oportunităţi şi, astfel, crizele să fie mai focalizate şi mai acute.*

În manualele de astrologie tradiţională, casa a 6-a se spune că se referă la angajare - fie ca angajator, fie ca angajat - faţă de munca cotidiană, faţă de toate formele de şcolarizare, faţă de chestiuni privind sănătatea şi igiena - şi, în cazuri particulare, faţă de serviciul militar. De obicei, aceste semnificaţii tradiţionale sunt superficiale prin ele însele, limitând şi nereuşind să reveleze

semnificaţia fundamentală a acestei case foarte importante.

Semnificaţia ei fundamentală este însă aceea a *creşterii personale.* Creştere înseamnă transformarea sau schimbarea condiţiei. Această schimbare solicită a se face un nou pas înainte sau, dacă mişcarea este negativă, unul înapoi. În fiecare pas nou există un moment de pierdere a echilibrului, părăsind o stare anterioară de echilibru (sau stabilitate) şi neatingând încă starea următoare. Această stare de echilibru indică o criză. Toate crizele reprezintă tranziţii între două stări sau condiţii de existenţă sau conştiinţă. Majoritatea tranziţiilor sunt dificile sau dureroase; cu greu va trece prin ele omul obişnuit, în mod deliberat şi conştient, dacă nu ajunge să dorească riscul printr-o înţelegere pătrunzătoare şi subtilă a faptului că îi lipseşte o anumită deprindere pe care, cel puţin parţial, nu a reuşit să o capete.

Boala sau semnul obişnuit al dezintegrării corporale la bătrâneţe poate fi rezultatul direct al înfrângerii energiilor vitale incapabile să facă faţă unei chemări de a deveni mai puternică sau unei încercări a sufletului de a imprima conştiinţei nevoia de a-şi revizui atitudinea. Aceasta poate fi impusă, de asemenea, corpului sau minţii, prin impactul violent al unei crize sociale generale, al unui război sau revoluţii. În acest caz, totuşi, casa a 12-a reprezintă domeniul principal al tulburării; casa a 6-a, opoziţia ei polară, arată în primul rând reacţia individului la o situaţie socială.

Nu ar trebui să se uite totuşi faptul că pentru individ, a răspunde unei nevoi sociale sau naţionale reprezintă calea normală de creştere; această cale normală nu solicită în mod inevitabil ca individul să treacă printr-o criză acută sau să experimenteze boala. Ceea ce se cere este ca el să

contribuie la productivitatea şi creşterea comunităţii sale şi această contribuţie ia de obicei forma angajării sau serviciului. O asemenea contribuţie poate include o multitudine de crize mici sau de eforturi hotărâte de adaptare la condiţiile sociale - chiar dacă acest lucru înseamnă doar schimbarea zilnică a metrourilor aglomerate sau efortul de a învinge oboseala fiecărei dimineţi atunci când suna alarma ceasului - supraveghetorul modern al sclavilor!

Dacă relaţia individului cu comunitatea în care trăieşte este negativă, angajarea înseamnă sclavie crudă sau atenuată; dacă societatea este sfâşiată de război sau revoluţie, domeniul experienţelor casei a 6-a înseamnă serviciu militar obligatoriu. Crizele devin mai ascuţite atunci, chiar dacă sunt mici şi repetabile. Aceste crize, totuşi, pot încă însemna creştere pentru individ - sclavul poate demonstra o creştere spirituală evident mai mare decât a stăpânului său nemilos! Ceea ce contează este atitudinea luată şi gradul în care spiritul din interior, şinele interior, s-a trezit şi a fost capabil să inducă transformări în personalitatea întreagă. Aceasta ar trebui să includă, cel puţin într-o anumită limită, transformarea reacţiilor, imboldurilor şi dorinţelor instinctuale ale corpului

La limită, alternativa transformării este moartea. Moartea poate reprezenta un proces foarte lent şi gradual faţă de care sufletul individului consimte sau chiar provoacă acest proces, din oboseală, sau disperare. Creştere înseamnă întotdeauna un anumit tip de transformare. Mesajul casei a 6-a este: Transformaţi-vă! Nici o persoană cu o casă a 6-a natală accentuată nu ar trebui să fugă sau să refuze a ţine seama de această chemare spre transformare.

A se conforma înseamnă a accepta o condiţie statică; înseamnă a accepta inevitabilitatea cristalizării, degradarea existenţei până la piatra neanimată. Întreaga existenţă dinamică implică transformare - transformarea personalităţii şi contribuţia creativă la transformarea societăţii şi civilizaţiei. A fi creativ înseamnă a fi un agent al transformării; înseamnă a folosi din plin crizele astfel încât acestea să însemne metamorfoze reale şi reuşite.

Naşterea, purificarea şi metamorfoza implică de cele mai multe ori suferinţa. Marele test al casei a 6-a este testul de *suferinţă* - şi de asemenea de răbdare şi rezistenţă. Abilitatea de a rezista cu credinţa vibrantă şi fermă a faptului că respectiva criză va duce la un fel de renaştere sau reintegrare, reprezintă asigurarea succesului. Totuşi, credinţa nu face durerea sau presiunile psihice şi anxietatea mai puţin reale; ea poate, totuşi, să le confere semnificaţie constructivă şi omul poate îndura aproape orice din ceea ce realizează a fi semnificativ, cu excepţia cazului în care puterile vitale ale corpului său nu mai pot activa organele epuizate.

Într-un binecunoscut imn gnostic al secolelor creştine timpurii, Isus este făcut să spună: „Dacă ai fi ştiut cum să suferi, ai fi avut puterea să nu suferi". Suferinţa reprezintă calea spre repolarizare sau renaştere, învierea presupune Crucificare anterioară. Înfruntarea lipsurilor trebuie făcută în mod curajos şi printr-o gândire limpede - aceasta trebuia să se înveţe, indiferent dacă este vorba de lipsa sau nereuşita ta sau a persoanelor apropiate sau a societăţii luată ca întreg. Trebuie înfruntate în mod *obiectiv şi calm* cauzele lipsei sau frustrării, chiar dacă de la o anumită distanţă, totuşi cu compasiune şi fără sentimentul vinovăţiei. Aceasta înseamnă detaşare şi, de

asemenea, ceea ce se înţelege cu adevărat prin separare. Separarea nu neaga empatia; ea creează distanţa şi distanţa este esenţială în evaluarea a tot ceea ce s-a întâmplat.

Se spune că timpul vindecă toate rănile, dar acest lucru se întâmplă pentru că multele legături subtile ale sentimentelor şi amintirilor ce leagă executantul de faptă se sfărâmă şi dispar una câte una din conştiinţă, după cum alte experienţe ajung să se îngrămădească în minte, moment după moment, an după an. Executantul nu se mai implică în faptă şi suferinţa este uitată - până în ziua când, poate, se întâmplă un nou test al capacităţii de transformare, reevaluare şi reorientare a eliberării personalităţii. El trebuie întâmpinat chiar în locul din interiorul câmpului conştiinţei în care a fost experimentat un test similar. Totul depinde atunci de calitatea procesului de vindecare care a avut loc atunci. Vindecarea completă întăreşte funcţia deranjată; cea incompletă poate lăsa organismul slăbit şi vulnerabil.

Casa a 6-a se referă la toate experienţele vindecării şi la frica de boală sau insucces. Dacă rădăcinile personalităţii nu sunt adânci sau extinse, individul care caută exprimarea de sine şi realizarea emoţională din activităţile casei a 5-a, este mai probabil să eşueze în încercările sale dacă foloseşte exprimarea de sine pentru a-şi masca nevoia de ajutor. Eşecul duce atunci la compătimire de sine.

Conştiinţa rănită strigă: „De ce mi s-a întâmplat mie aceasta?” S-a întâmplat pentru că individul nu şi-a realizat încă deplina putere şi destinul fundamental.

O asemenea realizare are loc deseori prin dedicarea faţă de o lucrare. Poate veni în actul serviciului pentru că doar prin slujire se poate câştiga măiestria. Cea mai profundă valoare a unui individ este revelată de capacitatea şi entuziasmul său de a sluji - care poate însemna abilitatea să de a recunoaşte măreţia în ceilalţi şi de a se simţi umil în faţă acesteia. Marea persoană este umilă pentru că ştie, în profunzimile sale, cât de mare ar putea fi. Adevărata măreţie înlătură satisfacţia de sine. Numai marele om poate vedea dincolo de el însuşi; şi viziunea acelui dincolo trebuie să treacă prin „umbra" alăturată oricărei realizări. În casa a 6-a individul îşi poate întâlni umbra - nu pe „Păzitorul Pragului" final, care aparţine mai mult casei a 12-a ci umbra dorinţei de a fi mare, nobil, puternic. La aceasta se poate ajunge prin umilinţă, boală sau frică necontrolabilă, atunci când apare provocarea destinului. Poate fi o experienţă puternică de purificare; poate fi, de asemenea, o încercare care înalţă şi transformă. Calitatea reacţiei fiinţei *totale* la această încercare divină determină calitatea relaţiilor cu adevărat productive în care individul poate intra cu ceilalţi.

Prezenţa unei planete în casa a 6-a dintr-o hartă natală nu implică faptul că această planetă se află într-o poziţie dezavantajoasă. Nu există nimic negativ sau „rău" intrinsec acestei case. Când o planetă se află în ea, aceasta înseamnă că funcţia fundamentală reprezentată de această planetă *ar trebui folosită* pentru a întâmpina cu cât mai mult succes posibil experienţele asociate muncii, serviciului, bolii, transformării de sine, perfecţionării şi repolarizării energiilor şi ego-ului care au fost folosite, într-o anumită limită, în mod ineficient. Aceste experienţe sunt necesare procesului complet de creştere individuală. Ele apar pe două sau trei niveluri, de la cel al muncii materiale şi îngrijirii sănătăţii la cel ai adevăratului

discipolat faţă de un „maestru al lucrărilor”. Aceste experienţe nu ar trebui evitate, tocmai pentru că ele implică de obicei efort şi stres, durere şi suferinţă.

Aşa după cum am scris în altă parte: „Durerea reprezintă paznicul comorilor noastre nedescoperite… Oamenii nu reprezintă încă «Omul» complet. Ei înaintează către Măiestrie, către utilizarea corectă a puterilor «umane»… Suferinţa reprezintă taburetul divinităţii noastre. Ne putem împiedica de el şi putem cădea înapoi în matca timpului pentru a ne reînnoi încă o dată încercarea tragică către metamorfoza. Sau putem înainta ridicându-ne faţa prin stăvilirea şuvoaielor de lacrimi şi prin folosirea suferinţei pentru a ajunge la mâinile întinse a Celui Care este Şinele nostru reînviat. Suferinţa se poate opri numai o dată cu Reînvierea, în orice om care e cu adevărat uman. Pentru că a fi om înseamnă a fi neîncetat mai mult decât eşti. Până când umanitatea se contopeşte cu divinitatea. Până când individul devine Om. Până când toţi oamenii victorioşi, care au învăţat să-şi folosească corect şi pe deplin puterea care este a lor *în Dumnezeu,* să nu mai fie nevoiţi să sufere”[13].

Casa a 7-a

Când ajungem la casa a 7-a, avem de-a face cu experienţe ce rezultă dintr-un tip de activitate ce nu se mai bazează în principal pe şinele individual ci pe modurile de relaţie susţinute cu alte sine-uri, moduri de relaţionare care implică un simţ fundamental al cooperării şi împărtăşirii cu alte persoane. Dar simpla cooperare nu ne spune întreaga poveste pentru că ea însăşi poate avea doar o valoare trecătoare şi superficială. Cei care cooperează ar trebui să simtă faptul că „operarea în comun" serveşte unui scop din cadrul unei unităţi mai cuprinzătoare de existenţă, în mod normal din cadrul unei anumite comunităţi sociale sau cel mult din cadrul omenirii, considerată ca un organism planetar. Ar trebui să fie o *participare funcţională.* Ar trebui să se găsească implicată în relaţia dintre doi parteneri cel puţin o realizare vagă a *motivului* relaţiei, care este scopul ei; şi în acest scop fiecare partener ar trebui atunci să fie capabil să-şi descopere propriul scop individual. O viaţă fără scop - sau, după cum ar zice indianul american, fără „viziune" - înseamnă o existenţa aproape fără valoare; nu diferă prea mult de viaţa unui animal. Dar, în mod evident, fiinţele umane pot trăi, acţiona şi coopera în mod conştient sau instinctual, în funcţie de o varietate de scopuri.

Această chestiune a scopului este foarte importantă din punct de vedere astrologie - la fel ca şi din punct de vedere psihologic şi social - pentru că doar ea poate clarifica relaţia de bază dintre casa 1, a 4-a, a 7-a şi a 10-a. În casa 1 omul poate realiza în mod intuitiv - şi la început într-un sens instinctual, dedesubtul pragului a ceea ce numim conştiinţă - că el este un „Eu" individual. Această realizare, în termeni de existenţa reală şi efectivă, conduce în casa a 4-a la un sentiment conştient şi

mai mult sau mai puţin stabilizat de a fi o persoană particulară cu un caracter particular şi cu anumite convingeri şi valori pe baza cărora persoana acţionează, se exprimă, reuşeşte sau eşuează, învaţă şi suferă pe calea transformării de sine.

Această transformare de sine implică o schimbare a polarităţii. Individul ajunge să realizeze faptul că, vrând-nevrând, este o parte componentă a unui întreg mai mare. Aceasta reprezintă deseori o realizare confuză care lasă omul într-o stare de completă nesiguranţă, confruntat cu un mare semn de întrebare în orizontul conştiinţei. Ce ar trebui să fac? Voi putea fi oare în stare să fac bine?

Este foarte probabil ca un copil să nu-şi pună astfel de întrebări, cel puţin nu într-un sens fundamental, pentru că el ia de obicei de bună apartenenţa sa la familie şi mediu. El încearcă să se exprime prin ele, este rănit, învaţă etc. Este normal ca la pubertate, odată cu creşterea energiilor sexuale, să apară sentimentul că există o putere mult mai mare decât cea a conştiinţei sale limitate. Specia umană are pretenţii de la copil - el trebuie să execute o funcţie specială, având un scop biologic, care transcende personalitatea. Adolescentului i se pretinde din ce în ce mai mult de către societate, în funcţie de drumul său prin liceu şi colegiu. El ajunge să opereze într-un anumit domeniu de activitate în care nu este sigur de ceea ce i se cere, dacă îi place sau reuşeşte să se potrivească acestor cereri. El se poate pierde emoţional, se poate revolta orbeşte, se poate refugia într-o fervoare religioasă intensă şi se poate dedica Dumnezeului credincioşilor - sublimului Tu, Care este acolo, în mod convenabil, gata să asculte şi să mângâie cu condiţia ca El să fie adorat în mod exclusiv.

În astrologia orară se spune că această casă a 7-a a unei hărţi încearcă din când în când să răspundă

întrebării cercetătorului, arătând „rezultatul problemei" investigate. *Funcţia* unui organism reprezintă rezultatul *identităţii* sale - casa 1. Totul se naşte pentru a îndeplini o anumită funcţie. Această funcţie poate fi cunoscută doar dacă noua entitate este asociată celorlalte entităţi cu care trebuie să coopereze. „Viaţa" produce bărbaţi şi femei, dar ei sunt fără valoare pentru specia umană dacă nu funcţionează împreună. Fiecare persoană învaţă ce este nu numai din punct de vedere biologic ci şi în termenii comunităţii socioculturale, *numai* dacă funcţionează laolaltă cu celelalte fiinţe umane. Această cooperare funcţională produce în final ceva de valoare pentru rasa umană, pentru o anumită societate sau pentru ambele.

Dacă omul primitiv din Noua Guinee ar găsi un avion cu propulsie pe un câmp, el ar putea să-i descrie forma în detaliu şi chiar să-i confecţioneze un fel de ornament sculptat, de jur împrejur; acesta are „formă" şi este alcătuit din substanţe ce pot fi determinate. Este o entitate; dar băştinaşul din Noua Guinee nu ştie *la ce foloseşte.* El ar putea afla dacă i s-ar explica cum operează acesta în *relaţie* cu celelalte obiecte care sunt toate părţi funcţionale ale unui sistem organizat având un scop precis: adică, să zboare. Dacă cineva care nu a părăsit niciodată periferiile unui oraş este trimis într-o pădure şi devine atras de forma unei ghinde ce zace pe Pământ, el se poate juca cu ea, poate chiar să o cerceteze, dar nu va fi capabil să vadă în ea potenţialitatea unui stejar. El nu îi poate cunoaşte funcţia, locul pe care îl ocupă în ciclul vegetaţiei decât dacă o poate asocia cumva copacului. O entitate singulară are semnificaţie doar asociată celorlalte entităţi, în ceea ce priveşte procesele de viaţă sau activităţile organizate ale unui întreg comun sau naţional.

Acelaşi lucru este adevărat cu unele diferenţe importante dar totuşi nu esenţiale şi în cazul fiinţei umane. Noi am putea şti din ce este ea alcătuită din punct de vedere structural şi biologic, dar o asemenea cunoaştere este în mod necesar incompletă, până când nu o vedem funcţionând în relaţie cu ceilalţi indivizi şi în cadrul unui domeniu de activitate socio-cultural colectiv.

Funcţia sugerează scopul şi ambele sunt inerente şi potenţiale în ceea ce omul *este,* dar ele se dezvăluie numai atunci când omul *operează* în interiorul unui întreg mai mare, în cadrul căruia el este o unitate participantă. În mod teoretic, scopul unei existenţe individuale este îndeplinit în casa a 10-a, dar această realizare - pozitivă sau negativă, parţială sau completă - rezultă din ce a fost stabilit sau înţeles în mod conştient la nivelul casei a 7-a. Calitatea relaţiei unei persoane cu celelalte la nivel funcţional reprezintă temelia prin care aceasta îşi va realiza sau nu scopul inerent existenţei sale, de când s-a născut, indiferent dacă a fost sau nu deplin conştiente de acest scop.

Experienţele individuale asociate casei a 7-a ar trebui să se refere la activităţi care, cel puţin în mod potenţial, au un caracter funcţional. Ideea principală a acestor experienţe este *participarea,* deşi cel care experimentează poate să nu fie conştient de faptul că participă la un întreg mai mare - o comunitate sau specia umană. El poate fi subjugat de partenerul său şi de emoţia parteneriatului, sau poate deveni confuz datorită acestuia. Sentimentul încântător de a ajunge să cunoască şi experimenteze pe deplin cealaltă fiinţă umană în şi prin care se poate atinge realizarea de sine, influenţează în mod substanţial „luna de miere" a relaţiei. Se întâmplă totuşi des ca partenerii să se dedice muncii cotidiene implicate relaţiei a cărei semnificaţie funcţională devine

clară. Valoarea unei ceremonii de căsătorie realizată în public este aceea că, la începutul relaţiei conjugale, semnificaţia ei socială (ce înseamnă să fii o parte a familiei şi a proceselor de grup, etc.) este în mod clar afirmată şi celebrată. Prezenţa aşteptată a vreunui rezultat care să apară din relaţia conjugală - copii sau cel puţin vreo formă de realizare comună - este menită să eclipseze tensiunea pur emoţională şi extazul inerent relaţiei. Se întâmplă din acelaşi motiv pentru care un om, care este admis într-o funcţie publică importantă, trebuie să treacă printr-o ceremonie publică de inaugurare sau încoronare. El intră într-o relaţie ce are o funcţie publică evidentă - relaţia cu noi asociaţi cu care trebuie să coopereze în realizarea misiunii. El se căsătoreşte cu un scop final.

Acest act de a fi căsătorit cu un scop este inerent tuturor tipurilor de relaţii ale casei a 7-a chiar dacă, repet, indivizii asociaţi nu sunt conştienţi de fundamentul asocierii lor. Dar abia în casa a 8-a devine evidentă partenerilor responsabilitatea pe care o implică o asemenea asociere. Întrucât poate însemna „moartea” unor iluzii şi regenerarea ego-urilor partenerilor, casa a 8-a a fost numită casa morţii şi a regenerării.

Astăzi, conceptul de căsătorie s-a schimbat atât de mult încât el apare ca o relaţie dintre un bărbat şi o femeie ce nu are altă funcţie decât aceea de a aduce fericire, siguranţă şi realizare emoţională personală a partenerilor, fără nici o referire semnificativă nici la progenituri - serviciul adus rasei - nici la realizări socio-culturale - serviciul adus comunităţii. Aceasta reprezintă, într-un sens, rezultatul caracterului supraindividualist şi analitic al civilizaţiei noastre, al conştiinţei sale secvenţiale care consideră părţile ca şi cum nu ar exista nici un întreg în care acestea sunt menite să opereze.

Aceste părţi sunt, totuşi, la rândul lor, întreguri care sunt constituite din multe părţi asociate şi interdependente.

Astăzi, răspunsul la aceasta, deseori luat de bun, este că o fiinţă umană reprezintă întreg foarte special ce nu aparţine din punct de vedere funcţional nici unei unităţi mai mari. Din punct de vedere al filozofului care crede în „personalism", fiecare persoană reprezintă o limită în sine, un fel de absolut. Ea se asociază celorlalte persoane, dar această relaţie este în mod *esenţial* personalistă; adică, nu este o parte a nici unei operaţii cosmice, nu este funcţională. Societatea, omenirea, planeta Pământ, nu reprezintă „organisme" din care indivizii umani pot fi numiţi, în mod simbolic, celule componente. În mod fundamental fiecare individ este singur şi independent ca o *monadă.* Contactele cu alţi indivizi au doar un caracter pur existenţial; ele au valoare şi semnificaţie doar în funcţie de ceea ce aduc fiecărui individ, în mod *separat.*

Toate acestea pot părea prea metafizice şi de mică importanţă pentru astrolog dar, de fapt, paragrafele precedente prezintă opoziţia fundamentală dintre cele mai importante două abordări ale relaţiei dintre două sau mai multe persoane individuale şi dintre aceste persoane şi comunitatea socială organizată în care ele trăiesc sau rasa umană luată ca întreg. Indiferent dacă se alege una sau alta dintre abordări, acestea vor influenţa ceea ce relaţia umană, căsătoria şi parteneriatul înseamnă efectiv în viaţa cotidiană. Lucrul trist este că astăzi oamenii, în mod mai mult sau mai puţin inconştient, încearcă să trăiască parţial pe baza uneia din aceste abordări şi parţial pe baza celeilalte. De aici confuzia fundamentală care domneşte în toate problemele de relaţie umană (ale casei a 7-a).

Vechea abordare religioasă a relaţiei conjugale şi a oricărui parteneriat relativ permanent de muncă era funcţională şi avea un caracter social sau cultural. Astăzi, această temelie funcţională lipseşte în cele mai multe din cazuri. Individul întâlneşte individul doar de dragul dezvoltării personalităţilor lor. Acest lucru, bineînţeles, poate fi justificat şi constructiv, dar relaţia devine un final în ea însăşi sau mai degrabă un mijloc de a sprijini dezvoltarea personalităţilor fundamental separate ale casei a 4-a sau eliberarea energiilor casei a 5-a. Când acesta este cazul, atunci este aproape inevitabil că mai devreme sau mai târziu unele tipuri de experienţe ale casei a 8-a să atragă după sine moartea - sau, dacă totul merge bine, renaşterea care transformă relaţia.

Recapitulând: experienţele asociate casei a 7-a - adică căsătoria şi toate formele mai mult sau mai puţin stabile de parteneriat - pot însemna doar *cooperarea* indivizilor sau pot însemna *participarea la un întreg mai mare,* faţă de care persoanele asociate sunt profund conştiente că îi aparţin, pe baza unui destin comun sau scop sociocultural clar. Principala problemă a acestor relaţii nu este dacă există sau nu o mare dragoste sau interes comun simţit în mod profund de către partenerii de afaceri, ci care este *calitatea* acestei iubiri sau acestui interes comun. Căsătoria poate să însemne ceea ce francezii numesc *l'egoisme â deux - o* expresie dificil de tradus, dar care înseamnă unirea a două persoane singure în scopul propriei lor satisfacţii şi creşteri personale[14]; parteneriatul de afaceri poate fi înţeles, în mod exclusiv, ca profit al celor doi parteneri, fără nici o preocupare din partea acestora faţă de consecinţele sociale. Pe de altă parte, relaţia poate fi consacrată unui scop mai-mult-decât-personal, la orice nivel ar putea fi.

Nici un astrolog nu poate spune, în mod pozitiv, care din cele două abordări va fi urmată de o persoană în relaţia sa apropiată sau stabilă, dar semnul zodiacal de pe cuspida casei, locul şi aspectele faţă de guvernatorul acelui semn şi natura planetelor ce s-ar putea afla în casa a 7-a pot spune îndeajuns pentru a putea ajuta o persoană sinceră, dornică să participe la un domeniu mai mare de existenţă, să determine care sunt cele mai bune condiţii ale acestei participări şi probabil să o prevină faţă de unele pericole şi încercări implicate în aceasta. Acest lucru nu va face relaţia mai uşoară; o poate face însă mai semnificativă şi mai rodnică.

Cel mai important aspect, din punct de vedere astrologie, implicat în toată discuţia de mai sus este că nu ar trebui niciodată să se ia în considerare doar casa a 7-a, sau oricare altă casă, atunci când se interpretează o chestiune referitoare la experienţele sau problemele care au de-a face cu această zonă de existenţă şi activitate. Principiul asocierii (Descendentul) şi Principiul sinelui profund (Ascendentul) constituie două polarităţi independente. Ceea ce reprezintă un sine individual va fi demonstrat în modul în care se asociază celorlalte persoane şi cu lumea în general; întocmai, rezultatele relaţiilor provoacă reacţii inverse care influenţează ceea ce psihologii numesc astăzi „imagine de sine”.

Tiparul sinelui profund individual - care Ia nivel biologic se manifestă în codul genetic din cadrul tuturor nucleelor celulelor - reprezintă un factor permanent din ciclul existenţei individului. Schimbarea personalităţii rezistă tuturor tipurilor de relaţii. Relaţia reprezintă răspunsul creativ - şi în unele cazuri distructiv - al faptului existenţial al asocierii. Casa a 7-a este astfel, în mod potenţial, cea mai dinamică dintre toate casele. În acest

domeniu al experienţei umane persoana poate fi fundamental transformată. Tot aici, omul experimentează cea mai mare libertate a sa - dacă anumite planete nu sunt foarte apropiate de Descendent, planete ce simbolizează presiuni constrângătoare ale destinului, care singur poate construi prin magia relaţiei tipul de fundamente ce sunt cerute de realizarea unui scop puternic inerent sinelui individual. Într-un astfel de caz, individul poate fi condus de acest scop către angajarea într-an anumit tip de relaţie sau într-o relaţie cu un anumit tip *de* persoană ce i-ar putea furniza experienţe care îi pot servi cel mai bine dinamizării scopului destinului, chiar dacă acest lucru va avea loc prin stres şi efort sau chiar printr-o tragedie.

Căsătoria, ca şi celelalte tipuri de parteneriat, poate reprezenta un domeniu al tensiunilor nerezolvate. Experienţele care derivă din aceste tensiuni pot servi, de asemenea, scopului creşterii personale şi pot conduce la realizarea destinului individului. Planeta apropiată Descendentului reprezintă, în mod normal, o indicaţie puternică a celui mai bun mod de întâmpinare a acestor experienţe. Acestea vor fi întâmpinate pe diferite niveluri, în concordanţă cu stadiul de dezvoltare al individului şi, se poate adăuga, conform fazei din evoluţia „sufletului" pe care îl întrupează această viaţă particulară. Aici se poate vedea la lucru un proces dialectic, ca peste tot de altfel, revelând trei niveluri fundamentale de asociere.

La nivelul de bază, biologic şi tribal, toate relaţiile sunt subordonate comenzilor constrângătoare ale vieţii şi bunăstării grupului comunitar. Relaţiile sunt în mod evident hotărâte şi reglate din punct de vedere social de tabu-uri puternice, formulate temeinic în perspectiva a ceea ce este în mod natural valoros şi constructiv pentru întregul trib -

deşi, în timp, alte preocupări pot perverti scopul iniţial.

Când omul atinge stadiul în care procesul de individualizare începe să opereze cu putere, relaţiile iau un caracter mai personal, dar relaţia fundamentală a căsătoriei este încă subiectul imperativului biologic şi nevoii de conservare şi transmitere a valorilor culturale şi religioase. Un gen intensificat de individualism şi de revoltă a femeilor împotriva regulilor patriarhale a transformat total instituţia căsătoriei - dar aceasta a avut loc numai o dată cu Revoluţia Industrială, când au început să se sfărâme tiparele tradiţionale ale relaţiei. Căsătoria şi-a pierdut o mare parte din caracterul său social şi religios. A încetat să fie, în majoritatea cazurilor, o afacere hotărâtă de părinţi, de clasa socială şi de valorile financiare. Ea reprezintă acum, în principal, problema a doi indivizi care sunt împreună din libera lor voinţă, pentru a se bucura de o viaţă mai bogată în comun.

Astfel, factorii sinelui profund şi cei ai asocierii au primit aproape întreaga atenţie, iar cei care se referă la casa a 10-a şi chiar la casa a 4-a şi-au pierdut importanţa principală - aceasta s-a întâmplat datorită faptului că majoritatea căsătoriilor, cel puţin cele din Statele Unite, sunt făcute fără un simţ al destinului şi fără un scop social sau transcendent (casa a 10-a) şi practic fără rădăcini vitale şi solide atât din punct de vedere social cât şi geografic.

Ar trebui acum atins un al treilea nivel la care, probabil, tot ce a mai rămas din tiparul căsătoriei va fi transformat încă şi mai mult. La acest nivel relaţia va fi încă o dată dominată de un scop comun - social, spiritual sau planetar. Indivizii cu adevărat autonomi şi autentici îşi vor uni energiile, probabil într-o manieră rituală, pentru a lucra la un

scop cu adevărat comun şi în mod deliberat împărtăşit - un scop funcţional imaginat ca participare la evoluţia totală a omenirii şi a Pământului.

Pare evident faptul că acest al treilea nivel al relaţiei apropiate şi creative - care poate fi, deşi nu e necesar, şi procreativă - este inacceptabil şi probabil de neînchipuit pentru imensa majoritate a omenirii. Dar marile schimbări pot fi iminente şi ţările de rasă ne-albă care se ridică acum pot găsi în culturile lor vechi trăsături ce vor uşura acceptarea de către toţi oamenii a unui tip nou de întovărăşire rodnică şi transpersonală.

Casa a 8-a

Viaţa unui individ este ca o elipsă având două focare, opusă cercului care are un singur centru. Aceste două puncte focale, principii sau tendinţe în jurul cărora gravitează viaţa şi conştiinţa fiinţei umane sunt, după cum am văzut, *şinele profund* şi *asocierea,* reprezentate de Ascendent şi respectiv de Descendent. Întrucât astrologia atribuie toate simbolurile şi interpretările sale începutului de cicluri - primul punct de existenţă individuală, prima respiraţie care asociază organismul nou-născutului cu un mediu deschis - casele hărţii natale sunt numerotate începând de la Ascendent, de Ia unu la doisprezece.

Ciclurile de existenţă, totuşi, nu sunt cercuri închise; cele două forţe ce derivă din principiile sinelui profund şi asocierii domină fiecare o jumătate de ciclu. Semiciclul de dedesubtul orizontului este dominat de impulsul de a actualiza, pe cât de deplin posibil, potenţialităţile inerente individului la naştere; semiciclul de deasupra orizontului, deşi va fi încă profund influenţat de acest proces al concretizării de sine şi de imboldul către realizarea de sine, este puternic condiţionat de natura şi rezultatele relaţiei în care trebuie să intre individul, dacă acesta trebuie să-şi perfecţioneze realizarea personală.

Din aceste motive, în timp ce este perfect logic să se numeroteze casele de la unu la doisprezece, ar trebui să se ia în considerare, de asemenea, faptul că la Descendent începe să capteze atenţia persoanei un nou set de factori - factori asociaţi producerii de schimbări şi, cel puţin la un anumit nivel, a relaţiilor practice. Astfel Descendentul reprezintă, în acest sens, punctul de început al unei serii de experienţe care solicita relaţii productive -

relaţii ce transformă în mod inevitabil perspectiva şi conştiinţa individului în mod fundamental. Casa numerotată cu opt, dacă se începe de la Ascendent, poate fi interpretată ca a doua casă atunci când se începe de la Descendent, Se poate spune că fiecare din cele şase case de deasupra orizontului au două semnificaţii fundamentale: una asociată Ascendentului - principiul sinelui profund - şi cealaltă Descendentului - principiul asocierii. Individul îşi dezvoltă şi concretizează puterile prin intermediul a şase case şi relaţiile întâlnite în aceste şase zone de existenţă sunt experimentate şi evaluate în primul rând în funcţie de şinele individual.

În acelaşi mod, ceea ce devine concretizat şi productiv în cele şase case care încep cu Descendentul reprezintă, în primul rând, ceea ce individul întâlneşte în termeni de relaţii care au un impuls şi o putere din ce în ce mai dominantă - şi se întâmplă aşa indiferent dacă se au în vedere relaţiile conjugale sau cele strict sociale. De aceea, individul îşi concentrează atenţia nu atât asupra sinelui propriu cât pe ceea ce relaţia îi aduce vieţii sale. În final, bineînţeles, ceea ce aduc aceste relaţii va reacţiona invers faţă de simţul său de sine şi va începe un nou ciclu la un nivel mai conştient şi mai matur - sau, în mod negativ, la unul deteriorat - al existenţei personale.

Aceasta *nu* înseamnă că în orice moment al vieţii sale o persoană are experienţe numai în zona unei singure case. Toate casele sunt implicate în mod potenţial în fiecare moment al vieţii - exact după cum vara este implicată în iarnă şi gheaţă polară se topeşte în junglele tropicale. Ceea ce face astrologul atunci când conferă semnificaţii domeniului unei case în funcţie de procesul ciclic de dezvoltare a personalităţii, este de a stabili categoriile fundamentale de experienţe şi, mai

presus de toate, *relaţia* dintre aceste categorii diferite, adică modul în care ele se armonizează şi modul în care un tip depinde şi îl condiţionează pe celălalt. Fiecare tip de experienţă este în mod potenţial implicat în oricare altul şi fiecare experienţă importantă poate fi asociată unui arhetip fundamental. Relaţia experienţei acestui arhetip este cea care îi conferă acestuia semnificaţia esenţială pe temeiul *întregii* vieţi a individului.

Cel puţin aceasta este ceea ce afirmă abordarea holistică a existenţei. O experienţă cu adevărat deplină poate fi trăită în *Acum,* dar dacă există natura unei adevărate plenitudini a experienţei, fiecare domeniu de activitate - fiecare casă - va fi implicată într-o anumită limită. Totuşi, se va accentua un domeniu şi această accentuare, această concentrare a atenţiei conştiente este cea care va influenţa în mod profund semnificaţia experienţei şi îi va condiţiona rezultatele.

Când astrologul care foloseşte principiul tradiţional vorbeşte despre casa a 8-a ca despre casa morţii şi regenerării, interpretarea sa se bazează în principal pe corespondenta atât de des (şi după părerea mea, atât de nejustificat!) - subliniată dintre semnele şi casele zodiacale - adică casa 1 corespunde Berbecului, casa a 2-a Taurului şi cea de-a 8-a Scorpionului. Există o anume justificare în stabilirea acestei corespondenţe, dar de obicei ea aduce confuzie. Semnele şi casele zodiacale reprezintă două seturi de valori fundamental diferite. Ele se referă la doi factori diferiţi, chiar dacă cele două seturi de valori sunt asociate în moduri variate - în mod particular din punct de vedere numerologic. În cazul casei a 8-a nu se câştigă nimic dintr-o astfel de corespondenţă deoarece Scorpionul este unul

dintre cele mai puţin înţelese semne ale zodiacului, fiind calomniat în cel mai neinteligent mod.

În ciclul anotimpurilor anului solar, Scorpionul se referă la mijlocul toamnei. În climatele temperate, vegetaţia acestei perioade a anului experimentează cu adevărat „moartea". Dar în cadrul procesului de dezintegrare şi în mijlocul celui de descompunere a frunzelor există şi germeni care nu mor.

A identifica conştiinţa cu procesul germenelui înseamnă pentru individ a se ridica deasupra morţii ciclice şi probabil a experimenta, dacă nu o *schimbare* sau repola-rizare fundamentală, cel puţin o participare la renaşterea finală a vegetaţiei din perioada primăverii. Din punct de vedere numerologic şi conform tradiţiei gnostic-creştine, cifra 8 repetată pe trei niveluri reprezintă numărul simbolic al lui Christos (888). Miturile christice fiind centrate pe Răstignire şi Reînviere, acest număr 8 se potriveşte bine casei morţii şi regenerării.

Dar secvenţa ciclică a caselor are o altă semnificaţie importantă. Ea se referă la douăsprezece case fundamentale ale dezvoltării conştiinţei individului. Conştiinţa, în sensul occidental al cuvântului, implică doi poli opuşi: şinele profund şi relaţia. Aşa după cum nici un individ nu se naşte singur sau fără un trecut, rezultatele relaţiilor trecute - karma - condiţionează noul sine care, în schimb, îşi demonstrează existenţa lui însuşi şi lumii prin modul în care întâmpină şi experimentează relaţiile noi. Aceste relaţii vor condiţiona, mai târziu, un nou sine.

Astfel, din punct de vedere astrologie, Descendentul poate fi considerat că începe un proces nou din care casa a 7-a reprezintă prima

faza şi casa a 8-a cea de-a doua. Casa a 8-a se referă de asemenea la posesiuni dar - cu excepţia, probabil, a astrologiei orare, unde fiecare concept simbolic este personalizat şi interpretat în termeni de evenimente separate - interpretarea tradiţională a tipului de posesiuni a acestei case a 8-a ca „posesiunile partenerului" este inexactă. Ceea ce se indică sunt posesiunile *relaţiei;* adică, casa a 8-a se referă la întreaga situaţie existenţială cu care *relaţia* trebuie să se confrunte pentru a-şi concretiza potenţialităţile. Ea revelează, de asemenea, ce este disponibil relaţiei pentru a deveni un factor operativ al societăţii.

În mod evident, ceea ce relaţia „posedă" este ceea ce partenerii aduc în ea. Dar aceasta nu reprezintă *doar* suma celor două contribuţii, din moment ce există tipul de parteneriat al casei a 7-a care face ca interacţiunile stabilizate şi pragmatice dintre cei doi parteneri să adauge *plusvaloare* acestor contribuţii luate separat. Calitatea relaţiei dintre parteneri devine un factor activ şi productiv - sau unul inhibant şi probabil distructiv. Acesta este un punct foarte important. De exemplu, dacă există o planetă în casa a 7-a a unei persoane, aceasta va afecta nu numai capacitatea de relaţionare a acestei persoane ci şi productivitatea sau problemele care influenţează casa a 8-a.

Mai mult, exact după cum nici o persoană nu se naşte în vid, tot aşa nici o relaţie nu apare într-un spaţiu gol. Spaţiul reprezintă atât biosfera luată ca întreg cât şi societatea particulară căreia îi aparţin partenerii sau în care relaţia lor începe şi se dezvoltă. Biosfera asigură - în funcţie de climă, zonă sau anotimp - necesităţile fizice fundamentale ale partenerilor; societatea a stabilit căi prin care orice parteneriat trebuie controlat. Relaţia conjugală trebuie să fie în concordanţă cu tabu-urile sociale şi etico-religioase, exact după cum un

parteneriat financiar trebuie integrat, trebuie să urmeze un set de reglementări, să plătească taxe, etc. Relaţia trebuie să fie *conformă precedentelor valabile mediului său.* Societatea îi conferă multe oportunităţi dar şi multe restricţii. Toate acestea se referă la casa a 8-a.

Casa, cuspida sa şi planetele situate în ea indică modul în care o persoană poate aborda cel mai bine şi mai realist atât oportunităţile cât şi restricţiile implicate în aducerea relaţiei în care intră, la o stare productivă. Productivitatea poate însemna bani, dezvoltare, influenţă sau poate însemna faptul că, prin această relaţie, individul va experimenta o transformare de sine valoroasă şi va fi capabil să atingă profunzimile conştientei şi experienţei pe care nu ar fi putut să le realizeze singur.

Relaţia nu ar trebui considerată ca implicând doi parteneri într-un fel de asociere exclusivistă conjugală sau de afaceri. Câţiva parteneri şi chiar un grup se pot întovărăşi având o bază relativ stabilă şi solidă - cu siguranţă la fel de solidă ca majoritatea căsătoriilor de astăzi. Un asemenea grup poate avea o semnificaţie financiară, dar scopul său poate fi religios, politic sau „ocult". Relaţia de grup operează de obicei printr-un fel de ritual: afacerile moderne presupun o serie lungă de ritualuri, de la birou şi fabrică la Wall Street şi bursa sa de valori; viaţa de armată nu reprezintă decât o secvenţa dureroasă de ritualuri care se termină pe câmpul de luptă. Un oraş întreg, dacă ar fi observat de sus o zi întreagă, ar prezenta un film de ritualuri ale traficului aglomerat şi neaglomerat, luminat şi întunecat. Organizaţiile religioase îşi au propriile ritualuri. Scopul tuturor acestor ritualuri şi ale tuturor sărbătorilor colective incluzând concerte, opere şi jocuri de baseball este de a întări dependenţele psihice colective dintre membrii unei

anumite societăţi. Cu alte cuvinte, ritualul este menit să genereze *plus*-factorul special care se produce atunci când grupul este integrat din punct de vedere psihic şi emoţional. Există chiar o integrare fizică sau electromagnetică ce are loc atunci când corpurile umane se ating sau se mişcă împreună, în concordanţă cu ritmurile comune ale acestora.

Ritualurile pe care diferite grupuri oculte sau mistice le urmează în cadrul întrunirilor lor, în special în forma periculoasă de „ceremonial magic", au acelaşi scop ca şi oricare din ritualurile sociale sau religioase, cu excepţia faptului că acestea au sau ar trebui să aibă, dacă sunt autentice, un scop mai conştient, mai deliberat şi deseori mai puternic. *Mantrele,* incantaţiile, gesturile tradiţionale şi utilizarea obiectelor simbolice pot duce la un punct focal precis forţa de viaţă şi emoţiile participanţilor la grup. Ritualurile indienilor americani sunt tipice unui anumit nivel de operare al acestui grup, cele ale Francmasoneriei altui nivel. Într-adevăr, societatea ca întreg se bazează pe ritualuri.

Numai când individualismul este intens accentuat se pot sfărâma tiparele rituale ale instituţiilor sociale. Dar destul de curând indivizii rebeli stabilesc un nou gen de ritualuri. Afacerea existenţială îşi modifică componentele de grup, procedurile standardizate şi stilul, dar tipul de experienţe al casei a 8-a rămâne tot timpul acolo spre a fi înfruntat. Ritualurile sexuale rămân şi ele, deşi moda şi moralitatea se pot schimba.

Problema fundamentală este fie de a da acestor ritualuri din prezent o semnificaţie pozitivă, exaltată şi din ce în ce mai emoţională, fie, dacă tot trebuie experimentate, una de rutină plicticoasă şi de corvoadă. Idealul de Practicare a Prezenţei lui

Dumnezeu în fiecare moment al zilei îşi atrage frumuseţea şi semnificaţia vindecătoare atunci când se confruntă cu asemenea problemă. Fiecare ritual *ar putea* trezi Divinul în participanţii săi. El poate realiza aceasta numai când *calitatea* relaţiei dintre participanţi face această trezire posibilă - şi astfel renaşterea lor la un nivel mai înalt de iubire atotcuprinzătoare şi lipsită de egoism.

Într-o societate în care aproape totul este influenţat de „afaceri", este într-adevăr ciudat că acest cuvânt nu este menţionat în lista tradiţională de chestiuni la care se referă casele. A considera casa a 2-a a unei hărţi natale ca şi casa afacerilor înseamnă a omite ceea ce implică, în mod esenţial, termenul de „afaceri". Casa a 2-a se referă la ceea ce un individ posedă în mod privat şi ce poate să folosească pentru a-şi concretiza potenţialul natal - indiferent dacă posesiunile reprezintă mijloace fixe sau capacităţi psihologice sau spirituale. Casa a 8-a are legături cu afacerile propriu-zise pentru că orice tip de afacere presupune un fel de contract sau acord ce implică cel puţin două persoane, şi care este mai mult sau mai puţin garantat din punct de vedere legal de societate în întregul ei. Căsătoria reprezintă sau a reprezentat un contract teoretic valabil „până când moartea ne va despărţi" şi garantat din punct de vedere legal şi religios. Ratele, ipotecile şi toate formele de schimb, indiferent dacă implică bani, se bazează pe relaţii interpersonale şi sociale şi acest lucru înseamnă în mod fundamental *încredere.*

Sunt implicaţi trei factori fundamentali în toate problemele care au într-adevăr de-a face cu domeniul de experienţă al casei a 8-a: încrederea (ce implică onestitate), managementul şi responsabilitatea. Şi în spatele lor stă activitatea de iubire, în sensul larg al termenului, a casei a 7-a - iubire în sensul capacităţii de conferire a unei

semnificaţii constructive şi integrate relaţiilor interpersonale şi sociale; de aici, substanţializarea semnificaţiei experimentabile şi a valorii de *asociere.*

A participa la o activitate rituală atunci când nu se are încredere în participanţi poate fi foarte periculos, chiar dacă aceasta se întâmplă în mod constant în societatea noastră modernă, în mod particular în oraşe; şi din acest motiv societatea noastră conferă casei a 8-a o semnificaţie preponderent negativă. Politica reprezintă negaţia încrederii; şi până când adevăratul concept al politicii nu-şi găseşte locul în relaţiile sociale şi interpersonale, asocierea socială trebuie să-şi găsească atât fructele amare cât şi roadele bogate în casa a 8-a. Politica trebuie înlocuită de management în sensul social şi financiar al termenului. Adică, rezultatul unei relaţii sau contract de afaceri - şi *plusvaloarea* generată de cooperarea dintre oameni - ar trebui administrat, nu doar de dragul participanţilor ci de dragul relaţiei însăşi şi de ceea ce aduce aceasta societăţii, omenirii şi *Pământului,* organismul planetar vast în care omenirea ar trebui să îndeplinească o funcţie clară, exact după cum o fac vegetalele şi animalele, vânturile şi marea.

Dacă o relaţie a casei a 7-a este cu adevărat funcţională şi are un scop definit în domeniul experienţelor asociate casei a 8-a, acest scop funcţional se găseşte *substanţializat.* După cum acesta este substanţializat şi are un caracter foarte concret, partenerii trebuie să se confrunte cu responsabilitatea a orice aduce această relaţie celorlalte persoane şi în special întregii comunităţi şi Pământului.

Activitatea de cooperare a unui cuplu sau a unui grup produce rezultate diferite, eliberează energii

noi sau creează bunăstare nouă. Cum trebuie folosite fructele acestei activităţi? Aceasta este întrebarea de bază a casei a 8-a pentru că această casă este una succedantă şi toate asemenea case - a 2-a, a 5-a, a 8-a şi a 11-a - au de-a face cu utilizarea puterii făcută disponibilă de ceea ce s-a petrecut în casele unghiulare - prima, a 4-a, a 7-a şi a 10-a. În casa a 2-a un individ foloseşte ceea ce posedă şi este implicat un anumit management personal. Dar în domeniul afacerilor, managementul corespunzător capătă o semnificaţie *transpersonală,* adică managerul foloseşte roadele activităţii de grup nu pentru el însuşi ci pentru relaţia dintre participanţii la grup - adică pentru firmă, guvern şi naţiune ca întreg.

Responsabilitate înseamnă abilitatea de a reacţiona. A reacţiona la ce? La situaţia conjugală sau socială creată de rezultatele concrete ale unei relaţii de cooperare. Aceasta înseamnă abilitatea de a controla, manevra şi pune în slujba scopurilor sociale constructive roadele acestei relaţii.

Această responsabilitate se aplică la toate nivelurile de activitate ale casei a 7-a - la activitatea sexuală ca şi la profiturile sau pierderile financiare! Puterea este eliberată.

Ea poate fi substanţializată sub forma conceperii unui copil sau a câştigurilor monetare sau a poluării aerului şi apei de către o întreprindere industrială. Fiecare eliberare de energie poate fi atât pozitivă cât şi negativă - de cele mai multe ori puţin din fiecare. Este profitabilă afacerea? Ce moştenire lasă ea pentru viitor? Şi aceasta înseamnă, mai presus de toate, viitorul celor care participă, pentru că orice relaţie în care se intră şi orice acord contractual semnat vor aduce o moştenire participanţilor. Ar putea însemna moartea trecutului urmată de renaştere sau genul

de moarte ce înconjoară viitorul cu fantome karmice şi frustrări nerezolvate.

Casa a 8-a este o casă foarte importantă, dar una care este greu de interpretat într-o hartă individuală. În termenii tipuri de experienţe ale casei a 8-a, o persoană trebuie să ia, probabil, hotărârile cele mai profunde şi mai vitale! Aceste hotărâri nu vor afecta doar individul ci şi societatea ca întreg. În acest sens, filozofii existenţialişti au dreptate atunci când spun că fiecare om este responsabil pentru întreaga omenire.

Casa a 9-a

Experienţele asociate casei a 9-a sunt, în mod fundamental, cele întâlnite de un individ pe parcursul căutării semnificaţiei lucrurilor. Această casă, fiind una „cadenţă", se referă, de asemenea, în mod specific, la problemele ce permit participanţilor şi tuturor activităţilor de grup să opereze cu cel mai mare succes şi să se extindă în interiorul unei anumite societăţi sau culturi. Aceasta solicită o cunoaştere a tuturor condiţiilor, procedurilor şi legilor care structurează un anumit mod de viaţă al societăţii şi posibilităţilor pe care le prezintă acest mod de viaţă în vederea obţinerii succesului şi expansiunii. Casa a 9-a reprezintă, în mod tradiţional, casa filozofiei şi a religiei, dar are legătură şi cu toate aspectele legale. Ea se referă, în general, la tot ceea ce extinde domeniul de activitate al persoanei sau scopul său mental - călătorii lungi, contacte strânse cu alte culturi şi cu străinii în general şi acele „vise mari" care revelează conştiinţei receptive (ce se confruntă cu schimbările vieţii) semnificaţia trecutului, prezentului şi a evenimentelor aşteptate, precum şi a tendinţelor de destin individual şi colectiv. Experienţele în legătură cu văzători, profeţi, ghicitori, statisticieni, etc. cad tot sub incidenţa domeniului casei a 9-a.

Casa a 9-a este opusă şi complementară casei a 3-a. În timp ce casa a 3-a se referă la nevoia individului de a cădea la învoială cu mediul său apropiat şi personal, încercând să-l cunoască şi înţeleagă, casa a 9-a reprezintă o zonă în care acesta caută să descopere semnificaţia domeniilor mai cuprinzătoare de existenţă socială pe care s-ar putea să nu le experimenteze în mod direct, dar pe care mintea să ar putea să le exploreze cu ajutorul analogiei, generalizării şi abstractizării. Aceste

două case simbolizează cele două polarităţi ale minţii umane, concretul şi abstractul. Orice minte deplin dezvoltată operează în funcţie de combinarea ambelor tipuri de gândire, dar aproape oricine va fi tentat să o prefere pe una în detrimentul celeilalte. În epoca noastră analitică şi empirică, omul de formaţie ştiinţifică îşi va concentra, în mod natural, atenţia pe tipurile de experienţe ale casei a 3-a; Louis Pasteur este exemplul tipic pentru această tendinţă, harta sa natală revelând o aglomerare complexă de planete în casa a 3-a.

Pe de altă parte, metafizicianul sau filozoful a cărui funcţie este de a sintetiza datele şi de a descoperi principiile generale, ar fi trebuit să aibă a 9-a casă natală plină de planete. O asemenea expectaţie nu este, totuşi, deseori justificata, pentru că planetele dintr-o casă nu indică în *mod necesar* faptul că individul va avea experienţe remarcabile sau va produce mari lucruri în legătură cu ceea ce reprezintă casa; ar trebui folosită însă, pentru că problemele vor apărea în acel domeniu de experienţă ce va fi rezolvat optim în acest mod. În cazul în care, totuşi, nu există vreo mare dificultate în acel domeniu pentru că persoana este capabilă, în mod spontan, să manevreze ceea ce găseşte acolo, casa poate fi goală. Se poate căuta un alt gen de indicaţie în semnul zodiacal de pe cuspida casei sau a guvernatorului ei.

Prezenţa nodurilor lunare poate fi semnificativă şi, ca întotdeauna, trebuie considerată întreaga hartă pentru că uneori ceea ce pare a fi o caracteristică evidentă la o persoană este, de fapt, rezultatul secundar al unei trăsături sau facultăţi mai importante. Aparent, un mare gânditor poate fi, de fapt, un mijlocitor sau un canal prin care operează mintea colectivă sau chiar mintea unui partener a cărui influenţă poate fi sau nu conştientizată.

În harta natală a lui Albert Einstein, Jupiter se află în 27° Vărsător în casa a 9-a, în opoziţie cu Uranus în cea de-a 3-a şi în conjuncţie cu Pluto. Aceasta poate fi, în mod remarcabil, considerată simbolică şi profetică. Formula faimoasă a lui Einstein a făcut posibilă bomba atomică, o bombă care foloseşte uraniul şi plutoniul, ultimul element fiind necunoscut când se năştea Einstein şi chiar atunci când punea bazele Teoriei Relativităţii. Dar în timp ce Jupiter din casa a 9-a îi extindea în mod evident capacitatea pentru gândirea abstractă şi Uranus în casa a 3-a îi ascuţea intelectul analitic, făcându-1 să nu mai tolereze vechile concepte, aceste planete se referă la fel de mult la tipul de probleme cu care se confruntă şi la modul de rezolvare a acestora. Aceste probleme, bineînţeles, au în mare măsură de-a face cu factorii sociali - Jupiter - şi cu mediul său natal pe care a trebuit să-1 părăsească. Jupiter, fiind guvernatorul unei case a 10-a foarte aglomerate, dinamizat de prezenţa Soarelui, ar sugera, în mod normal, faptul că el ar câştiga o autoritate profesională şi publică maximă, într-o ţară străină.

În problemele referitoare la mintea unui individ, ar trebui să se facă întotdeauna diferenţă dintre „cunoaştere" şi „înţelegere". Actul cunoaşterii aparţine casei a 3-a pentru că implică doar contactul direct al unei persoane cu ceva din mediul său. Cunoaşterea poate proveni direct din senzaţii sau, într-un sens psihologic şi mistic, dintr-o percepţie sau realizare interioară la fel de directă şi incontestabilă. Înţelegerea reprezintă un proces mai complex, pentru că implică sinteza multor factori şi date cunoscute. Ea reprezintă rezultatul unui proces holistic care implică, de fapt, ca fundal, experienţa unor oameni şi cultura lor. Nu se poate „cunoaşte", strict vorbind, *semnificaţia* a nimic; experienţa semnificaţiei vine din înţelegere.

Un sinonim pentru înţelegere este cuprindere. A cuprinde ceva înseamnă a presimţi o colectivitate de factori de care depinde acel lucru ca existenţă şi comportament-în cel mai profund sens, a înţelege ceva sau pe cinema înseamnă a lua în considerare relaţia acestui lucru sau persoană cu întregul univers. Poţi „şti" că o persoană a comis o crimă, dar poţi „înţelege" această acţiune numii dacă o vezi în cadrul său de referinţă personal, social fi chiar cosmic. Astrologie vorbind, Newton „ştia" că merele coapte cad din copac, dar „a înţeles" aceasta numai atunci când a putut-o asocia cu o lege universală, gravitaţia. *C&* mai dificilă formă de înţelegere este, bineînţeles, cea cate se referă la o acţiune sau persoană în care cunoscătorul este implicat personal.

Natura complexă a procesului de înţelegere şi a căutării semnificaţiei conduce, în cele mai multe cazuri, la utilizarea simbolurilor. Casa a 9-a este casa simbolurilor - Toate cuvintele sunt simboluri. Majoritatea gesturilor sunt simboluri adoptate în mod conştient sau inconştient - Dansurile de împerechere ale păsărilor sunt simboluri şi la fel faptele umane şi atitudinile corporale în procesul de curtare a femeilor. Toate artele sunt simbolice, chiar dacă artistul refuză să admită aceasta în preocuparea lui faţă de ceea ce numeşte „obiectivitate" sau elemente aleatorii - Această preocupare a unor artişti şi muzicieni moderni reprezintă în ea însăşi o expresie simbolică a unei faze particulare dintr-o cultură şi rezultatele artistice simbolizează o asemenea fază. Clarvăzătorul căruia i se cere să rezolve o problemă a clientului vizualizează, de obicei, uf obiect sau o scenă simbolică sau aude în interiorul său cuvinte care sunt, de asemenea, simboluri.

Simbolurile trebuie interpretate. Fiecare individ le interpretează în funcţie de ceea ce *este,* de ceea ce

cunoaşte sau *simte* - şi/sau a simţit în mod personal în trecut - în contrast cu fundalul culturii şi tradiţiei sale de familie. *0* hartă natală este şi ea un simbol. Ea simbolizează relaţia complexă ce există între organismul nou născut şi univers.

La fel, toate conceptele religioase şi viziunile mistice sunt simbolice în raport cu relaţia omului-cu-universul. A vorbi de o „experienţă divină" - o experienţă tipică casei a 9-a - înseamnă un mod stângaci de a simboliza într-un cuvânt, Dumnezeu, „sentimentul" aşa-numitei experienţe „unificatoare" în care întregul univers este redus la o unitate asupra căreia persoana îşi proiectează răspunsul tuturor nevoilor sale presupuse.

Aceasta *nu* înseamnă că Dumnezeu nu există! Faptul real că ştim că suntem înconjuraţi de o *multiplicitate* de obiecte, mişcări, energii, face necesar pentru noi sau cel puţin pentru unele fiinţe umane, să conceapă sau să simtă existenţa unui factor opus, *unitatea.* Metafizicianul poate înţelege acest fapt şi consecinţele sale inevitabile în termeni de concepte mentale şi poate formula o cosmologie sau o teologie. Credinciosul şi misticul, probabil în două moduri diferite, îl simte şi experimentează ca pe o intuiţie ce transformă conştiinţa în mod atât de real, încât aceasta ia forma unui fel de Prezenţă. Dar cuvântul unitate şi întruparea lui, Prezenţa, sunt totuşi simboluri. Întregul univers, aşa *cum îl percepem,* este un adevărat simbol al stadiului nostru uman şi individual de evoluţie. De aceea filozoful hindus îl numeşte *maya,* un cuvânt care este (în mod obişnuit, dar nu adecvat) tradus prin „iluzie". Simbolurile nu sunt iluzii! Ele reprezintă proiecţii a ceea ce suntem în mod generic, colectiv şi individual. Dar avem nevoie de ele pentru a funcţiona ca fiinţe umane. Acestea sunt expresii

ale *calităţii de asociere umană* în orice moment şi loc particular.

Ceea ce numim „lege” este şi ea o expresie simbolică. Legile societăţii dezvăluie caracterul de bază al colectivităţii membrilor ei - şi deseori idealul, mai degrabă decât calitatea efectivă a unui anumit mod de viaţă. Realitatea socială conferă deseori neadevăruri idealurilor întruchipate de legi. Totuşi, din punct de vedere al unei operaţiuni financiare sau chiar al unei relaţii conjugale, aceste legi trebuie să fie „cunoscute” - casa a 9-a este o casă a 3-a care începe de la Descendent, principiul relaţiei - chiar dacă ele trebuie dejucate. Casa a 9-a reprezintă mediul relaţiei, exact după cum casa a 3-a reprezintă mediul sinelui. Cunoaşterea condiţiilor din orice mediu permite funcţionarea, pe cât posibil, cu succes.

În acest sens, cunoaşterea este putere sau mai degrabă cunoaşterea reprezintă modul de a obţine putere. Şi, în timp ce puterea la nivel personal este reprezentată de casa a 4-a, la nivel social este o problemă a casei a 10-a.

Pericolul care apare, în termenii experienţelor casei a 9-a, este expansiunea exagerată cauzată de ambiţia şi lăcomia de putere sau bani, simbolul puterii sociale. Ambiţia reprezintă aspectul negativ al înţelegerii pentru că implică o abordare egocentrică restrictivă a relaţiilor umane. Persoana egocentrică ambiţioasă *foloseşte relaţiile* pentru a-şi creşte puterea şi/sau prestigiul; ea face din relaţie un slujitor al său, iar din cei cu care o asociază, sclavi ai propriului scop. Astfel, relaţia este pervertită şi devine în final, cel puţin în mod potenţial, distructivă pentru viaţa armonioasă şi sănătoasă a întregului mai mare - societatea sau însăşi planeta.

Am afirmat mai sus că şinele profund şi asocierea reprezintă cele două principii fundamentale ale existenţei; existenţa armonioasă şi sănătoasă solicită influenţa lor reciprocă. Uneia îi creşte puterea în anumite momente, în timp ce celeilalte îi scade şi viceversa. Dar fiecare ar trebui să-şi păstreze propria natură. Atunci când una dintre ele reuşeşte să denatureze caracterul sau scopul fundamental al celeilalte, viaţa umană dobândeşte o calitate discordantă, tensionată şi inerent distructivă.

Procesul disarmonic începe, în majoritatea cazurilor, în termenii experienţelor casei a 3-a, adică datorită presiunilor distructive ale mediului sau şocurilor aduse sensibilităţii sistemului nervos sau minţii individuale. El se poate concentra mai departe în casele a 4-a şi a 5-a, după cum personalitatea individului în dezvoltare devine împietrită de teamă, neîncredere sau revoltă şi după cum acesta experimentează în mod repetat sentimentul de frustrare, în eforturile sale către exprimarea de sine. Apoi, el învaţă prin intermediul experienţelor casei a 6-a faptul că alegerea fundamentală pe care o are la dispoziţie este aceea de a fi stăpân sau sclav. Ca rezultat, el nu mai poate experimenta iubirea, bucuria împărtăşită cu ceilalţi, încrederea; el începe astfel să acţioneze în cadrul grupurilor şi în relaţiile cu partenerii în termeni de lăcomie; el caută să stocheze puterea generată de societate şi de grupul cu care relaţionează. Aceasta poate însemna strângerea unei mari cantităţi de capital şi aceasta implică păcălirea legilor - naturale ca şi politice - astfel încât ele devin instrumentele ascensiunii lui.

În asemenea cazuri nu se pune problema înţelegerii armonice ci doar a genului de cunoaştere ce serveşte ambiţiei egotice. Este cunoaşterea care poate fi folosită *împotriva*

împlinirii armonioase a relaţiei, împotriva iubirii. Este cunoaşterea unei minţi pervertite sau poate fi chiar cunoaşterea câştigată de cercetătorii care o caută pur şi simplu şi adaugă procesului faima lor personală. Este cunoaşterea în care înţelepciunea este absentă, cunoaştere care nu ia în considerare rezultatele finale a ceea ce este cunoscut şi formulat pentru uzul general şi nediscriminatoriu din punct de vedere socio-politic. Într-adevăr, este genul de cunoaştere pe care societatea îl ţine la loc de cinste pentru că aceasta este o societate îmbibată de spirit competitiv şi de ambiţie, venerând succesul şi puterea, fără a acorda nici o atenţie mijloacelor folosite sau felului în care aceste mijloace au afectat calitatea relaţiilor care au făcut posibilă ascensiunea spre putere a individului egocentric.

Într-o astfel de societate mintea prea rapidă devine un instrument care ne spune cum să folosim energia eliberată de relaţia şi cooperarea de grup - deseori cooperare restrictivă - pentru a obţine succesul. Aceasta este mintea politicianului şi a magicianului negru, pentru că magia a reprezentat modul originar în care energiile umane ar putea fi folosite pentru un scop de grup. Scopul poate fi unul de vindecare sau de înzestrare a grupului cu orice este vital existenţei sau dezvoltării sale spirituale. Într-un astfel de caz se poate vorbi de „magie albă”. Când, totuşi, motivul folosirii puterii de grup vine dintr-o ambiţie a acestui grup sau din lăcomia conducătorului sau când se bazează pe ură sau îşi are rădăcinile în frică, atunci este vorba de „magie neagra”.

Domeniul de experienţă al casei a 8-a este martorul eliberării puterii colective a grupului, indiferent dacă este fizică sau psihic-ocultă. În casa a 9-a se învaţă legile şi tehnicile ce fac această eliberare să fie cu adevărat eficace, în casa

a 10-a, puterea însăşi este experimentată într-o stare concentrată; ea a devenit o forţă socială, mai bună sau mai rea.

Casa a 10-a

În casa a 4-a, individul - obţinând cel puţin o realizare instinctuală a ceea ce viaţa şi obârşia i-au pus la dispoziţie spre a folosi (casa a 2-a) ca şi cunoaşterea a ceea ce mediul său îi permite şi oferă ca posibilităţi de producţie (casa a 3-a) - învaţă să-şi stabilizeze şi organizeze energiile în funcţie de ceea ce el experimentează ca fiind factorii fundamentali ai personalităţii sale. El află care este poziţia lui în câmpul familial îngust şi ce poziţie trebuie să adopte, în mod instinctiv sau conştient, ca persoană. Caracterul său ia o formă definită; din profunzimile fiinţei sale şi ca rezultat al influenţei reciproce a tuturor funcţiilor sale organice, el experimentează puterea sau - dacă a fost condiţionat de un mediu slab, înfricoşător sau haotic - lipsa de putere.

În' casa a 10-a individul întâmpină experienţele ca rezultat al faptului că el a reuşit sau nu să câştige o poziţie socială - adică, un loc în ritualul complex al activităţilor sociale, publice sau profesionale. El se integrează sau nu reuşeşte să se integreze în întregul mai mare în care a învăţat sau nu a reuşit să înveţe a participa în mod cooperant. El are un loc, o funcţie definită, un statut public în cadrul comunităţii sale. Datorită acestui statut el are o anumită putere socială care implică în primul rând bani, în societatea noastră, dar care în alte societăţi ar putea însemna alţi factori asociaţi şi ei puterii sau prestigiului social sau colectiv. În cel mai larg sens al termenului, slujba implică o funcţie sau rol pe care un individ le îndeplineşte împreună cu alţi indivizi. El este cel care oficiază într-un vast ritual colectiv. „Slujba" este cea care îi defineşte poziţia în comunitate ca şi ceea ce a fost el capabil să realizeze ca individ.

Casa a 10-a este casa realizării. O serie de dezvoltări graduale, în care relaţiile casei a 7-a sunt în mod particular importante, ajung la apogeu[15]. Aceste dezvoltări erau în stare de potenţialitate în cadrul impulsului originar sau al „logos”-ului - „cuvânt” pe care îl simbolizează Ascendentul. Potenţialul casei 1 devine, în mod teoretic, concretizat pe deplin în casa a 10-a, dacă totul a mers bine în timpul acestui proces încărcat de posibilităţi de pierdere a direcţiei.

Individul şi poziţia socială pe care ajunge să o aibă sunt, într-un sens, opoziţii polare, aşa după cum sunt şi casele a 4-a şi a 10-a. Ele ar trebui să fie complementare una alteia, aşa cum este menirea tuturor opoziţilor. Combinarea persoanei potrivite cu slujba cea mai semnificativă constituie desăvârşirea existenţei umane la toate nivelurile de activitate. O astfel de desăvârşire este rareori atinsă în societatea anarhică de astăzi, ceea ce poate explica contrastul deseori vizibil dintre valoarea calitativă a persoanei şi caracterul slujbei pe care o deţine. Un om îşi poate găsi ceea ce el numeşte „vocaţie” - o realizare a casei a 10-a - prin procesul de probă care îi permite lui şi altora implicaţi în acest proces să vadă dacă sau nu el este, în mod efectiv, gata de o eliberare reală a responsabilităţilor slujbei spre care se îndreaptă această vocaţie. În casa a 10-a un individ este judecat de singurul test care e semnificativ din punct de vedere existenţial: dovada lucrărilor.

Poate individul care crede că are o vocaţie să o *ducă la îndeplinire? A* duce la îndeplinire înseamnă a acţiona prin şi în termeni de formă definită[16].

Un pianist interpretează o compoziţie conform cerinţelor gamei muzicale, nu doar în funcţie de virtuozitatea musculară ci şi de maturitatea şi

înţelegerea psihologică - caracteristicile casei a 9-a. Este oare potenţialul slujbaş capabil să-şi îndeplinească în mod semnificativ serviciul spre care 1-a împins vocaţia sa? Poate fi el *investit* cu puterea inerentă serviciului?

Orice birou social - orice slujbă sau activitate profesională ce are o funcţie organică şi integrală într-o comunitate - îl investeşte pe cel care lucrează acolo cu putere socială. Tragedia inerentă sistemului nostru social individualist şi presupus democratic rezidă în faptul că îndeplinirea unei funcţii sociale îşi eliberează puterea în mare măsură şi deseori exclusiv, sub formă de bani şi banii reprezintă o formă abstractă de putere socială ce poate fi ascunsă, manipulată, folosită în orice scop şi de aceea *neintegrată.* Puterea sexuală şi emoţională care se construieşte în casa a 4-a poate fi, de asemenea, folosită în mod neintegrat şi în scopuri abstracte şi nerealist-egocentrice, dar această folosire egocentrică şi nervos-stimulatoare conduce, de obicei, la suprasaturare şi plictiseală sau boală. Utilizarea banilor nu are practic limite pentru că banii au ajuns să semnifice folosirea puterii - puterea cea mai mare *asupra* oamenilor, iar setea de putere poate fi rareori stinsă. Acesta reprezintă blestemul banilor şi a semnificaţiei pe care au căpătat-o aceştia în societatea capitalistă.

Un om cu responsabilitatea unei slujbe sociale, mai ales dacă această slujbă este indispensabilă bunăstării comunităţii, poate fi confruntat cu experienţe cruciale. În special dacă şi-a asumat această funcţie fără să fie bine testat nu numai din punct de vedere al abilităţilor intelectuale şi tehnice ci şi din punct de vedere al *calităţii reacţiilor sale psihologice faţă de tipul de decizie pe care va trebui să-l ia;* astfel, individului îi poate lipsi voinţa iubirii şi cooperării (casa a 7-a), simţul responsabilităţii (casa a 8-a) şi înţelegerea (casa a

9-a) necesare îndeplinirii sarcinilor. Rezultatele unei astfel de situaţii sunt deseori demonstrate în mod tragic de comportamentul poliţiştilor şi militarilor ca şi de cel al deputaţilor, senatorilor şi preşedinţilor.

Într-o democraţie cu adevărat „integrată", folosirea greşită a puterii conferite unei persoane în virtutea funcţiei sale ar trebui să fie considerată *mai* criminală decât folosirea greşită a energiilor pur personale, mai ales datorită stresului emoţional sau a lipsurilor fizice, de exemplu a foamei. Astfel, dacă un poliţist, căruia îi lipseşte stăpânirea de sine, brutalizează oamenii aflaţi la o demonstraţie publică sau profită (de poziţia şi de faptul că mărturia sa va fi cu greu pusă sub semnul întrebării într-un tribunal) pentru a şantaja pe cei ale căror favoruri le doreşte sau pentru a scoate bani din taxe de „protecţie", un asemenea comportament ar trebui să duca nu doar la simpla concediere ci la punerea sub urmărire penală.

Aceasta reprezintă o crimă „socială" ce este mult mai distructivă pentru sănătatea şi armonia comunităţii decât o crimă *personală* cum ar fi furtul sau injuriile aduse unei alte persoane, din motive pur personale. În acelaşi fel, un general care îşi trimite trupele, fără sens, la moarte sau care prezintă o incapacitate clară de a manevra situaţiile militare nu ar trebui doar retrogradat ci condamnat ca şi criminal. Nu există nici o scuză pentru incompetenţă repetată şi incapacitate emoţională sau prostească în îndeplinirea unei funcţii publice, chiar dacă, în multe cazuri, este de condamnat sistemul social în întregul său.

Nici o poziţie socială nu ar trebui să fie deţinută permanent de un individ, indiferent de caracter, valoare, eficienţă şi performanţe; siguranţa pe care o implică aceasta, protecţia faţă de posibilitatea

concedierii sau chiar a condamnării pentru folosirea iresponsabilă a puterii sau autorităţii reprezintă cauza birocraţiei care se transformă în excrescenţe cancerigene ale aparatului politic. Orice funcţionar public şi-ar putea pierde foarte curând popularitatea dacă randamentul său s-ar înrăutăţi dintr-o dată, deşi o interpretare artistică proastă nu lezează în mod necesar comunitatea; conducerea unui război sau reacţia prea exagerată a poliţiei faţă de un protest paşnic o lezează însă.

Glorificarea individului ca fapt independent şi unic al existenţei are în mod evident un scop justificat, mai ales în timpul anumitor perioade istorice. Dar nici o persoană nu îşi poate realiza pe deplin concretizarea puterilor fără a coopera cu societatea. Succesul individual este un mit. Cine reuşeşte este societatea - şi în ultimă instanţă omenirea - *printr-un* individ care şi-a dezvoltat puterile minţii sau abilităţile ce reprezintă, de fapt, rezultatul străduniilor şi luptelor nenumăratelor generaţii anterioare. În multe cazuri, bineînţeles, un om atinge puterea şi succesul doar prin strivirea sau jefuirea multor fiinţe umane.

Un individ care a atins un anumit grad de eficienţă în performanţa sa socială sau oficială poate experimenta deseori sentimentul de frustrare şi ostilitate pentru că sistemul - Administraţia - refuză să se transforme, în ciuda ineficientei şi uzurii evidente. Structurile şi instituţiile sociale au o extraordinară inerţie, adică rezistenţă la schimbare şi apar, în mod inevitabil, conflicte între ele şi indivizii care au ajuns să simtă, să iubească, să gândească şi să înţeleagă în termenii unui nivel de relaţie mai adecvat. Aceste conflicte duc atunci la tipul de experienţe al casei a 11-a.

Când am vorbit în paragrafele precedente de societate şi valori sociale, *nu mă referam la nici*

un sistem social, instituţie sau standarde culturale anume. Nu „sistemul" în *sine* sau vreun anumit gen de performanţă a fost discutat ci relaţia dintre un individ sau grup mic şi societatea ca întreg. Tipul particular de sistem social în care trăieşte omul poate fi dezumanizat sau arhaic sau poate reprezenta o pervertire a frumosului ideal originar; atunci persoana individuală poate căuta în mod justificat să îl transforme sau răstoarne.

Nici un individ, totuşi, nu poate îmbunătăţi, reforma sau transforma în mod semnificativ ceva în ce el nu este implicat personal şi efectiv. În domeniul de activităţi al casei a 10-a el devine implicat şi experimentează rezultatele acestei implicări. Şi trebuie să fie implicat indiferent dacă acceptă în mod conştient realitatea acesteia. Chiar şi un yoghin care meditează într-o peşteră de munte este implicat, deseori în mod foarte conştient şi puternic, dar câteodată şi într-un sens negativ. Buddhismul de nord îi dispreţuia pe *Pratyeka Buddhas* care căutau să ajungă singuri la starea de Nirvana, fără vreo preocupare pentru soarta restului omenirii. Ce poate să fie astfel atinsă este doar o stare iluzorie de Nirvana; într-un ciclu nou, dezertorul va fi obligat să-şi întâlnească karma „egoismului său spiritual". Nu poate fi o realizare reală cea care nu se realizează în cadrul omenirii şi în mod esenţial în termenii evoluţiei umane ca întreg.

Cuspidele casei a 10-a - Mijlocul Cerului - reprezintă unul din cele patru aspecte ale hărţii natale. După cum am văzut în prima parte a acestei cărţi, Mijlocul Cerului din harta astrologică obişnuită *nu* este adevăratul punct de Zenit; acesta este un punct de pe Cer exact deasupra capului unui om care stă în picioare pe suprafaţa globului nostru. El este mai degrabă punctul la care meridianul - un cerc mare care trece prin

adevăratul Zenit şi Nadir - taie ecliptica, adică planul mişcării aparente anuale a Soarelui pe Cer, de la un echinocţiu vernal la următorul. Mijlocul Cerului reprezintă, de aceea, un factor „solar". El se referă la procesele vitaliste. Reprezintă desăvârşirea funcţiilor organice şi colective. Este semnificativ mai ales acolo unde societatea funcţionează în termeni de valori biologice şi de ritmuri strict naturale, tipice unei societăţi agricole.

Când un om atinge starea de adevărată individualizare şi este capabil să funcţioneze ca un sine autonom şi autentic, conştiinţa sa ar trebui să fie capabilă nu doar să funcţioneze sau participe la o viaţă orientată spre comunitate şi activităţi biosferice ci să contacteze un domeniu transcendent de experienţă şi un tip suprasensibil de energii. Conform noului nivel de simbolism astrologie, acest domeniu este acela al stelelor - adică al spaţiului galactic. După cum un om stă în picioare, coloana sa vertebrală devine o porţiune a unei linii care *prin el* leagă centrul Pământului de o *anumită stea,* exact deasupra capului său. Această stea reprezintă, în mod potenţial, un mare simbol; ea reprezintă identitatea spirituală a acelui om, „locul" său în vasta galaxie.

Astăzi, în practica astronomică nu este posibil să se identifice o asemenea stea şi probabil că este cel mai bun lucru să *fie* aşa, luând în considerare faza actuală de evoluţie a omului. Mai mult, dacă am fi în stare să determinăm această stea, nu am şti ce semnificaţie sau caracter simbolic să-i conferim. Totuşi, în mod potenţial, steaua există. Dacă considerăm galaxia ca „Matcă a Sufletelor" aşa cum făceau anticii, atunci există în această vastă matrice cosmică o stea ce reprezintă „Sufletul" nostru nerealizat şi neîntrupat. *„Raza"* ei trece prin noi atunci când atingem înălţimea celui mai intim sine profund. Ea este simbolul funcţiei noastre

cosmice şi a Perfecţiunii pe care fiecare individ va ajunge să o realizeze într-o zi şi care îi permite să se încarneze în persoana sa total transformată.

Perfecţiunea îl caută pe cel care-i va întrupa calităţile şi puterea în conştiinţă şi fapte transpersonale. Marea funcţie îl caută pe oficiantul care îşi va realiza potenţialităţile native în execuţia solicitată, devenind în acelaşi timp agentul total al consacrării de sine şi servitorul scopului său. Sunt prezente două momente în adevărata desăvârşire a persoanei: omul care aspiră, munceşte în acest sens, se dedică în mod conştient şi irevocabil scopului unei funcţii sociale şi în final planetare şi cosmice. În acelaşi timp are loc o „coborâre" complementară şi sincronă arhetipului - sau Ideii divine - pe care o exprimă această funcţie pentru a întâlni „urcarea" persoanei individuale. Perfecţiunea întâlneşte Perfecţiunea-în-devenire şi prin această întâlnire Cerul se uneşte cu Pământul, Dumnezeu cu un om care devine astfel un aspect nemuritor al Omului.

Acesta reprezintă procesul Transfigurării, pe Muntele unde Fiul lui Dumnezeu şi Fiul Omului devin unul. Steaua de deasupra îşi amestecă razele cu tonalitatea sinelui din interiorul inimii omeneşti.

Casa a 11-a

Exact după cum casa a 5-a se referă la eliberarea puterilor ce erau captate în casa a 4-a, aşa şi casa a 11-a are legătură cu formele pe care le iau puterile ce se manifestă în casa a 10-a, pe măsură ce acestea sunt eliberate. Energiile şi facultăţile concentrate în casa a 4-a îşi găsesc expresia prin mecanismele dezvoltate în casa a 5-a; activităţi procreative şi creative, revărsări emoţionale ale sinelui, acceptarea riscului şi toate tipurile de îndrăzneală aferente acestuia, gesturi dramatice în care individul funcţionează într-o splendoare solitară sau ca stăpân al oamenilor şi situaţiilor. Casa a 5-a reprezintă casa autocratului cosmic, Soarele, care se revarsă în spaţiu cu glorie strălucitoare şi controlează cu stricteţe mişcările planetelor sale.

În casa a 11-a puterea societăţii, a colectivităţii sau grupului se eliberează *prin* individ. Mai exact, această putere este eliberată prin activităţile pe care individul le execută în cadrul unităţii sociale - naţiune, clasă, biserică, club, grup profesional etc. - de care aparţine. După felul în care reuşeşte să devină un participant la activitatea societăţii, individul este capabil să funcţioneze ulterior în mod creativ sau plăcut în mediul social pe care munca şi prestigiu] său i-1 deschide. Experienţa câştigată în casa a 10-a îi face posibilă stabilirea de noi obiective sociale sau scopuri profesionale sau relaxarea - în compania tovarăşilor de muncă sau a prietenilor săi. Dacă această experienţă din casa a 10-a este vitală şi o întâmpină cu putere şi deschidere reală faţă de situaţia cu care se confruntă, el îşi dezvoltă o viziune nouă, idealuri noi şi planuri concrete pentru o îmbunătăţire socială sau profesională. Dacă participarea sa la viaţa societăţii a fost una superficială, pasivă sau

bazată exclusiv pe posesia de privilegii, probabil că el va căuta un tip sau altul de „evadare" socială, de la ceaiul de după amiază la clubul de noapte, în compania unor prieteni având aceleaşi gusturi.

Am văzut în capitolele precedente că meridianul poate fi considerat axa puterii, în timp ce orizontul reprezintă axa conştiinţei. În casa a 4-a, puterea este primită de individ în mod inconştient sau în conştiinţa pur subiectivă, în exteriorul matricei rasei, familiei, tradiţiei sau mediului. Aceasta este prelucrată şi personalizată de individ. Este puterea ce creşte din rădăcini, din Pământ şi în ultimă instanţă din centrul globului, care reprezintă fundamentul ce susţine întreaga umanitate. Puterile casei a 10-a rezultă din participarea împărţită cu ceilalţi, care a luat formă în casa a 7-a, a devenit productivă în casa a 8-a şi a atins în casa a 9-a adâncimea preliminară înţelegerii, necesară unui cadru temeinic pentru construirea civilizaţiei.

Activităţile casei a 10-a furnizează acest cadru sau schiţă. În casa a 10-a sistemul indian de caste, tiparele economice şi mercantile ale Imperiului roman, breslele Oraşelor libere ale Evului Mediu târziu, „societatea planificată" a celor de mâine sunt stabilite în baza legilor descoperite în casa a 9-a. Dar un tipar sau cadru trebuie umplut cu substanţă şi vitalitate. Puterea personalităţii umane, singură sau în grupuri, trebuie eliberată în şi prin aceste planuri; Legea şi ritualul singure nu formează o civilizaţie. Interacţiunea dintre mai mulţi indivizi menţine în funcţiune cursul civilizaţiei. Dar exact ca în cazul unei case fără copii - fie în sens biologic, fie spiritual - aceasta reprezintă doar o structură, iar o societate fără o viziune creativă şi fără mijloace de eliberare a puterii indivizilor creativi este o structură fără spirit, care trebuie să se dezintegreze în timp.

Dar ce reprezintă substanţa acestei viziuni creative şi cum se dezvoltă ea în minţile şi sufletele indivizilor?

În discuţia despre semnificaţia meridianului şi a punctului de Zenit spuneam că meridianul trebuie, de asemenea, considerat ca fiind linia formată de coloana vertebrală a unui om care stă drept. Această coloană vertebrală dreaptă reprezintă „Eu"-1 făcut concret şi operativ. Este signatura puterii egotice a omului, forţa şi responsabilitatea sa individuală. Unul din polii meridianului este centrul globului - şi dincolo de el zac toate forţele inconştiente ale vieţii interioare. Celălalt este steaua care străluceşte în punctul de Zenit al vieţii individului. Înrădăcinată în centru, cu o stea deasupra capului, fiinţa umană individualizată şi conştientă devine un agent pentru eliberarea puterii creative a axei verticale a întregii vieţi, rădăcini şi germeni.

În casa a 5-a sunt active forţele strămoşeşti. În casa a 11-a se formează noul germene. Şi acest germene nou, în domeniul uman, reprezintă mai mult decât simplul duplicat al germenului de anul trecut. Este un germene nou pentru că omul are puterea să adauge în mod constant viziunii şi creaţiei sale. Toţi anii trecuţi pot fi combinaţi de omul creativ într-un *nou* mâine, care nu este nevoie să se repete astăzi.

În cuvintele contelui Korzybski, domeniul uman şi-a dezvoltat puterea de a *uni timpul.* Omul îşi poate adăuga în mod constant pentru că îşi poate aminti. Amintindu-şi, el îşi poate înregistra experienţele şi deducţiile; înregistrând, el poate transfera noilor generaţii ceea ce a dobândit şi acestea, la rândul lor, vor face la fel. Există astfel un proces constant de acumulare şi sinteză care funcţionează în cadrul umanităţii. Şi aceasta este

ceea ce se înţelege prin civilizaţie. Pot exista Evuri Medii periodice, dar chiar şi în aceste epoci relativ „întunecoase" civilizaţia se menţine în *germene.* Sunt păstrate mărturii - în peşteri, mănăstiri, prin „gura lumii". Flacăra civilizaţiei nu moare. Nici o generaţie nu este nevoita să pornească de la zero. Revoluţiile distrug învelişurile superioare ale societăţii, dar ici şi colo câţiva păstrează în memorie şi îşi transmit cunoaşterea minţilor care caută cu aviditate. Şi iată! Rusia, a cărei aristocraţie şi intelectualitate a fost nimicită a apărut, în mai puţin de două decenii, uimind lumea cu iniţiativele sale referitoare atât la război cât şi la pace.

Ce înseamnă toate acestea? înseamnă, în mod simbolic, că stelele din punctul de Zenit continuă să strălucească şi să investească în indivizii creativi, care au învăţat în casa a 7-a secretul „participării împărtăşite", puterea celestei Companii a Germenului. Umanitatea reprezintă un întreg organic. Umanitatea trăieşte în esenţa sa totală ca un firmament, ca o galaxie. „Morţii" şi, probabil într-un sens uman, „nenăscuţii" constituie o Gazdă creatoare. Omul este acea Gazdă. El operează şi fecundează cu viziune pe acei indivizi care sunt îndeajuns de clari şi puternici pentru a duce torţa arzândă a civilizaţiei.

În casa a 11-a *fiecare* stea de destin a individului, ce străluceşte în punctul de Zenit al existenţei sale, devine o sursă vibrantă a puterii de funcţionare efectivă. Realizările ce acoperă faza de experienţă a casei a 10-a sunt larg condiţionate de ceea ce apare de-a lungul fazelor casei a 7-a, a 8-a şi a 9-a. Când se atinge punctul de Zenit, puteri noi fecundează totuşi suma totală a acestor ultime trei faze menţionate. Această putere nouă este puterea colectivităţii mai mari, a societăţii umane, a naţiunii, a întregului universal. Este puterea

stelelor, simbolic vorbind. Şi această putere coboară de sus şi încoronează individul care îşi îndeplineşte cel mai bine funcţia în lucrarea lumii. Ea reprezintă „limba de foc" care s-a pogorât asupra fiecărui apostol, la Rusalii. Este Sfântul Duh. Este puterea celestă - puterea comunităţii, a Bisericii, a lui Dumnezeu, atunci când Dumnezeu este imaginat că sufletul şi totalitatea întregului universal.

Această putere care coboară de sus operează în casa a 11-a ca viziune creativă. Aici, substanţa fiecărui mâine creativ este strânsă şi însufleţită de puterea constelaţiei din punctul de Zenit. Aici, destinul creator este modelat de mâini curajoase şi minţi vizionare. Funcţionează aici *elanul vital* care generează întotdeauna universuri, talazul puternic şi neaşteptat al evoluţiei creatoare ce stabileşte cele de mâine în libertate spirituală şi creativă.

Astrologii au identificat deseori toate aceste procese creative cu casa a 5-a. Dar în casa a 5-a individul este cel care creează în mod strict ca un individ sau cap de familie şi creaţia sa se bazează, în mod esenţial, pe factori biologici. În casa a 11-a, întregul este cel care creează prin individ, îndeplinindu-şi funcţia în economia întregului. Nu este creaţia individului ci *prin* individ. Christos -•"spiritul universal" - acţionează prin umanitatea transfigurată a lui Isus. Apoi, această acţiune eliberează puterea lui Christos, puterea întregului care, datorită faptului că nu trebuie să existe stagnare şi cristalizare trebuie, în mod periodic, să reînnoiască substanţa şi forma organismului.

Aceasta este acţiune fără preocupare personală pentru fructele acestei acţiuni. Ea reprezintă singurul mod adevărat de acţiune creativă şi liberă. Individul devine o *lentilă clară* care concentrează Lumina şi proiectează peste toate sufletele

feciorelnice imaginea Soarelui sau a armoniei celeste a Fraternităţii stelelor.

Astrologia tradiţională vorbeşte aproape imperceptibil de casa a 11-a ca despre casa „speranţelor şi a dorinţelor”. Ce concepţie inexpresivă pentru una dintre cele mai vibrante case! Acesta este un concept medieval pentru că într-o societate condusă în totalitate de tipare biologice şi feudale ce altceva ar fi putut individul anonim, „păcătosul”, decât să „spere şi să dorească” un viitor mai bun?

Singurul drum deschis către o acţiune mai creativă însemna pentru individ să devină membru al unei Frăţii şi să participe astfel, în secret, la impulsurile creative ale umanităţii. Aceasta însemna alăturarea prietenilor care doreau cu înfocare schimbarea socială sau religioasă din punct de vedere vizionar şi creativ.

Acest lucru mai înseamnă comuniunea celor puţini, care constituie germenul unei noi zile. Există putere în această comuniune şi această putere reprezintă singurul garant al nemuririi sau abilităţii de a deveni întotdeauna diferit şi în acelaşi timp rămânând la fel. În casa a 12-a germenul va duce la îndeplinire ultimul sacrificiu pentru a putea face posibilă o lume nouă. În casa a 11-a acesta îşi strânge puterea de jur împrejur. El îşi concentrează în interiorul pereţilor săi puterea universală şi creatoare de viaţă. Viaţa învinge întotdeauna până la urmă. Totuşi, sunt multe seminţele care pier şi devin îngrăşământ pentru viitor. A visa şi a modela idei nu este îndeajuns. Casa a 11-a este o casă a puterii activate şi împlinite.

Dacă privim acum la problematicile legate de casa a 11-a dintr-un punct de vedere mai psihologic,

găsim că tipul de experienţe întâlnite în mod normal în această casă au mult de-a face cu atitudinea individului faţă de realizări şi succes social sau faţă de lipsa lor. Să spunem că un om s-a luptat cu înverşunare şi perseverenţă ca să realizeze ceva şi şi-a îndeplinit ţelul. El şi-a satisfăcut ambiţia şi este recompensat pentru eforturile sale printr-o poziţie socială şi probabil prin prestigiu sau chiar faimă. Ce va face el cu succesul său? Sau dacă nu a reuşit să-şi atingă ţelul, ce va fi capabil să facă din eşecul său?

Casa a 11-a este o casă succedantă şi, aşa după cum am văzut, nota dominantă a acestor case este cuvântul *utilizare.* Eşecul poate fi folosit în mod creativ, la fel ca şi succesul şi deseori mult mai uşor. Succesul şi eşecul trebuie folosite în mod înţelept, semnificativ şi creativ.

Utilizarea pe care o conferă persoană fie reuşitei, fie eşecului, este cea care îi stabileşte valoarea. Dacă o persoană demonstrează în casa a-10-a că poate îndeplini în mod satisfăcător o funcţie publică, arunci în casa a 11-a ea trebuie să arate - ei înşişi ca şi prietenilor - ce a adus această reuşită fiinţei sale totale, felului în care trăieşte, simte şi acţionează în cercul său social. Sau ar trebui să fie capabil să arate dacă a avut sau nu curaj şi putere să înveţe şi să se ridice deasupra eşecului.

Succesul sau eşecul pot fi folosite în mod imaginativ şi creativ numai dacă individul nu a devenit în întregime identificat cu lupta pentru reuşită. „Omul de acţiune" mediu se identifică, din nefericire, în mod strâns, cu activitatea sa. Dacă are succes, el devine un prizonier al tiparului social care defineşte ceea ce se aşteaptă de la el; eforturile sale de a atinge vârful l-au condiţionat, de obicei, să se identifice cu caracterul instituit de rolul său social sau profesional şi cu interesele şi

modul de viaţă al tuturor celor care aparţin clasei sau grupului său. El a obţinut ceea ce şi-a *dorit;* el a găsit *prieteni* în termenii reuşitelor sale socio-profesionale. Probabil că s-a alăturat unui anumit club, a învăţat să-i placă anumite tipuri de activităţi culturale, este membrul unui partid politic sau organizaţie caritabilă care îi este deschisă datorită succesului, însă el trebuie să fie întotdeauna pe propriile sale picioare deoarece acest partid sau organizaţie trebuie curtate pentru a realiza mai mult, pentru a produce mai mult, pentru a creşte mai mare şi mai mare.

Dacă, pe de altă parte, un om a fost frustrat în eforturile sale sau a fost înfrânt de un sistem pe care a ajuns să-1 dispreţuiască sau deteste, el îşi găseşte prieteni printre bărbaţii şi femeile care îi împărtăşesc atitudinea de nemulţumire şi resentiment. El devine atunci un rebel, probabil un activist sau revoluţionar. Sau poate fi, pur şi simplu, un *om* care arde de dorinţa de a reforma, genul de reformă liberală pe care speră să o realizeze în cadrul profesiunii sale sau a posibilităţilor legale conferite de o „Constituţie", în mod implicit sau explicit.

Tipul de idealuri pentru care munceşte individul ca reformator sau revoluţionar poate să fie construit de diferite tipuri de experienţe - ale mediului în care a crescut, ale familiei, serviciului militar, partenerilor şi colegilor, ale contactelor avute cu alte culturi sau religii de-a lungul îndeplinirii îndatoririlor sale socio-profesionale. Într-adevăr, poate fi implicat fiecare domeniu de activitate, fiecare casă a hărţii sale natale. Dar tipurile de experienţe ale casei a 11-a au legătură, în mod specific, cu exteriorizarea ideilor omului în relaţie cu oamenii care împărtăşesc aceste idealuri. Aceşti oameni devin tovarăşii săi; ei sunt „prietenii" care operează în cadrul unei structuri socio-

profesionale sau luptă împotriva acesteia. Aceasta este, strict vorbind, ceea ce înseamnă prietenii, pentru că o prietenie, cel puţin în sensul casei a 11-a, nu se bazează atât de mult pe ataşamente pur personale - tipurile de relaţie ale casei a 5-a sau a 7-a - cât pe o orientare folosită în mod eficient şi împărtăşită celorlalţi, care înseamnă fie îmbrăţişarea tiparelor colective, fie revolta împotriva acestora.

O atitudine rebelă sau o nemulţumire profundă cu rezultate de facto rezultă dintr-o problemă fundamentală inerentă tuturor situaţiilor casei a 10-a. În mod esenţial, aceasta reprezintă dificultatea reconcilierii sau adaptării satisfăcătoare a doi factori opuşi, în orice situaţie socială care a devenit stabilizată sau chiar cristalizată, dând naştere formalismului, rutinei birocratice şi privilegiilor. Pe de o parte există valoarea libertăţii individuale şi a iniţiativei sau imaginaţiei personale şi pe de altă parte, solicitările stabilite de funcţia în sine şi eforturile de mai bine ale oricărei performanţe publice. Problema poate fi rezolvată într-o manieră negativă atunci când societatea caută să înrobească individul aflat în serviciu - făcând din el o rotiţă depersonalizată a unei maşinării - sau atunci când individul ajunge să considere puterea şi autoritatea funcţiei sale ca şi cum ar fi a lui însuşi, folosind-o după cum doreşte. Rezultatele acestor soluţii negative ale problemelor casei a 10-a condiţionează experienţele casei a 11-a. Acestea pot produce revoltă sau abuzuri de putere şi bunăstare care duc, în schimb, la revolta celor mai defavorizaţi şi mai nemulţumiţi subalterni.

După cum am spus, toate instituţiile sociale dezvoltă o rezistenţă puternică la schimbare. Ele trebuie totuşi să se schimbe atunci când produsele lor negative devin de nesuportat. Aceste produse

pot fi din punct de vedere fizic, psihologic sau spiritual de nesuportat. În orice caz, un proces universal - schimbarea oricărei tendinţe excesiv de dominante în opusul ei - nu poate fi oprit. Apar bărbaţi şi femei care întruchipează un asemenea proces de repolarizare radicală a valorilor sociale şi, în majoritatea cazurilor, a distrugerii instituţiilor şi grupurilor sau claselor privilegiate. Aceşti bărbaţi şi femei reprezintă spirite prometeice care încarnează puterea uraniană a metamorfozei implacabile - o putere asistată de compasiunea neptuniană şi de purificarea plutoniană devastatoare ce nu lasă nimic neatins, nici un idol nu mai rămâne în picioare. Ei sunt iconoclaştii dar şi marii visători ai transformărilor deseori premature. Ei sunt persecutaţi de obicei; ei pot experimenta martiriul şi, probabil, renaşterea.

Casa a 11-a este urmată de cea de-a douăsprezecea şi încă o dată de un început nou într-o experienţă a creaţiei din casa 1. Plinul absolut trebuie golit înainte pentru a se crea spaţiul unei dezvoltări noi, a unor conţinuturi noi. Totuşi, rămâne eterna întrebare: cât de mult se poate salva din ceea ce este vechi? Cât valora tiparul care este acum cristalizat şi rigid, atunci când era proaspăt şi vital? Cum se poate salva germenul, recolta spirituală a experienţelor trecutului? Pentru a răspunde la această întrebare este necesară o căutare precisă, penetrantă, intensă, totuşi obiectivă, a valorii fundamentale pe care societatea a luat-o atât de mult timp drept bună. Istoricul dotat cu viziune holistică şi cu un simţ al dezvoltărilor structurale trebuie să coopereze cu pasionatul şi emoţionalul căutător de senzaţional. Amândoi operează în termeni de activitate a casei a 11-a, dar în moduri diferite. De amândoi este nevoie *a* sfârşitul unui ciclu.

Există bărbaţi şi femei a căror sarcină este să dramatizeze nemulţumirea şi protestul; unii dintre ei, fără îndoială, sunt atraşi de aspectul tragic al lucrurilor şi caută revoluţia ca mod de viaţă; poeţi şi nuvelişti devin faimoşi prin faptul că obiectează împotriva sordidului şi a decadenţei, chiar în ei înşişi. Şi această cale este necesară, *deoarece* inerţia persoanei obişnuite este cu adevărat îngrozitoare şi trebuie cumva „cutremurată". Dar procesul mai profund este întotdeauna, simbolic vorbind, acela al transformării cercului într-o spirală - adică a face imposibil ca istoria să îl repete. Un punct care se mişcă circular se va reîntoarce exact la poziţia sa iniţială, dar dacă urmează un tipar de spirală întoarcerea are loc la un nivel mai înalt sau, într-un sens ceva mai larg, într-o atotcuprindere armonioasă. O mai mare cuprindere reprezintă o recuzare perturbatoare a privilegiului şi posesiei exclusive; astfel, lupta continuă. Şi marea cheie a victoriei şi progresului o reprezintă cucerirea fricii. Cea mai mare frică poate fi aceea a pierderii identităţii preţioase ca ego individual. În toate casele „succedante" trebuie să fie abandonat aspectul negativ al vieţii ca fiinţare relativ izolată.

„Respiraţia pură" a individualităţii potenţiale, asociată Ascendentului, se agaţă de statutul său de izolare şi de mândria ce râvneşte originalitatea. Ea trebuie să-şi abandoneze măcar câteva din pretenţii, atunci când trebuie să folosească materiale pe care o linie lungă de strămoşi le-a construit sau rafinat - casa a 2-a - materiale care ca factor spiritual se simţeau inferioare şi care trebuiau folosite doar când se dorea acest lucru. În casa a 5-a experienţa dorinţei sau pasiunii emoţionale şi cea a îngrijirii unui copil pot însemna o abandonare a mândriei egotice, renunţarea la siguranţă, casă, rădăcini - problemele casei a 4-a. În tipul de experienţă a casei a 8-a,

beatitudinea lunii de miere - casa a 7-a - se pierde succesiv, după cum exclusivismul său este grosolan schimbat de cerinţele cooperării şi de presiunile pieţei.

În sfârşit, în casa a 11-a, etalarea succesului, puterii şi privilegiului special al poziţiei - casa a 10-a - atunci când se hrănesc cu mândrie, trebuie abandonate dacă individul trebuie să se confrunte cu realitatea şi să accepte posibilitatea renaşterii. El îşi poate menţine poziţia pentru un timp mai lung sau mai scurt, dar tot ce se bazează pe posesie exclusivă, mândrie şi glorificare de sine prin folosirea egoistă a puterii sociale se confruntă, în mod inevitabil, cu descompunerea şi moartea - o moarte care, atunci când vine timpul, va dirija o armată karmică bine înarmată spre nouă naştere. Momentul alegerii este cunoscut prin experienţele ce aparţin casei a 11-a, dar acea alegere a fost condiţionată de experienţe cruciale asociate casei a 2-a, a 5-a şi a 8-a. Casele cadenţe sunt apoi martorii rezultatelor acestor alegeri. În casa a 12-a găsim rezultatul final, germenele întregului viitor karmic.

Casa a 12-a

Casa a 12-a încheie ciclul experienţei umane. Ea reprezintă stadiul ultim dintr-un proces care poate fi repetat de-a lungul vieţii individului sau terminat de ceea ce numim moarte. În casa a 12-a individul fie îşi consolidează succesele în germenele unui nou ciclu de creştere, fie îşi întâlneşte rezultatele acumulate ale eşecurilor. Într-adevăr, nu există practic nici un om care nu a înregistrat nici un fel de succes şi nu a experimentat înfrângeri personale sau sociale. În ultima casă a ciclului omul este, în mod inevitabil, confruntat cu succesele şi eşecurile sale. Amintirile sale din trecut, conştiente sau inconştiente, se aglomerează peste pragul dinaintea unui ciclu nou. Ele sunt îngeri de Lumină, făcând semn de dincolo sau sunt Păzitori întunecaţi ai Pragului, ale căror trăsături iau forma frustrărilor, negărilor vieţii, Meilor şi păcatelor săvârşite. Individul trebuie să se confrunte cu această entitate complexă pe care el însuşi a creat-o. Trebuie să treacă *prin* ea, oricare ar fi preţul - dacă trebuie să existe un ciclu nou pentru el.

Totuşi, există întotdeauna un nou ciclu, chiar dacă este unul ulterior pierderii corpului fizic. Astfel nu există o reală cale de scăpare de la confruntare. Cu toate acestea, ego-ul conştient - care are o anumită predispoziţie pentru început, sau este sortit să înceapă un ciclu nou de viaţă în acelaşi corp - ajunge de obicei să creadă că poate scăpa de formele fantomatice şi dă buzna la poarta unei noi naşteri. El se luptă frenetic în întuneric, incapabil să accepte sau să binecuvânteze, să mântuiască sau să învingă. Chinuit de durere la amintirea eşecurilor sale sau apăsat de fricile a ceea ce poate aduce un ciclu nou, el strigă după ajutor şi lumină. Şi ajutorul soseşte - dar este de obicei neobservat, pentru că ego-ul poate fi orbit de întunecime şi

obsedat de ticăitul ceasului timpului ce pare să alerge întotdeauna prea încet sau prea repede.

Totuşi, acest întuneric poate fi suportat dacă omul realizează faptul că doar lăsând „mai puţin”-ul să treacă, este posibil să se nască în „mai mult”. Există lumină, de asemenea, în miezul germenelui care aşteaptă promisiunea de reînnoire inerentă primăverii, dar această lumină este o strălucire ciudată şi tulburătoare ce face toate lucrurile să ia forme neaşteptate şi toate evenimentele devin, în mod misterios, simbolice. Este o lumină ciudată pentru că se infiltrează prin ceaţa trecutului acumulat al unei realităţi îndepărtate. Universul îi trimite semnale sub formă de flash-uri omului particular; întregul scaldă partea într-o mare dătătoare de sânge proaspăt. Sub această lumină conceptele noastre limitate radiază o viziune atotcuprinzătoare a vieţii, asemenea unor stânci întunecate transformate de razele violete în fantezii de culoare.

Casa a 12-a ar trebui înţeleasă, mai presus de toate, ca faza ultimă a semiciclului care a început în casa a 7-a. În casa a 12-a se încheie tărâmul Cerului. Pe acest tărâm de deasupra liniei orizontului experienţele omului se găsesc centrate în jurul sentimentului de participare la societate sau într-un univers al Spiritului atotcuprinzător. Participarea într-un întreg social sau universal a devenit clară şi concret stabilită în punctul de Zenit, în casa a 10-a. Energia produsă de această participare a fost eliberată în casa a 11-a. Puterea grupului a curs prin individ, după cum acesta şi-a îndeplinit munca socială sau profesională. Dacă experienţele din casa a 10-a au fost vitale şi corect întâmpinate, individul se poate bucura de plăcerea culturii şi prieteniei sau poate căuta să-şi reprezinte noi idealuri sociale, speranţe noi, într-un viitor mai bun. El se poate bucura de prezent şi poate crea

noi zile de mâine pentru el însuşi şi pentru toţi oamenii. Sursa pentru un asemenea act creativ este reprezentată de viziunea născută din comuniunea ce trebuie să devină reală şi concretă, prin muncă constantă.

In timp ce discutam semnificaţia casei a 11-a, am spus că în ea întregul lucrează prin individ astfel încât acesta îşi poate îndeplini funcţia în economia acestui întreg; el reprezintă creaţia nu *a* individului - ca în casa a 5-a - ci *prin* acesta. Ce se întâmpla atunci cu rezultatele acestei creaţii? Ele pot părea stranii pentru mintea noastră care este atât de puternic hipnotizată de ideea noastră separativă cu privire la şinele profund individual.

Dacă în casa a 11-a am acţionat ca agenţi creativi prin care puterea societăţii - sau a grupului nostru social - a putut fi eliberată în maniera tradiţională, determinată de idealurile colective, cultură şi religie, atunci este normal să fi fost influenţaţi sau modelaţi de caracterul acestor idealuri. Dacă trăim într-o societate materialistă, decadentă şi dacă am lăsat-o să acţioneze prin noi, fără să-i punem sub semnul întrebării validitatea, putem noi oare spera să scăpăm de destinul inevitabil al unei astfel de societăţi? Dacă dansăm şi cântăm cuprinşi de o plăcere iresponsabilă în timp ce lumea se îndreaptă spre pieire, nu trebuie oare să simţim în interiorul subconştientului nostru, dacă nu în mod conştient, impactul acestui destin?

Pentru individ, impactul destinului colectiv înseamnă moarte. Ceea ce trebuie acesta să-şi amintească, totuşi, este că el urmează să se confrunte cu efectele finale, logice, ale cauzelor casei a 10-a - şi, în mod mai diluat, cu factorii cauzali care fac drumul înapoi către casele unghiulare precedente - casa 1, a 4-a şi a 7-a. În casa a 10-a ne întâlnim cu nevoile societăţii - adică

alegem sau suntem conduşi spre o profesie sau poziţie socială de o anumită factură. Noi întâlnim aceste nevoi sociale sub îndrumarea îndepărtată - în cazuri rare apropiată - a Stelei noastre din punctul de Zenit. Ne stabilim locul în tiparul mai larg al lucrurilor. De aici încolo puterea acestui tipar social sau universal mai mare trebuie să reprezinte influenţa dominantă din vieţile noastre. Ea este dominantă *indiferent dacă o acceptăm în mod pasiv* sau *ne revoltăm împotriva ei; indiferent dacă ne conformăm regulilor împreună cu ceilalţi cetăţeni* sau *acţionăm ca reformatori* sau *criminali.*

În casa a 12-a întâlnim rezultatele conformismului nostru pasiv sau al răzvrătirii noastre spirituale. Avem de-a face cu karma societăţii într-o manieră subconştientă şi oarbă sau avem de-a face cu karma noastră ca indivizi care ne-am luptat cu societatea, de dragul intereselor noastre egoiste sau de dragul unei lumi mai bune. Fie mergem la culcare în mod spiritual, acceptând tradiţiile şi precedenţele cu linişte, fie purtăm povara şi consecinţele ideilor şi eforturilor noastre de a ne încorpora viziunile printre oameni. În multe vieţi, ambele posibilităţi sunt întâlnite simultan în proporţii variate.

Exact după cum casa a 4-a, a 5-a şi a 6-a se poate spune că reprezintă trei tipuri diferite de exprimare egotică, casa a 10-a, a 11-a şi a 12-a reprezintă câteva tipuri de *exprimare colectivă.* Şi aşa cum casa a 6-a denotă o criză şi o tranziţie între domeniile din partea de sub şi cea de peste linia orizontului, aşa şi casa a 12-a denotă o stare critică dintre două lumi. Individul care a fost dominat de nevoile sociale şi colective se luptă să iasă la suprafaţă din acest set *de condiţionări* ce l-au legat de un şablon social sau spiritual şi să renască ca individ nou.

Aceasta mai înseamnă repolarizare şi reorientare, dar nu în acelaşi mod ca în casa a 6-a, unde individul trebuie să lucreze cu propria condiţie şi nevoie de autodisciplină. În casa a 12-a, ceea ce trebuie întâlnit îşi are sursa în consecinţe colective, în destin naţional sau social, în presiunile societăţii asupra individului şi a inconştientului colectiv asupra ego-ului conştient. În ambele case trebuie experimentată multă durere, dar durerea care vine de la metamorfoza experimentată în casa a 12-a are o amărăciune şi calitate a inevitabilităţii ce o poate face şi mai greu de suportat. Ceea ce nu are scăpare faţă de Univers se salvează spre a renaşte în afara lui.

Casa a 12-a conţine germenele acestei renaşteri. Acest lucru este arătat în mod simbolic de faptul că orizontul - care reprezintă linia de demarcaţie dintre casa a 12-a şi casa 1 - este curbat. Oricât de neînsemnată ar putea fi, există semnificaţie în această curbură care fixează în jos cuspida casei 1, din punctul de vedere al casei a 12-a.

Putem spune, în mod simbolic, ca întreaga greutate a Cerului apasă pe orizont. Cerul impregnează asupra Pământului germenele-tipar al noului destin şi germenele viitorului ciclu este eliberat din trecut. Conform vechii tradiţii a filozofiei indiene, ultimul gând din viaţă determină tiparul viitoarei încarnări.

Ne putem gândi la aceasta ca la o simplă afirmaţie simbolică, dar adevărul său fundamental poate fi cu greu pus la îndoială. Fiecare naştere este o faptă a lui Dumnezeu; dar Pământul în care a fost sădit germenele şi substanţa adevărată a acestui germene reprezintă produse ale trecutului. Ceea ce este nou nu este nici Pământul şi nici substanţa germenelui ci puterea divină conferită noii entităţi *pentru a modela spre limite noi aceste condiţii*

moştenite din trecut. Această putere este reprezentată de Ascendent şi simbolul gradului zodiacal care răsare atunci ne ajută să-1 interpretăm. Această putere reprezintă adevărata Identitate a individului, dacă reuşeşte să atingă starea de sine profund cu adevărat individualizat. Ea reprezintă numele mistic al nou născutului.

Această Identitate individuală poate opera sau nu. Puterea colectivă a amintirilor acumulate în casa a 12-a - adică ceea ce este numita karma - poate fi atât de mare încât poate înăbuşi Identitatea individuală a nou născutului sau poate îneca Tonul ciclului nou al omului care se confruntă cu posibilitatea renaşterii. Dacă acesta este cazul, atunci ciclul nou tinde să devină doar repetiţia celui vechi, în condiţii uşor schimbate şi puterea Colectivă va copleşi pe deplin spiritul individului ce se luptă pentru identitate. Dar dacă confruntările din casa a 12-a au fost întâmpinate cu succes şi individul a absorbit şi asimilat întunericul reprezentat de „Păzitorul Pragului" - amintirile şi complexele Inconştientului personal şi colectiv - atunci Tonul ciclului nou va suna cu claritate. Individul, conştient de adevărata sa Identitate, e capabil să *folosească în scopul propriului său destin* orice condiţii care au fost moştenite din trecutul său şi al rasei sale, de la părinţi şi umanitate.

Trecutul trebuie folosit de individ ca o cărare a realizării creative. Viaţa creativă reprezintă o sinteză constantă a trecutului şi viitorului într-un prezent radiant - o sinteză a amintirilor şi scopurilor printr-un act creativ. Este o viaţă a plenitudinii şi consacrării. Identitatea, Personalitatea, Iubirea şi Participarea individuală la viaţa organică a întregului - acestea sunt pietre fundamentale ale templului umanităţii realizate.

Ele sunt cele patru aspecte ale hărţii natale, crucea glorioasă a existenţei *umane.*

Una dintre cele mai ciudate trăsături ale civilizaţiei noastre occidentale a constituit-o refuzul său de a gândi şi simţi în termeni de procese ciclice. Un asemenea refuz îşi poate avea originea la Conciliul de la Constantinopol din secolul V d.Chr., care a interzis credinţa în reincarnare şi în toate procesele ciclice similare; dar acesta este probabil inerent accentelor particulare care au distins societatea noastră occidentală şi funcţia sa esenţială în dezvoltarea istorică a omenirii, adică un accent pus pe ruptura categorică de toate tradiţiile care se sfârşesc cu „Epoca vitalistă".

Civilizaţia noastră a subliniat întotdeauna, deseori cu rezultate tragice, capacitatea omului de a-şi transcende starea bio-psihică naturală - starea ce domina toate formele de organizare instinctuale şi tribale, mai ales cele legate de îndeletnicirile agricole sau de creştere a animalelor - şi a efectuat o asemenea transcendere cu ajutorul analizei intelectuale şi a abstracţiunilor mentale. Acest lucru solicita separarea minţii şi a organizării sale - ego-ul - de instinctele naturale şi, într-un sens, de toate procesele naturale. El impulsionează mintea egotică să se autoglorifice în *opoziţie cu* nevoile biologice şi să se imagineze ca fiind conducătorul suprem al tuturor funcţiilor vieţii şi al ritmurilor lor ciclice. Dar mintea singură nu poate rezista acestor imbolduri naturale şi constrângeri biologice, deseori lăudate ca „marea pasiune" sau sub alte imagini mitice; aşa că religia creştină a trebuit să devină aliatul său în efortul de a transcende acele funcţii ale vieţii dominate de ritmurile naturale. Această alianţă a dat naştere unei credinţe implicite în disponibilitatea unei *singure* vieţi în care trebuie atins ţelul transcendentei spirituale.

Doar o singură viaţă scurtă disponibilă unei asemenea realizări! Aceasta înseamnă că fiecare moment din viaţă ar trebui îndreptat cu putere către acest scop dificil; nu ar trebui „pierdut" nici un moment, nu ar trebui menajat nici un efort. Pentru a reuşi, trebuie să se controleze, în mod necruţător, energiile naturii interioare ca şi ale naturii în general. Toate acestea conduc, în mod inevitabil, la a considera moartea ca marea tragedie împotriva căreia nu există nici o scăpare. A muri şi a trăi fac parte, amândouă, dintr-un proces natural ciclic, dar dacă mintea şi ambiţiile omului sau voinţa sa disperată ar putea, în mare măsură, să controleze procesele vieţii, el este neajutorat atunci când trebuie să înfrângă ultimul şi insurmontabilul duşman, moartea. Moartea trebuie amanetată cu orice preţ - chiar şi cu preţul morţii altor oameni. Avem aici scopul ultim al „magiei negre" şi, de asemenea, al genului de războaie pe care le purtăm acum, nu numai împotriva oamenilor de alte naţionalităţi sau rase ci şi împotriva naturii şi echilibrului ei ecologic care, pentru a se autoconserva, nu ia în considerare ceea ce trebuie să moară şi nu este preocupată în mod particular de moartea *naturală.*

În India şi în Tibet unii oameni au fost, de asemenea, conduşi de dorinţa de a transcende natura. Dar forţele naturale pe care le-au preluat pentru a le controla şi transcende erau instincte şi dorinţe *din interiorul persoanelor individuale.* Genul de minte ce a fost folosit în acest proces al transcendentei şi în toate practicile ascetice nu era cel analitic sau intelectual ci, în principal, era o putere holistică, imaginativă şi integratoare, *din interiorul individului unic.* Aceasta nu implică funcţii sociale şi organizarea vieţii colective ci cel puţin o relativă şi majoritar interioară izolare a individului de societate; în această izolare el găseşte fericire şi pace în consonarea cu ritmurile

ciclice ale naturii. Ca rezultat, nu există teama de moarte pentru că aceasta era văzută a fi nu mai mult decât o faza a procesului atotcuprinzător de existenţă. Yoghinii căutau să experimenteze moartea în mod conştient, într-o asemenea manieră încât moartea să conducă fie dintr-o dată, fie după o faza de asimilare spirituală, la renaştere - *aşa* cum se întâmplă deseori în natură. Aceasta a dat naştere credinţei generale în „reîncarnare" care a fost *personalizată* pentru consumul popular, dar a cărei semnificaţie universalistă şi transcendentă personalităţii a fost păstrată de cei înţelepţi.

Dacă nu există teama faţă de moarte şi se acceptă credinţa disponibilităţii „mai multor vieţi" pentru evoluţia graduală a „sufletului" sau monadei, atunci poate fi pus la cale un proces clar de *pregătire conştientă pentru moarte.* Acest proces trebuia să înceapă, în mod tacit, în decursul ultimei faze a vieţii persoanei. Viaţa şi moartea erau opoziţii polare, în mod foarte asemănător cu *yang* şi *yin* şi când polaritatea vieţii descreştea într-un anumit grad, polaritatea morţii creştea. Acesta reprezenta momentul de pregătire al unei morţi semnificative, liniştite şi nobile.

Aceasta, în astrologie, reprezintă semnificaţia cea mai pozitivă şi cea mai frumoasă a celei de-a 12-a case. Ea se *poate* referi la experienţele care, în mod conştient şi liniştit, sunt asociate sarcinii de a aduce procesul unei activităţi la un sfârşit prelungit în mod semnificativ şi nu nejustificat - şi mai ales nu nenatural. Aceasta poate fi şi este într-adevăr o sarcina dificilă, nu numai când este asociată morţii ci ori de câte ori o persoană încearcă să aducă la un final semnificativ şi convingător orice activitate pe care a întreprins-o.

Orice persoană care a trebuit să improvizeze un discurs ştie cât de dificil este să-l ducă la un final

convingător şi semnificativ. Când ajung la sfârşitul discursului lor, mulţi vorbitori bâjbâie, se repetă şi finalmente îşi lasă cuvintele să moară într-un mod plictisitor şi complet. Ascultătorii lor au devenit obosiţi şi minţile lor îndepărtează cu promptitudine orice i-ar fi impresionat într-un anume punct al discursului. Compozitorul, dramaturgul, nuvelistul au deseori aceeaşi dificultate atunci când se confruntă cu nevoia evidentă de aducere a lucrărilor lor la final. Este relativ uşor să începi ceva; impulsul de viaţă din interiorul individului, dorinţa emoţională de a se exprima poate declanşa acest început. El se înviorează în mod gradual şi va uita cum a fost la început.

Dar natura din om nu va produce un final semnificativ, demn de a fi memorat. Sfârşitul natural a orice este epuizarea - el devine extenuat şi la fel se întâmplă şi cu oamenii din jurul său. Discursul, sau individul însuşi, moare, mai degrabă în mod nesemnificativ, de bătrâneţe. Dacă şinele, fiinţa spirituală, nu preia controlul şi, punând cap la cap toate iţele desfăcute ale marelui efort al întregii vieţi, nu strânge elementele cele mai importante pentru un final impresionant şi revelator, atunci există pericolul ca marele moment să devină întunecat de depunerea prafului luptei.

Tot ce a sosit înainte poate fi uitat în mare măsură, dar un asemenea final va fi de neuitat. El se impregnează în mintea şi sufletul oamenilor care au fost martorii lui. Ca şi un germene, el reprezintă produsul ultim, sfârşitul vieţii de un an al plantei. Planta moare şi germenele cade pe Pământ, dar conţine în interiorul său puterea mereu-reînnoitei vieţi. „Dacă un bob de grâu nu intră în Pământ şi moare, el rămâne singur; da* dacă moare, el produce rod mult” *(Ioan,* 12:24).

Simbolic vorbind, fiecare final măreţ şi semnificativ al unui efort uman prelungit poate fi un „germene”. Fiecare ciclu de experienţă ca şi viaţa oricărui om se poate termina cu eliberarea unui astfel de germene. Dacă nu se întâmplă aşa, atunci ceea ce rămâne este doar o amintire trecătoare. Frumuseţea florii ciclului poate rămâne în amintire, frunzele sale pot oferi adăpost şi hrană unor creaturi vii care trăiesc mai fericite datorită acestui fapt; dar dacă nu există germene, se pierde esenţa şi substanţa ciclului de experienţă, a discursului, a vieţii.

Corpul moare, dar valoarea vieţii poate rămâne. Ea rămâne într-o formă socială, în amintirea prietenilor sau duşmanilor, dacă individul a fost capabil să aducă o contribuţie valoroasă comunităţii sale. Valoarea unui Edison străluceşte în fiecare lampă electrică; ea îşi are şoaptele în fiecare înregistrare de fonograf. Dar acest element de valoare nu este doar un factor social. Este şi un factor personal şi spiritual. Trăind, omul adaugă valoare sufletului său, pentru că sufletul reprezintă grânarul în care se depozitează recolta tuturor ciclurilor de experienţă; această recoltă reprezintă adevărata substanţă a nemuririi finale a omului într-un corp spiritual. Când grânarul este plin, individul atinge nemurirea. El a învins moartea nu prin negare - un gest inutil - ci prin învăţarea modului cum să moară semnificativ: să moară moartea unei plante care este bogată în germeni fertili de viaţă reînnoită. Singura moarte tragică este cea care vine într-o completă lipsă de semnificaţie şi oboseală sau plictiseală cumplită - adică înfrângere spirituală.

Arta de a aduce fiecare experienţă către un final creativ este cea mai mare dintre toate artele - şi probabil cea mai puţin practicată în lumea noastră occidentală. Ceea ce solicită această artă este în

primul rând curajul de a repudia „fantomele” trecutului. Este repudierea numită *despărţire.* Nu poate fi vorba de libertate reală în renaştere fără despărţirea conştientă de trecut, fie prin abilitatea de a aduce întregul trecut către un final semnificativ şi armonios, fie prin a avea curajul de a spune „terminat” şi de a alunga amintirea a ceea ce trebuie lăsat neterminat, neasimilat, nerezolvat - dacă trebuie să se intre într-o viaţă nouă, într-un nou ciclu de experienţă.

Fantomele supravieţuiesc în inconştient, vai, cu tenacitate subtilă - fantomele lucrurilor ne-făcute, a cuvintelor ne-spuse, a gesturilor mici sau mari pe care inima şi mâinile nu au putut să le înfăptuiască. Vorbitorul care observă că a terminat timpul alocat discursului - privind un ceas de pe un perete - şi trebuie să-şi încheie expunerea, îşi poate aminti, dintr-o dată, tot ceea ce a vrut să spună şi nu a reuşit. Va încerca el să comaseze totul într-un amestec de afirmaţii de ultim moment care ar lăsa auditoriul complet confuz? Vorbitorii încearcă deseori să facă acest lucru şi se înfrâng pe ei înşişi. Trebuie să se aibă curajul de a da la o parte lucrurile ne-spuse, gesturile ne-trăite, iubirea ne-experimentată şi să alcătuiască un final restrâns, pe baza a *ceea ce s-a făcut* Aceasta presupune îndemânare, bineînţeles, dar şi mai mult presupune curaj. Este un curaj deosebit, de tip psihologic, dar este curaj de cel mai pur tip şi deseori de departe mai dificil de realizat decât forţa de a muri demn în freamătul unei bătălii.

Natura acestui curaj nu este de obicei nici recunoscută, nici bine înţeleasă. Nu este un gen de curaj emoţional sau fizic. Este parţial mental, dar în mod majoritar este un act de voinţă spirituală. Se acceptă impasul şi se continuă într-un fel nou, ştiind prea bine că într-o zi, într-un loc, fantomele alungate vor fi din nou întâlnite. Dar dacă, între

timp, are loc o dezvoltare suficientă şi o fixare pe un alt nivel de conştiinţă şi putere, atunci se va şti mai bine cum să se aibă de-a face cu treburile nerezolvate.

Manualele astrologice repetă faptul că cea de-a douăsprezecea casă reprezintă casa karmei şi a înlănţuirii. Dar ea reprezintă în mod potenţial şi domeniul realizării şi simbolul încheierii perfecte, care înseamnă preludiul unui viitor glorios. Ce indică casa a 12-a natală este modul în care individul poate să atingă realizarea perfectă, dacă aceasta se poate atinge pe deplin. Nu spune dacă sau nu individul o va atinge. Nu spune dacă sau nu vor rămâne multe roade irosite şi multe treburi ne-rezolvate la sfârşitul ciclului de viaţă sau al unor cicluri mai mici. Nu spune dacă sau nu există potenţialul necesar alungării fantomelor - alungându-le cu o minte şi viaţă binecuvântate şi curajos reînnoite. Dar spune ceva în legătură cu natura şi insistenţa fantomelor cu care se are de-a face; şi oferă un tablou general al subconştientului - tărâmul fantomelor şi al problemelor rămase ne-rezolvate sau al experienţelor ne-trăite. Ea sugerează cel mai bun mod de confruntare cu fantomele şi cu produsele dezintegratoare ale subconştientului.

Casa a 12-a oferă indicaţii pozitive ca orice altă casă. Nu există, într-adevăr, case „rele”. Dar există domenii de experienţă în care apar crize, şi *trebuie* să apară de dragul unui viitor mai mare. În casa a 6-a se întâlneşte criza care implică pregătirea pentru viaţa de relaţii - domeniul casei a 7-a. Trebuie să se întâmpine cu succes aceste crize, dacă trebuie să se experimenteze adevăratul parteneriat şi simţul profund, vibrant al împărtăşirii ferme cu ceilalţi tovarăşi.

În casa a 12-a, crizele rezultă din modul în care individul şi-a rezolvat relaţiile faţă de comunitate sau fată de cultură şi valorile sale. În casa a 12-a, individul întâlneşte rezultatele eşecurilor şi frustrărilor sale sociale şi profesionale, dar şi pe cele ale succeselor şi câştigurilor sale. Mai presus de toate, el întâlneşte rezultatele mai puţin evidente ale metodelor pe care le-a folosit pentru a atinge faima şi puterea sau a leneviei şi inerţiei p_e care i le-a adus înfrângerea interioară şi exterioară.

Într-adevăr, multe realizări produc o umbră la fel de întunecată pe cât au fost acestea de spectaculoase. Succesul generează deseori resentiment şi duşmănie sau poate cauza nenorocirea sau chiar moartea altora. Ar trebui să se conştientizeze faptul că aceste rezultate negative cum ar fi fricile, simţul vinovăţiei, remuşcările, coşmarurile care repetă scene tragice ale trecutului nu pot fi oprite - umbrele pe care propriile noastre acţiuni le-au produs, în mod direct sau indirect, voit sau involuntar.

Singurul mod în care se poate avea de-a face cu o fantomă este iluminarea ei prin folosirea, din diferite direcţii, a luminilor concentrate, individul nu trebuie să se sperie. Fantomele şi umbrele vor dispărea atunci când devin subiectul luminii înţelegerii şi al compasiunii.

Tradiţia astrologică conferă casei a 4-a semnificaţia de „sfârşit al lucrurilor”, astfel încât cititorul se poate întreba cum se potriveşte aceasta cu ceea ce s-a afirmat în paragrafele precedente despre casa a 12-a. Această aparentă contradicţie poate fi rezolvată dacă se realizează faptul că sfârşitul de care vorbeau vechii astrologi era un sfârşit total, un sfârşit care nu implica un nou început. În casa a 12-a, individul se confrunta cu un sfârşit care poate şi devine un început - o

tranziţie între două cicluri. Acesta se află la pragul dintre două stări.

Dar să presupunem că individul se poticneşte de prag şi se prăbuşeşte; apoi îşi întâlneşte fantomele care-1 copleşesc. Atunci noul ciclu nu înseamnă o renaştere ci o coborâre în abisul dezintegrării finale şi totale. El a ratat momentul crucial al transformării şi coboară progresiv prin casa 1, casa a 2-a şi a 3-a pentru a atinge partea de jos, sfârşitul ultim, în casa a 4-a.

În viaţa obişnuită, multe lucruri mor fără vreo presupusă întoarcere, cel puţin în măsura în care conştiinţa noastră personală va putea fi vreodată capabilă să ştie. În astrologia orară, atunci când o persoană caută răspunsul la o anumită problema concretă, casa a 4-a a hărţii orare se referă, într-adevăr, la *sfârşitul* acelei probleme. Totuşi, ceea ce pare mort poate adăposti fantome; în acest caz, rămăşiţele problemei care se credea încheiată se vor întoarce pentru a obseda, în subconştient, individul.

Nimic nu ar trebui lăsat să moară definitiv; totul ar trebui transformat şi transfigurat - transformat în casa a 11-a şi transfigurat în cea de-a 12-a. Fiecare ciclu de activitate, după cum apare în stadiul său din casa a 11-a şi a 12-a ar trebui, în mod teoretic, să devină transfigurat într-un început de activitate nou, la un nivel mai înalt. Nimic nu ajunge la un final complet decât dacă într-un anumit moment crucial, de criză şi oportunitate, nu a reuşit să se transfigureze sau metamorfozeze în ceva nou şi mai mare. Locul simbolic în care se poate face metamorfoza este reprezentat de casa a 12-a. Doar atunci când această schimbare nu a reuşit, finalul total al casei a 4-a apare în mod inevitabil, prin stadii progresive - în casa 1, a 2-a şi a 3-a

considerate, în sens pur negativ, ca faze de dezintegrare.

Casa a 12-a reprezintă, de aceea, un foarte important şi profund domeniu de experienţă având o semnificaţie ce se extinde mult mai departe decât semnificaţia superficială atribuită de astrologia clasică. Este, într-adevăr, o casă a misterului, pentru că toate stadiile de tranziţie sunt pline de elemente misterioase şi necunoscute sau iraţionale. Acestea trebuie şi ele întâlnite, în orice formă ar fi. Ele ar trebui întâmpinate cu o înţelegere clară a întregii secvenţe de experienţe trecute, cu curaj, credinţă şi compasiune. Asemenea întâlniri reprezintă promisiuni ale nemuririi

Ciclul pe trei niveluri al experienţelor individuale

În această carte am definit casele natale ca fiind secţiuni ale *spaţiului* ce înconjoară noul organism uman la prima sa respiraţie şi îi stabileşte relaţia primară şi fundamentală cu mediul deschis, universul. După felul în care am continuat interpretarea semnificaţiei caselor ca domenii de experienţa, ar trebui să fie totuşi clar faptul că ceea ce am descris reprezintă, de fapt, o serie ciclică de douăsprezece faze ale unui proces de dezvoltare individuală; şi orice proces, bineînţeles, implică factorul *timp.* Există astfel un anumit grad de ambiguitate în abordarea mea. Această ambiguitate se referă, totuşi, la cel mai important element existenţial - faptul că este nevoie de timp pentru a deveni conştient de toate implicaţiile existenţei spaţiului înconjurător.

Putem formula în mod diferit acest lucru spunând că acest timp reprezintă măsura inabilităţii conştiinţei individului, indiferent de nivelul la care operează această conştiinţă, de a experimenta în mod spontan *tot* ceea ce este posibil să fie experimentat. O conştiinţă individuală operează în funcţie de capacitatea unei minţi structurate şi a mijloacelor sale - creierul şi întregul sistem nervos - de a percepe, asocia, integra şi interpreta stimuli de tipuri diferite. Această capacitate este limitată; mintea poate absorbi şi procesa în unitatea de timp doar în mod limitat; ea reprezintă limitele acestei capacităţi care determină relaţia spaţiului cu timpul; cu cât este mai limitată abilitatea mentală cu atât este nevoie de mai mult timp pentru a scruta şi reacţiona la întregul spaţiului înconjurător.

Toate posibilităţile experienţelor deschise nouă ca fiinţe umane, născute într-un anumit punct din spaţiu, sunt corelate şi interacţionează. Astfel, după cum am spus, în mod teoretic, un individ poate reacţiona faţă de viaţă în orice moment, în ceea ce priveşte toate casele. Dacă el se grăbeşte într-o problemă sentimentală a casei a 5-a sau dă naştere unui copil, calitatea casei a 7-a a relaţiei sale cu altă fiinţa umană, realizările sale profesionale, prieteniile şi visele sale pot fi implicate *pe fundal;* după cum, bineînţeles, ele reprezintă imaginea sa despre sine - casa 1 - şi posesiunile sale - casa a 2-a. Totuşi, concentrarea atenţiei sale va fi asupra problemei sentimentale; conştiinţa sa egotică va fi centrată pe acest tip de experienţă. Ea nu ar putea fi centrată în această manieră dacă fiinţa umană ar fi avut doar trei ani, pur şi simplu deoarece funcţiile glandulare şi cerebrale necesare unei astfel de focalizări a atenţiei şi trezirea ulterioară a energiilor specializate ale corpului nu ar fi atunci suficient de *concretizate,* chiar dacă ele există într-o stare latentă.

Avem de-a face deci cu un proces gradual de concretizare de sine, adică cu o persoană în dezvoltare. Această dezvoltare are loc sau poate avea loc pe trei niveluri specifice - deşi, din nou, distincţia dintre aceste niveluri nu ar trebui făcuta prea strict. Un nivel „mai înalt" poate fi deja parţial reflectat şi iluminat de cel inferior.

În cartea mea *Astrologia personalităţii*[17] am descris destul de detaliat „Dezvoltarea sinelui individual" şi cititorului i se face trimitere la ce am scris acolo. Problema a fost, de asemenea, discutată dintr-un punct de vedere oarecum diferit în lucrarea „Vile noi pentru oameni noi" (1938, Partea I: Preludiu, pag. 3-11). Ceea ce s-a afirmat

în aceste lucrări poate fi rezumat în câteva paragrafe, după cum urmează:

Experienţele unei persoane care a realizat o stare consistentă de individualizare pot avea loc pe trei niveluri fundamentale şi procesul natural de creştere a personalităţii, în cel mai larg sens al termenului, este ciclic; aşa cum am spus deja, fiecare ciclu durează, teoretic, 28 de ani. Numărul 28 reprezintă „măsura Omului", mai ales a Omului aflat într-o condiţie existenţială individual-conştientă şi împlinită a sinelui - omul pe care în mod ideal ni-l imaginăm astăzi ca om „arhetipal".

În timpul fiecărui ciclu de 28 ani, o fiinţa umană îşi concentrează în mod normal şi succesiv atenţia şi trece în mod simbolic prin fiecare din cele douăsprezece domenii de experienţă reprezentate de harta sa natală. Pas cu pas, el obţine o cunoaştere tot mai mare pe cât îi oferă experienţele inerente domeniului fiecărei case, de la casa 1 la casa a 12-a. Apoi procesul se repetă la un nivel „mai înalt" de vârsta, de la 28 până la 56 de ani şi, cel puţin în mod potenţial, la un nivel mai spiritual în perioada 56-84 ani. Ciclul de 84 de ani este cel al lui Uranus şi în simbolismul astrologie puterea transformării de sine este caracteristică funcţiei uraniene.

O persoană cu adevărat individualizată, având o minte relativ bine dezvoltată, are în ea posibilitatea de a-şi transforma starea de conştientă astfel încât să se poată muta de la un nivel de conştiinţă la altul şi să-şi menţină astfel repolarizarea fiinţei interioare. Însă omul aflat în starea de evoluţie mai primitivă şi tribală nu era capabil să-şi individualizeze sau să-şi transforme conştiinţa astfel - deşi în unele cazuri speciale funcţiona, în mod prezumtiv, un alt tip de proces, dar rezultatele erau diferite.

Se poate deci vorbi de trei „naşteri”, care reprezintă un fel de secvenţă dialectică - adică teza, antiteza şi sinteza. Din punct de vedere astrologie, un om se naşte în *biosfera* fizică a acestei planete la prima să respiraţie - teza.

Se renaşte în *noosfera* psiho-mentală la 28 de ani. Şi, în mod potenţial, se poate naşte din nou pe tărâm spiritual - *pneumosferă* - Ia vârsta de 56 de ani cu condiţia ca propria sa conştiinţă să fi fost cu adevărat dezvoltată pe baza valorilor individuale din timpul perioadei mature, 28-56 de ani. Dacă nu a existat o astfel de dezvoltare sau această dezvoltare s-a oprit, atunci perioada din jurul anilor 60 ai vieţii şi până la moarte nu marchează altceva decât o dezintegrare lentă sau o atrofiere a personalităţii.

Prima naştere în materie este cea din domeniul unui tip particular de conştiinţă rasială, culturală şi socială. Acolo, rădăcinile personalităţii sunt stabilite conform unei tradiţii colective şi a unui tipar genetic. Acestea reprezintă temeliile templului individului, temelii ale inconştientului întunecat, colectiv. Tânăra persoană aduce trecutul la o stare de realizare din prezent, teoretic după ce îşi termină studiile care i-au permis să asimileze trecutul culturii sale şi, mai mult, al omenirii; dar ea se poate şi revolta împotriva a ceea ce consideră a fi anacronic, încremenit şi pervertit.

A doua naştere reprezintă „naşterea în individualitate”. Persoana încă tânără, în jurul vârstei de 28 de ani, poate realiza ce este sau cine este ca individ. Ea poate înţelege aceasta pe baza unei vocaţii clare, în cadrul unui sistem social acceptat, căruia îi poate aduce elemente noi sau se poate „găsi pe sine însuşi” printr-o lupta îndelungată împotriva tradiţiei. Dar, înainte de această vârstă, ceea ce adolescentul şi/sau

studentul poate crede că îi aparţine reprezintă, cel mai probabil, doar o formă de protest motivată de insatisfacţia vechilor tipare. Protestul înlănţuie la fel de eficace ca şi subordonarea; ura înlănţuie la fel de mult ca şi iubirea. Adevărata naştere-în-individualitate vine doar atunci când *prin,* dar totuşi *dincolo* de nemulţumire şi protest, persoana matură devine conştienta de tonul propriului său sine şi destin adevărat. Revolta negativă ar trebui să ofere calea spre pozitiva afirmare de sine.

A *treia „naştere",* dacă apare în mod complet şi nu ia doar forma unui sentiment sau dor imprecis pentru valorile spirituale, ar trebui să transceandă atât trecutul colectiv al societăţii cât şi realizările individului. Dar în acest proces adevărat de transcendere, *ambii* factori, cel colectiv şi cel individual, îşi găsesc împlinirea. Individul ajunge în mod clar să-şi realizeze funcţia în cadrul comunităţii sale sau a evoluţiei umane ca întreg; şi societatea ajunge să înţeleagă valoarea contribuţiei sale. Chiar dacă contribuţia sa este una purificatoare sau revoluţionară, în timpul acestei ultime perioade de 28 de ani din viaţa persoanei ar trebui să existe o anumită experienţă a recunoaşterii şi acceptării, cel puţin de către un „grup-germene" alcătuit din indivizi orientaţi spre viitor. Contribuţia tinde atunci să ia forma „simbolurilor" care, fiind transferate altor oameni asigură, cel puţin pentru o perioadă scurtă, nemurirea individului care, prin ele, şi-a împlinit recolta spirituală a experienţelor sale. În acest caz simbolurile pot fi fapte specifice ce rămân în memoria celor care le-au fost martori, dar pot fi şi lucrări de artă, cărţi sau învăţături.

Din punct de vedere astrologie şi la fel din cel al faptelor astronomice, atunci când se gândeşte procesul de concretizare de sine prin cele douăsprezece case ca şi domenii de experienţe

caracteristice, se vizualizează o mişcare ciclică a punctului care reprezintă individualitatea esenţială a unei persoane, numită Ascendent. Ar trebui să fie clar faptul că orizontul - al cărui Ascendent este capătul estic al unei hărţi natale bidimensionale - se mişcă după naşterea fizică. Această mişcare se datorează rotaţiei Pământului în jurul propriei axe, într-o direcţie contrară acelor ceasornicului, adică de la casa 1 spre casa a 2-a, a 3-a, etc. Totuşi, după cum am afirmat deja, în timp ce ceea ce se vede pe cer, la orizont, se poate schimba, faptul că o persoană experimentează un orizont nu se schimbă. Peste tot, individul duce cu el un orizont şi un meridian; acestea constituie factorii structurali ai individualităţii şi conştiinţei sale. Dacă ar fi trebuit să plutească în spaţiul interstelar, el nu ar fi experimentat un orizont.

Cei mai mulţi astrologi continuă să creadă că seria de case reprezintă o expresie a rotaţiei zilnice a globului nostru în jurul axei sale. Din punct de vedere planetar acesta este într-adevăr cazul. În *Astrologia Personalităţii* am urmat, în principal, această abordare, deşi am fost nemulţumit de unele dintre aplicaţiile sale. În anii următori am realizat faptul că dacă se gândeşte o harta natală ca o hartă a unui individ şi nu a întregii planete la un anumit moment, este necesar să atribuim un loc esenţial factorului spaţiu. În oricare din aşa numitele abordări centrate pe persoană ale astrologiei, trebuie acceptat faptul că omul trăieşte pe suprafaţa globului şi nu în centrul lui. Ceea ce reprezintă harta natală este relaţia individului cu universul, la momentul naşterii; ea reprezintă *orientarea sa în spaţiu.* Persoană individuală *reprezintă* propria sa relaţie spaţială cu universul şi cu tot ce este acolo în acel moment. Acesta este tiparul *permanent* al sinelui său profund individual - sau, se poate spune, proiectul templului sinelui său profund; şi proiectele sunt factori spaţiali.

Totuşi, acest proiect constituie doar un arhetip, un ideal şi o structură potenţială. Idealul trebuie să devină real, proiectul trebuie să devină o clădire adevărată şi aceasta implică un proces de concretizare graduală. Acest lucru îl au în vedere astrologii atunci când vorbesc de progresii şi tranzite. Dar acestea au de-a face, în mod primordial dacă nu exclusiv, cu mişcarea planetelor. Astrologii au folosit şi mişcarea meridianului natal - adică viteza de rotaţie a globului - ca bază de măsurători şi predicţii temporale, de exemplu pentru aşa numitele direcţii primare.

Acestea se referă, totuşi, la mişcările efective ale corpurilor celeste şi la influenţa acestora pe Pământ, adică la *schimbările din mediul individului.* Când mă refer la perioadele de 28 de ani, înţeleg schimbările subiective în imaginea de sine conştientă a persoanei, adică atitudinea pe care persoana o are fată de sine, după cum întâmpină provocarea experienţelor cotidiene. Această imagine de sine evoluează pe măsură ce apar schimbări în ritmul şi intensitatea energiilor corpului. Într-o limită mai largă, schimbarea urmăreşte factorul vârstă. Imaginea de sine are în mod normal o trăsătură foarte diferită la un copil, la o persoană de patruzeci de ani sau la un pensionar. Acestea sunt schimbări generice, dar ele sunt modificate profund de trăsăturile şi evenimentele personale.

Aceste schimbări pot fi într-o mare măsură simbolizate dacă se utilizează abordarea următoare. Să ne imaginam că Ascendentul sau punctul Sinelui se mişcă în jurul hărţii, în sens invers acelor ceasului, la fiecare 28 de ani; la fiecare 7 ani el atinge unul din aspectele hărţii natale. Astfel, punctul de Nadir va fi atins la cea de-a 7-a aniversare; Descendentul, la a 14-a;

Zenitul sau Mijlocul Cerului, la a 21-a; un ciclu nou începe la 28 şi din nou la 56 de ani.

Acesta este tabloul bine-cunoscutului ciclu de 7 ani, atât de des menţionat în scrierile ezoterice şi eu am analizat semnificaţia acestor vârste - 7, 14, 21, 28, 35, 42, 49, 56, 63 ani, etc. În *Astrologia Personalităţii* şi în multe articole. Acest ciclu, repet, afectează fiecare fiinţa umană într-un mod mai mult sau mai puţin profund şi îi aduce evenimente mai mult sau mai puţin caracteristice şi cruciale sau schimbări în conştiinţă. Dar *caracterul individual* a ceea ce apare în termenii acestui ciclu poate fi *sugerat* - nu voi spune *stabilit* - de contactele pe care Punctul Sinelui Ie face cu planete natale, după cum străbate ceasul vieţii, pe care îl reprezintă cercul caselor. Aceste contacte, în majoritatea cazurilor, par să catalizeze schimbări în conştiinţa individului, dar deseori nu într-un mod evident. Aceste schimbări pot fi dependente sau se pot referi la evenimente exterioare, dar nu totdeauna în mod necesar.

Apare o problemă în legătură cu cel mai bun mod de măsurare a Punctului de Sine în jurul hărţii. Se poate împărţi la şapte numărul de grade zodiacale dintre orizont şi meridian pentru a se calcula câte grade acoperă Punctul într-un an. Dar pătrarele Est-Nord şi Nord-Vest ale unei hărţi natale nu conţin, în cele mai multe din cazuri, acelaşi număr de grade - şi la fel se aplică şi pătrarelor Vest-Sud şi Sud-Est - aceasta însemnând că Punctul Sinelui se mişcă cu viteze diferite. Dar, conform principiului formulat în această carte, esenţial este *caracterul spaţial* al caselor - care se potriveşte cu sistemul Campanus al diviziunii caselor - şi nu *factorul temporal,* adică timpul necesar unui grad zodiacal şi planetelor să se ridice de la orizont la meridian - sistemul Placidus. De aceea mi se pare logic să împart *spaţiul* (care înconjoară nou

născutul) la suprafaţa globului, în secţiuni egale. Fiecare casă reprezintă 30 de grade ale unui spaţiu centrat pe persoană şi Punctul Sinelui se mişcă, din cuspidă în cuspidă, prin acel spaţiu cu o viteză egală de 28 de luni pe casă - adică 28 de ani împărţiţi la 12.

Aceasta înseamnă că pentru a stabili momentul exact când Punctul Sinelui traversează o planetă, trebuie să i se calculeze poziţia pe baza spaţiului casei. Acesta reprezintă un calcul mai complex, dar exactitatea nu este prea semnificativă într-o astfel de tehnică, deoarece ne preocupăm mai mult de schimbările subiective din conştiinţă şi din atitudinea psihologică decât de evenimentele localizate precis în timp. Punctul Sinelui atinge cuspidă casei a 2-a a unei hărţi natale în 28 de luni - doi ani şi patru luni - de la naştere, cuspida casei a 3-a în 56'de luni - patru ani şi opt luni - după naştere şi cuspida casei a 4-a sau punctul de Nadir în 84 de luni, adică la 7 ani după naştere. Dacă o planetă se află exact în punctul de mijloc al spaţiului dintre cuspida casei a 3-a şi cuspida casei a 4-a, atunci Punctul Sinelui va traversa mai întâi această planetă la, vârsta de 5 ani şi 10 luni şi în cadrul celui de-al doilea circuit al său, la 33 de ani şi 10 luni de la naştere. Dacă împărţim la 28 numărul gradelor zodiacale din cadrul unei case, rezultatul va determina, în termeni de grade zodiacale, spaţiul pe care îl străbate Punctul Sinelui într-o lună, în timp ce se află în acea casă.

De exemplu, în propria mea hartă natală, Luna este în 25° Vărsător, în casa a 2-a, ce se întinde de la 1 ° Vărsător la 16° Peşti - în sistemul de case Campanus. Casa conţine, de aceea, 45 de grade. Numărul 45 împărţit la 28 dă 1,6, puţin peste o lună şi jumătate pentru fiecare grad zodiacal. Luna este cu 23 de grade în faţa longitudinii zodiacale a cuspidei casei a 2-a, ceea ce înseamnă că este

exact după punctul de mijloc al casei a 2-a. Cuspida casei a 2-a corespunde vârstei de 30 de ani şi 4 luni şi de aceea Punctul Sinelui a traversat Luna mea natală atunci când aveam 30 de ani şi patru luni plus un an şi puţin peste două luni, adică la vârsta de 30 de ani şi jumătate. În timpul acestei luni am experimentat una din foarte rarele interpretări orchestrale ale unei lucrări simfonice ce îmi aparţinea, *Talazul de Foc,* cu succes notabil. Punctul Sinelui îmi atingea Mercur-ul natal la 4 *Vi* Peşti, atunci când aveam 33 de ani şi aproximativ 9 luni şi în ace! timp cartea mea *Renaşterea muzicii hinduse* se tipărea în India şi o carte de poezii în Cârmei, California. Dar, lucrul şi mai important, în timpul acelei perioade am început să lecturez foarte mult şi să îmi definesc mai strict propria filozofie.

Exact la vârsta de 35 de ani - Punctul Sinelui intrând în casa a 4-a - am luat o decizie care a condus, două luni mai târziu, la prima mea căsătorie. Punctul Sinelui a trecut peste Soarele meu natal - 3 grade în Berbec - când o moarte şi evenimentele ulterioare acesteia au stabilit oprirea acestei căsătorii. Aceasta m-a făcut, în mod indirect, să-mi îndrept cea mai mare parte a atenţiei către astrologie şi scris.

În momentul în care Punctul Sinelui a trecut de la o triplă conjuncţie a lui Pluto, Marte şi Neptun de la sfârşitul casei a 6-a, am fost grav bolnav - 13 spre 14 ani - şi 28 de ani mai târziu o situaţie mai puţin gravă, dar totuşi dificilă, a implicat un fel de criză psihologică. Contacte şi schimbări semnificative în ceea ce eu numesc relaţie au apărut atunci când Punctul Sinelui traversa Jupiter-ul din casa a 7-a, prima şi a doua oară. Când 1-a traversat a treia oară, în 1966, am avut experienţa unui interes larg asupra scrierilor şi abordării mele faţă de viaţă. A treia traversare a casei a 6-a natale

s-a manifestat cu o mare creştere în activitatea lucrativă şi, ca o consecinţă a acesteia, a trebuit să lupt împotriva oboselii constante şi să acord atenţie din punct de vedere medical procesului de îmbătrânire a corpului.

Un asemenea exemplu nu înseamnă mult în el însuşi. Există cazuri care dezvăluie corelaţii foarte semnificative între contactele planetare ale Punctului mişcător al Sinelui şi schimbările din conştiinţă; în altele, aceste corelaţii nu sunt clare. În mod evident, depinde mult de felul în care o persoană reacţionează în faţă posibilităţii de transformare interioara. Se poate spune totuşi ca, în general, contactele dintre Punctul Sinelui şi planete tind să indice momentele din viaţa persoanei în care funcţiile reprezentate de aceste planete au tendinţa să influenţeze într-un mod deosebit de însemnat imaginea de sine a persoanei în dezvoltare şi acestea ar trebui să-i atragă atenţia. Contactele Punctului Sinelui cu poziţiile planetelor „progresate", conform tehnicii progresiei secundare ar putea fi, de asemenea, semnificative. În unele cazuri s-a constatat că ele erau strâns asociate evenimentelor efective care au catalizat schimbarea din conştiinţă.

Lucrul care nedumereşte este că deseori nu se găseşte nici o corespondenţă pentru schimbările sau crizele care sunt considerate majore. Se poate întâmpla datorită faptului că aceste crize reprezintă, de fapt, rezulta ui inevitabil al punctelor de cotitură anterioare şi al deciziilor individuale, care, la acel moment, nu păreau importante. Ne confruntăm aici cu cea mai serioasă dintre problemele astrologice - determinarea momentului în care orice lucru începe *cu adevărat.*

PARTEA A TREIA

Cele patru aspecte şi polarităţile lor zodiacale

În capitolele precedente am discutat semnificaţiile generale ale celor douăsprezece case, aşa cum sunt ele asociate domeniilor secvenţiale de experienţă. Individul trebuie să treacă prin conţinuturile acestor douăsprezece tipuri fundamentale de experienţă şi să le asimileze pentru a împlini, în termeni concreţi şi în condiţiile predominante mediului terestru m care trăieşte, potenţialităţile inerente momentului naşterii sale. Definind casa a 7-a ca domeniul ce se referă la experienţe de parteneriat, acest lucru nu spune nimic despre caracterul acestor experienţe în viaţa unei persoane şi nici despre cum aceasta va tinde să abordeze şi să reacţioneze faţă de cei mai apropiaţi asociaţi.

Astrologul încearcă să înţeleagă aceşti factori şi natura acţiunilor şi reacţiilor individului prin considerarea: (1) semnului zodiacal şi gradului cuspidei casei; de asemenea numărului de grade din casă şi dacă sau nu include un „semn interceptat”; (2) guvernatorului planetar al semnului pe cuspidă şi (3) dacă una sau mai multe planete sunt situate în casa natală.

Manualele astrologice ne spun de obicei, deseori cu un foarte nefericit gen de precizie ce se poate *deduce* din prezenţa fiecărui semn zodiacal pe cuspida fiecărei case. Subliniez cuvântul „deduce” pentru că aceasta este doar o deducţie, o posibilitate, în cel mai bun caz o tendinţă. „Manualele” prezintă, aproape în mod inevitabil, un tablou analitic a ceea ce un eveniment *poate* însemna; şi deseori semnificaţiile enumerate sub fiecare din titlurile manualului se referă la probleme foarte diferite, care, la prima vedere, pot

fi cu greu asociate una alteia. Dacă descrierea şi tabelele sunt bune, există totuşi o relaţie fundamentală între trăsăturile de caracter şi tipul de evenimente enumerate. Totuşi, o casă, de exemplu, pe a cărei cuspidă găsim semnul „expansiv" al Săgetătorului, guvernat de Jupiter, îl poate conţine şi p_e Saturn, o planetă a cărei natură este limitatoare, restrictivă şi deseori frustrantă.

Problema de bază cu care cineva se confruntă în interpretarea întregii hărţi natale este cum să sintetizeze aceste semnificaţii opuse. O altă problemă constă în ceea ce este cel mai bine să i se spună persoanei a cărei hartă este interpretată, luându-se în considerare vârsta, circumstanţele şi abilitatea probabilă ca aceasta să trebuiască să reacţioneze în mod constructiv la cele ce i s-au spus. Dar acestea reprezintă chestiuni care nu se pot discuta aici şi de aceea i se face referire cititorului la seria mea de broşuri despre astrologia umanistă.

În aceste broşuri am explicat diferenţa dintre abordarea holistică şi cea strict analitică a astrologiei, dintre tipurile de interpretare „centrat p_e persoană" şi cel „orientat pe eveniment". Dacă menţionez aceste probleme aici este pentru că în acest capitol şi $_m$ următorul voi încerca să clarific unele puncte ce se referă la tipul de interpretare analitică prezentat de obicei de manualele de astrologie. Pare necesar să procedez $^{}_{şa}$ pentru a aduce un grad de precizie şi pragmatism principiilor generale formulate în capitolele precedente.

Chiar dacă astrologul trebuie să-şi concentreze atenţia în mod analitic asupra unui singur factor al hărţii, există totuşi anumiţi factori fundamentali de care ar trebui să ţină seama. Cel mai important dintre aceştia îl reprezintă faptul că orice element

dintr-o hartă îşi $_{are}$ opoziţia polară şi ca orice factor poate avea atât o semnificaţie negativă cât şi una pozitivă, indiferent de modul în care este catalogat în mod obişnuit, de bun sau rău, fericit sau nefericit. Acest *principiu al polarităţii* reprezintă piatra fundamentală a oricărei interpretări astrologice sănătoase şi iese în mod particular în evidenţă atunci când avem de-a face cu *axele* unei hărţi. Orizontul şi meridianul reprezintă axele; Ascendentul şi Descendentul, Zenitul şi Nadirul reprezintă capetele teoretice ale acestor axe, după cum acestea traversează ecliptica. La fel şi nodurile lunare Nord şi Sud şi cele ale tuturor planetelor, reprezentate de cele două capete ale axelor. A defini semnificaţia unui singur capăt fără *a include în definiţie semnificaţia celuilalt capăt,* pur şi simplu nu are nici un sens, cel puţin dacă se vrea prezentarea un tablou complet al unei situaţii sau personalităţi. Totuşi, acesta este modul în care se procedează de obicei.

Ce vreau să spun este că, de exemplu, dacă se doreşte să se descrie calităţile specifice ale unui Ascendent în Leu - adică felul în care imaginea de sine a persoanei are caracterul Leului - trebuie să se ia în considerare faptul inevitabil că abordarea sa a parteneriatului - Descendentul - va avea un caracter de Vărsător; şi vice-versa. Nu se poate separa felul în care cineva se vede pe sine însuşi - ceea ce înseamnă şi cel mai bun mod de a se experimenta individualitatea esenţială şi destinul unic - de maniera în care acesta întâlneşte oameni şi intră în diverse tipuri de parteneriat Aceşti doi factori ai personalităţii - şinele profund şi relaţia - interacţionează în mod constant pentru că reprezintă două aspecte interdependente ale unui impuls fundamental - efortul către conştiinţa deplin individualizată. Nu poţi fi conştient singur, în vid; tipurile de relaţii specifice casei a 7-a

trebuie să implice câteva grade de conştientă ale sinelui şi ale celeilalte sau celorlalte persoane.

Astfel, dacă un manual de astrologie enumera caracteristicile ce trebuie atribuite Berbecului la Ascendent, lista ar trebui să includă trăsături specifice care se pot referi şi la Balanţă ca semn al Descendentului. Aşa se procedează deseori, dar fără să se clarifice modul în care caracteristicile ajung să fie incluse în descrierea Ascendentului şi acest lucru poate duce la confuzie. În majoritatea cazurilor, totuşi, astrologul nu ia deloc în considerare Balanţa ca Descendent, atunci când îi vorbeşte clientului despre Ascendentul acestuia în Berbec şi într-un astfel de caz interpretarea trebuie să rămână, în mod necesar, fundamental incompletă. Voi indica, de aceea, pe scurt, cum se poate aborda o interpretare bipolară a orizontului natal ca întreg, ce include atât Ascendentul cât şi Descendentul.

O asemenea interpretare va fi în funcţie de semnele zodiacale găsite atât la capătul estic cât şi la cel vestic ai liniei orizontale din hărţile noastre bidimensionale obişnuite. Apoi voi proceda în acelaşi fel cu axa verticală a meridianului ce uneşte punctul de Zenit şi Nadir sau, în termeni zodiacali, Mijlocul Cerului şi *Imum Coeli.*

Voi reafirma acum doar faptul că orizontul se referă în mod fundamental la conştiinţă; meridianul la putere. Ascendentul - partea estică a orizontului - reprezintă conştiinţa de sine sau individualitatea, unicitatea, identitatea «spirituală, care înseamnă şi nota dominantă a destinului său. Aici, persoana realizează şi diferenţa faţă de celelalte persoane.

Pe de altă parte, Descendentul - partea vestică a orizontului - simbolizează modul special de

abordare de către individ a problemelor şi oportunităţilor derivate din relaţiile interpersonale şi, în general, din toate relaţiile în care el doreşte să intre, pe baze egale şi reciproce. Aici, diferenţa individului trebuie să se adapteze diferenţelor celorlalţi oameni; aceasta devine posibilă prin cooperare şi printr-un spirit de iubire şi participare - sau în mod negativ prin duşmănie şi conflict.

Meridianul se referă la puterea ce vine din integrarea multor elemente din cadrul unui întreg organizat şi existenţial structurat. Ce este implicat în casa a 4-a reprezintă integrarea personalităţii şi stabilitatea operaţiunilor sale, precum şi abordarea fundamentală a vieţii, indiferent dacă această abordare este determinată de tradiţiile familiale sau naţionale sau de propriul ritm de viaţă al fiinţei. Casa a 10-a indică cel mai natural şi bun mod în care individul poate deveni integrat într-un organism colectiv, adică într-o comunitate, profesie, structură naţională.

Ţinând cont de aceste principii, putem continua cu o scurtă caracterizare a diferitelor tipuri de orizonturi şi meridiane natale[18].

LEGĂTURA BERBEC- BALANŢĂ

Aceste două semne reprezintă semnele echinocţiale ale zodiacului. De-a lungul ciclului solar anual interacţionează două forţe pe care le-am numit forţa diurnă şi forţa nocturnă, ce corespund polari taţilor chinezeşti *yang* şi *yin.* La echinocţiul de primăvară cele două forţe sunt egale ca putere; adică zilele şi nopţile sunt egale ca mărime, Dar forţa diurnă este în urcare, plină de intensitate dinamică, ce învinge forţa nocturnă. La fel, la echinocţiul de toamnă cele două forţe sunt din nou egale, dar acum forţa diurnă este în descreştere, în retragere şi forţa nocturnă este avidă în a-şi creşte puterea şi controlul asupra situaţiei.

Berbecul reprezintă o mişcare drept-înainte a vieţii faţă de o stare concretă, tangibilă şi personalizată de existenţă, pentru că este în natura forţei diurne să caute manifestarea prin diferenţiere şi personalizare la orice nivel. Astfel, dacă Berbecul este semnul care apare la orizontul estic când are loc primul act de independenţă relativă - prima respiraţie - atunci se imprimă conştiinţa latentă a copilului cu o dorinţă mai degrabă instinctivă şi precipitată de a-şi afirma unicitatea destinului, *dharma* lui - şi de a încerca să-şi definească mai clar cine este prin luarea iniţiativei în situaţiile de viaţă.

Berbecul este un semn strâns legat de spiritul de adolescenţa. În această perioadă forţa diurnă tocmai începe să-şi etaleze puterea; este încă nesigură. Dar fiind nesigură, compensează părând agresivă. Persoana cu un Berbec Ascendent poate tinde să-şi romantizeze sinele profund. Ea poate fi plină de dorinţă şi tânjeşte după tot ceea ce-i oglindeşte şinele fundamental şi unic. Obiectele

după care tânjeşte şi oglindirile sinelui său adevărat vor tinde să aibă trăsăturile Balanţei, pentru că aceasta este semnul orizontului sau vestic, Descendentul, adică simbolul modului în care va aborda - sau ar trebui să abordeze - relaţiile interpersonale.

Balanţa reprezintă mişcarea faţă de dezvoltarea unei conştiinţe socio-culturale, dorinţă puternică pentru un „Eu" care să interacţioneze cu un „Tu", astfel încât prin această influenţă reciprocă să poată fi experimentată o viaţă „mai cuprinzătoare". Deoarece Berbecul stimulează dorinţă tipic adolescentină pentru exprimare de sine şi afirmare a unicităţii, acesta solicită ca forţă compensatoare un simţ al valorilor sociale. Trebuie să aibă *ceva* pentru a se afirma, dar la nivelul Berbecului aceasta nu ar trebui să fie o provocare prea mare; este mai bine să ia o formă de grup, de set de valori colective, de ideal nobil sau probabil de credinţă în ceva, pentru a-i permite efortului Berbecului, în scopul concretizării de sine, să ia forma eliberării energiilor spirituale impersonale sau transcendente.

Când se prezintă situaţia opusă, adică atunci când Balanţa răsare şi Berbecul apune la naştere, individul tinde să reprezinte un domeniu de operare pentru impulsurile colective şi idealurile de grup, pentru ca în funcţie de activitatea de grup sau cel puţin în termenii unui parteneriat puternic şi idealizat, individul să înveţe ce şi cine este.

Aceasta nu înseamnă că persoana va fi „echilibrată" - acest simbol nu a fost cu adevărat înţeles de astrologi[19] - ci, mai degrabă, că aceasta se va preocupa mai mult de rolul său social şi cultural, prin valoarea faptelor sale de exprimare de sine. Nu-i va fi uşor să aibă un sentiment de singurătate şi poate experimenta nesiguranţa şi

confuzia interioară până îşi găseşte locul într-un grup sau societate faţă de care simte, în mod intuitiv, că aparţine.

Această persoană va avea nevoie de un partener individualist, împlinit, emoţional, care să-l ajute să se găsească pe sine însuşi *prin* relaţia lor. Aceasta poate însemna că din când în când să se forţeze intrarea într-un parteneriat, mai degrabă într-o manieră adolescentină sau angajare devoţională faţă de o persoană - sau cauză anume - în relaţie cu care individul având Berbecul la Ascendent îşi poate etala capacitatea de organizare Ia nivel de grup şi de entuziasm social, cultural sau religios. Orice experienţă de grup solicită prezenţa catalizatoare a unei viziuni sau eliberări de energie individuală.

Semnificaţia ce trebuie atribuită prezentei Berbecului şi Balanţei la cele două capete ale liniei verticale a hărţii urmează principiul de mai sus, doar că acum avem de-a face cu capacitatea de organizare şi integrare atât la nivelul privat-personal al casei a 4-a cât şi public-profesional al casei a 10-a. Ar trebui deci să ne gândim la cel mai bun tip de *putere* care trebuie căutată şi experimentată în acest proces de integrare personală şi socială.

Berbecul pe cuspida casei a 4-a subliniază nevoia de activitate precis concentrată şi de entuziasm sau încredere, în căutarea temeliilor personale şi siguranţei interioare. Siguranţa este puţin probabil să se găsească în supunerea pasivă faţă de tiparul tradiţiei sau familiei. După cum scria un filozof englez la începutul anilor ^{v}30: „Singura siguranţă este nesiguranţa”; sau, se poate spune: cea mai bună apărare este să fii în ofensivă. Problema este: Unde se doreşte să se meargă?

Semnul zodiacal din punctul Mijlocului Cerului ar trebui să ofere răspunsul la această întrebare şi acest semn este în mod invariabil Balanţa. Astfel, scopul ar trebui să fie participarea la o activitate socială clară şi probabil stabilirea de noi valori sociale. Acest simţ al participării la o întreprindere comună poate fi copleşitoare în măsura în care implică sacrificiul valorilor alăturate unei vieţi strict personale - în special când Săgetătorul este la Ascendent.

O asemenea devoţiune faţă de procesul socio-cultural, probabil un proces de transformare profundă sau chiar unul revoluţionar, poate ascunde un simţ profund al nesiguranţei personale care, în schimb, poate însemna o abordare cvasi-adolescentină şi neconsolidată a situaţiilor domestice, poate însemna o revoltă împotriva mamei şi a tuturor formelor de legătură a iubirii posesive. O soluţie pentru problemele personale de integrare ar trebui căutată în acele valori care transcend tradiţia şi care participă la o comunitate mare, orientată spre viitor sau spiritual-religioasă şi care ar putea - să sperăm! - revela sufletului care operează în starea critică dintre două stadii psihologice şi mentale a evoluţiei umane.

Ar trebui să fie discutat aici un factor important, până acum doar sugerat în analiza mea, asupra legăturii Berbec-Balanţă - adică poziţia planetelor ce guvernează semnele zodiacale Berbec şi Balanţă şi Aspectele pe care acestea le fac cu celelalte planete.

Este, totuşi, imposibil în cadrul limitelor acestei cărţi să discutăm acest factor şi toate problemele pe care le generează. Astăzi, conceptul de „guvernare planetara” este mai degrabă ambiguu. A avut sens în vechiul sistem geocentric ptolemeic, aşa cum a fost formulat în baza polarităţii Soare-

Lună şi a celor cinci niveluri de activitate planetara, fiecare guvernat de o planetă. Dar de când se folosesc planetele trans-saturniene, tabloul simetric prezentat în vechiul sistem este distrus şi guvernarea ar trebui, probabil, înţeleasă într-un mod diferit, conform conceptului nostru modern al sistemului solar.

Totuşi, chiar în această situaţie dificilă şi de tranziţie, un studiu al planetelor ce guvernează, în mod tradiţional, cele patru aspecte ale hărţii natale, se poate *dovedi* foarte semnificativ, mai ales în funcţie de casa în care sunt situaţi guvernatorii seninelor zodiacale ai celor patru aspecte. De exemplu, dacă Marte - guvernatorul Berbecului în vechiul sistem - este situat în casa a 7-a, funcţia marţiană care ar trebui folosită cel mai eficace în descoperirea propriei identităţi şi destin este în mod clar implicată în căsătorie sau parteneriat. Cheia descoperirii sinelui consta în tipul de relaţii pe care şi le va asuma individul. Dacă Marte ar fi în casa a 5-a, individul ar ajunge să descopere, în modul cel mai probabil, *cine* este el în oglindirea creaţiilor sale sau ale copiilor săi - sau în orice încercări dinamice de proiecte în afara a *ceea ce* este activ în interiorul său - ce i se vor înfăţişa percepţiilor sale intuitive. În casa a 6-a, planeta care guvernează Ascendentul ar sugera că această cheie spre descoperirea de sine stă în munca şi serviciul făcut cu devoţiune sau în discipolat.

Acelaşi tip de motivaţie poate fi utilizat în legătură cu celelalte aspecte ale hărţii natale şi probabil - dar de departe mai puţin eficace - se poate aplica şi planetelor ce guvernează semnele zodiacale pe cuspidele caselor succedante şi cadenţe. O persoană cu guvernatorul semnului pe Descendent, aflat în casa a 2-a, îşi poate vedea relaţiile intime strâns implicate în probleme financiare ce solicită o administrare atentă a resurselor şi abilităţilor sale

interioare; în casa a 8-a se poate face referire la nevoia de regenerare prin experienţe ale renunţării ego-ului, dacă căsătoria înseamnă concretizarea potenţialităţilor sale transformatoare sau poate indica o atentă considerare a rezultatului financiar al partenerului, dacă acesta din urmă trebuie să-şi probeze relevanţa şi valoarea.

Posibilităţile oferite de o asemenea tehnică sunt numeroase; ele pot fi utilizate în mod particular în orientarea vocaţională, în legătură cu casa a 10-a şi guvernatorul planetar al semnului ce culminează în Mijlocul Cerului. Dacă acest guvernator este în casa a 5-a, este necesară exprimarea de sine pentru a avea succes în activităţi de grup sau în profesie. Dacă Balanţa ar fi atunci la Mijlocul Cerului - Venus, fiind guvernatorul casei a 10-a - poate fi evidenta posibilitatea de succes în ocupaţii creative sau în a da viaţă unui copil talentat. Dar dacă acea planetă este în dizarmonie şi în relaţii tensionate cu celelalte planete, realizarea acestor posibilităţi va cere un mare efort şi hotărâre. O opoziţie între Venus şi Saturn tinde să amâne succesul sau să solicite o mare profunzime a cercetării şi probabil o luptă împotriva tiparelor stabilite de operare socială sau prietenie convenţională care, totuşi, în final, ar putea izbândi.

Din toate acestea ar trebui să fie clar cât de important este ca tiparul casei unei hărţi natale să fie stabilit şi aspectele calculate pentru momentul exact al primei respiraţii. Este, de asemenea, clar cât de incomplet trebuie să fie orice sistem de „case egale” care nu ia în considerare cele două axe determinate de timpul şi locul naşterii - sau al oricărui sistem care nu consideră casele.

LEGĂTURA TAUR- SCORPION

Aceste semne reprezintă reacţia care urmează acţiunilor începute în timpul perioadelor echinocţiale. Ele se referă la un proces de întrepătrundere şi stabilizare dominat de un scop organic. În Taur, procesul operează în principal la nivel biologic şi instinctual; în Scorpion este implicată identificarea cu forţele care ţintesc la interpenetrarea unităţilor individului având ca scop construirea unui organism social sau „ocult" mai cuprinzător - o interpenetrare care, pentru a fi mai eficace, trebuie să atingă rădăcinile adevărate ale fiinţei (de aici legătura Scorpionului cu sexul).

Totuşi, Taurul este cel care simbolizează operaţiile naturale şi biologice a funcţiei sexuale coercitive, în timp ce în Scorpion activitatea sexuală are un caracter personalizat. În Scorpion, activitatea sexuală întâlneşte nevoile *umane* şi răspunde la pasiunile *individuale.* Constrângerile sale sunt de ordin psihologic, mai degrabă decât de ordin glandular şi instinctual; astfel, ea este posesiva în sens personal şi subiect al tuturor tipurilor de perversiuni, dar şi de transmutaţie. În Taur, pe de altă parte, ea reprezintă un simplu instinct de procreare, având ca scop un copil sau o eliberare strict naturală de energii bio-psihice.

Cu Taurul la Ascendent, o persoană îşi descoperă în mod normal natura reală prin productivitate, la un nivel sau altul. Individul produce şi tinde să nu lase din mână produsele. Poate există o identificare completă atât cu procesul de producţie cât şi cu persoana sau grupul ale cărei nevoi le va satisface acest proces. Poate exista nu numai o fixitate a scopului ci şi mândrie a realizării, biologică sau socială, având ca rezultat o centrare foarte mare de sine şi un orizont oarecum îngust. Totuşi, în cadrul

domeniului particular de producţie în care trebuie să opereze dharma individului, pot fi obţinute rezultate deosebite. Din punct de vedere spiritual şi chiar psihologic, problema nu este ca individul să devină în mod personal prea ataşat faţă de rezultatele activităţii ci să permită naturii sau vieţii să acţioneze *prin* el.

Un Ascendent Taur implică, în mod inevitabil, un Descendent în Scorpion. Individul va trebui să renunţe, cel puţin parţial, la ataşamentul ego-ului său faţă de propriile produse, prin asocierea cu persoane care au o mai mare viziune socială sau care au nevoie să experimenteze eliberarea spontană şi naturală a energiilor organice. Asemenea relaţie întăreşte partea naturii sale ce căuta orizonturi mai largi şi în multe cazuri o mai conştientă şi controlată abordare a productivităţii - şi o mai mare responsabilitate în ceea ce priveşte scopul grupului. Individul poate căuta parteneri prin care să poată deveni mai conştient de chestiunile sociale, morale sau politice mai largi.

În situaţia inversă, persoana cu Ascendent în Scorpion va căuta deseori să-şi îndeplinească rolul în societate, trăgându-şi puterea de la persoane apropiate. Numeroşi conducători politici s-au născut având Scorpionul ca Ascendent: Disraeli, Gandhi, Lenin, Stalin, Mussolini. Aceste persoane se bucură de folosirea puterii sociale şi de identificarea cu nevoia oamenilor în a realiza un fel de integrare organică la nivel naţional; dar, după cum se asociază cu partenerii, îşi trag forţele vitale de la ei şi pretind rezultate concrete de-a lungul liniilor de activitate fixate.

Fixitatea scopului şi productivitatea natural-organică a semnului Taur, atunci când este asociat casei a 4-a, subliniază ideea de întemeiere solidă, precum şi importanţa pentru individ a rădăcinilor

adânci într-un anumit Ioc şi într-o anumită tradiţie. Însă caracterul acestei temelii depinde în mare măsură de semnul zodiacal aflat pe Ascendent, pentru că Ascendentul este sursa a tot ceea ce caracterizează funcţia esenţială a individului ca *individ,* adică identitatea sa ca persoană unică. În regiunile temperate ale emisferei nordice, dacă Taurul se află în punctul de Nadir al hărţii, se poate avea ca Ascendent Capricornul, Vărsătorul sau chiar Săgetătorul. Caracterul de „Pământ" al Taurului ar fi întărit de Ascendentul în Capricorn, iar Descendentul în Rac ar întări concentrarea productivităţii în cadrul zonei căminului sau a unui domeniu bine definit de activitate.

Aproape că nu mai este nevoie să repet că orice indicaţie astrologică trebuie să fie asociată multor altora - cu adevărat hărţii întregi - înainte de a i se pricepe semnificaţia în ceea ce priveşte caracterul şi destinul unei persoane. Personalitatea individuală reprezintă o gamă de factori dinamici şi nici un factor nu poate fi înţeles dacă este scos din contextul întregii hărţi - de aceea asemenea caracterizare analitică ca cea sugerată aici poate fi empirică şi doar parţial valabilă; factorii lucrează doar cu principii generale.

Taurul simbolizează, în ciclul anual, creşterea în sens evolutiv a vieţii faţă de Soare, creşterea sevei care hrăneşte planta şi culminează în floare. Mijlocul Cerului Scorpion, ce polarizează această urcare, dacă Taurul este pe cuspida casei a 4-a, reprezintă curgerea energiei de viaţă în deplin-crescutul organism al personalităţii - de aici farmecul vieţii corpurilor tinere înamorate unul de celălalt prin îmbrăţişare sexuală, căutând să atingă experienţa puterii care se exprimă prin unirea polarităţilor. Întrucât un ciclu de experienţă ulterior, în preajma anilor 50 ai vieţii, această perfecţionare a energiilor vitale poate fi înlocuită

de exaltarea realizărilor socio-profesionale. Aceasta implică, de asemenea, o unire cu o realitate transpersonală - un grup, o naţiune, omenirea - care eliberează putere socială. Aceasta poate rezulta în atribuirea conducerii politice, mai ales dacă semnul Leului este la Ascendent - aşa cum a fost cazul în harta lui Bismarck şi în cea a lui J.P.Morgan, bancherul de talie internaţională care a avut mult de-a face cu intrarea Statelor Unite în Primul Război Mondial.

Vedem din nou funcţionând aici polaritatea la capetele opuse ale meridianului natal, Nadir şi Zenit. În casa a 4-a, produsul fertilităţii Taurului este *el însuşi ca persoană;* în casa a 10-a, produsul îndemnului Scorpionului de a intra în comuniune profundă cu alte persoane ar trebui să rezulte într-o *„funcţie" semnificativă şi productivă.* Deţinătorul funcţiei şi funcţia sunt în dependenţă reciprocă. Rezultatele sunt generate de interacţiunea lor.

LEGĂTURA GEMENI-SĂGETĂTOR

Semnul Gemeni este caracterizat printr-o dorinţă vie de a extinde scopul experienţelor personale prin multe tipuri de contacte umane şi de absorbire a unei varietăţi de informaţie care se găseşte gata disponibilă. Gemenii reprezintă cel mai tipic simbol al curiozităţii intelectuale şi al minţii care clasifică în mod precis şi analitic cunoaşterea pentru uzul practic şi personal. Semnul opus, Săgetătorul, se referă la un tip de cunoaştere mai abstract şi mai matur, preocupat cu integrarea factorilor asociaţi cu filozofia, religia şi orice formă poate lua căutarea valorilor şi înţelegerii fundamentale sau înţelepciunii. Gemenii au de-a face cu întâlniri uşor accesibile şi cu mintea concretă; Săgetătorul, cu tot ceea ce extinde orizontul, cu îndepărtarea de la existenţa obişnuită şi incită la visarea marilor idealuri. Gemenii reprezintă tipul de facultate mentală care este preocupată de controlul mediului pentru o comoditate personală mai mare şi pentru hrănirea ego-ului. Săgetătorul este obsedat de orizonturi mai largi, de setea de aventuri mari ce depăşesc obişnuitul.

Un Ascendent Gemeni indică deseori o aviditate a cunoaşterii şi o aşteptare adânc înrădăcinată care, printr-o cunoaştere şi o multiplicitate a senzaţiilor şi contactelor, face individul să îşi descopere propria identitate. Într-adevăr, individul poate fi prins într-o ţesătură de mici preocupări, afirmaţii logice, experimente ce se pot pierde într-un labirint al informaţiei care, deşi este bine ordonat, poate fi golit de semnificaţii majore şi poate fi nepreocupat de consecinţe sociale. Descendentul Săgetător sugerează că relaţiile ar trebui să se bazeze pe o schemă mai largă de valori. Săgetătorul aprovizionează Gemenii cu cadrele sale de

referinţă abstracte, cu conceptele sale logice, cu nemulţumirea sa faţă de cele uşor de procurat şi la modă.

El face posibilă o expansiune a conştiinţei prin relaţie. Informaţia asimilată personal, chiar şi conştienta mentală a naturii fundamentale ar trebui pusă în folosul camaraderiei umane şi a împărtăşirii valorilor cu minţile mai cuprinzătoare.

Atunci când Săgetătorul este la Ascendent, individul poate fi iubitor de viaţă exterioară şi călătorii - aşa spune tradiţia! - dar în mod mult mai semnificativ el este o persoană care va ajunge să realizeze cine este prin implicarea într-o mare cauză, într-o credinţă socială sau religioasă, într-o căutare a adevărului. Această căutare a Adevărului poate fi atât de ardentă încât individul căuta să o promoveze sau să-i facă propagandă cu un zel deseori fanatic sau cel puţin cu o mare devoţiune. El îşi poate găsi adevărul propriu şi dharma prin învăţarea celorlalţi a ceea ce i-a aprins entuziasmul; dar are nevoie de influenţa polarizantă a minţii mai precise, mai empirice şi analitice a Gemenilor. Ar trebui, cel puţin în mod teoretic, să găsească parteneri care vor coopera cu el pe linie practică, probabil pe câteva direcţii de eforturi, astfel încât generalizările şi expansionismul său să poată fi hrănite cu o varietate de date relevante şi de relaţii pe mai multe niveluri.

Gemenii la cuspida casei a 4-a tind să furnizeze situaţii schimbătoare în timpul procesului de integrare a personalităţii. Arborele personalităţii poate arată ca un palmier sau ca un sequoia având o reţea largă şi întinsă de rădăcini superficiale în locul unei rădăcini pivotante adânci. Concentrarea pe sentimentele fundamentale poate fi într-un fel dificilă. Individul poate avea sentimente fală de

multiplele impacturi şi stimuli de creştere, mai degrabă decât o realizare sigură şi solidă a ceea ce este şi simbolizează de fapt ca persoană. Pericolul este, pentru un ego puternic şi deştept, de a dezvolta, ca un organizator eficient şi probabil mândru, experienţe de viaţă complexe.

În astfel de cazuri depinde mult de semnul Ascendentului, în cele mai multe cazuri acesta va fi fie Vărsător, fie Peşti; doar în nordul îndepărtat poate fi Capricorn, o influenţă fermă. Un Ascendent Vărsător poate sublinia idealism şi/sau nemulţumire socială; un Ascendent Peşti va avea tendinţa de a conferi o urmă de transcendenţă şi probabil instabilitate psihică fundamentului personalităţii Gemenilor. Şi poziţiile planetelor în casa a 4-a ar putea modifica şi polariza în mod considerabil trăsăturile tipice ale Gemenilor, fie prin adăugarea unei nelinişti, fie prin stabilizarea structurilor intelectuale faţă de care depinde siguranţa interioară a persoanei.

Când situaţia este inversată şi Săgetătorul este pe cuspida casei a 4-a, conceptele filozofice, religioase sau ancestrale ar trebui căutate ca rădăcini pentru stabilirea şi întărirea personalităţii. Ambiţia personală de a lasă o amprentă puternică asupra societăţii poate fi un factor semnificativ. Întâiul cămin poate fi deschis multor influenţe şi multor oaspeţi. Mama poate avea convingeri religioase intense şi le imprimă asupra copilului şi adolescentului în creştere. Mai târziu, în timpuri de criză, individul va tinde să-şi înnoiască forja interioară prin acţiuni puternice de credinţă în propriul destin şi de căutare a justificării filozofice şi morale pentru sentimentele sale şi probabil pentru ambiţia sa socială.

Cu Gemenii la Mijlocul Cerului capacităţile intelectuale ar trebui folosite la maximum.

Sprijinul intelectualilor, specialiştilor, cercetătorilor, va fi decisiv în căutarea ţelului social sau profesional. O minte rapidă poate fi foarte valoroasă în adaptarea la solicitările oricărei situaţii publice cu care se are de-a face. Această putere a adaptării sociale şi abilitatea de a mânui informaţia ar trebui să compenseze determinarea şi, probabil, siguranţa de sine şi prozelitismul Săgetătorului în punctul de Nadir al hărţii. Franklin D. Roosevelt reprezintă un exemplu de astfel de situaţie, deşi planetele din a sa casă a 10-a şi un grup masiv al acestuia din semnul Taurului au fost chiar mai importante în determinarea personalităţii şi destinului său.

LEGĂTURA RAC-CAPRICORN

Aceste două semne îşi au originea la solstiţii, momentele la care cele două polarităţi ale puterii de viaţă solare se găsesc într-o situaţie de dezechilibru maxim. În Rac, forţa diurnă este la apogeu, deşi forţa nocturnă nu este în nici un caz anihilată. În Capricorn forţa nocturnă este mai dominantă ca niciodată. Astfel, trăsăturile caracteristice ale uneia din aceste două forţe este exagerată şi amplificată în aceste semne zodiacale. Sublinierea serveşte unui scop fundamental în tiparul general al ciclului zodiacal: una din cele două polarităţi este revelată în toate implicaţiile şi limitările sale.

În Rac, Soarele, care s-a deplasat către Nord, în *declin* - adică apusurile au fost vizibile vreme de trei luni, exact Ia nordul punctului de Vest - se „opreşte", ceea ce înseamnă cuvântul solstiţiu din punct de vedere etimologic, *sol* însemnând în latină Soare. Aceasta simbolizează o inversare bruscă a procesului ce a curs jumătate de an. Dorinţa Gemenilor de cucerire şi cunoaştere crescândă prin tot felul de experimente se opreşte. Din punct de vedere simbolic, tânărul care şi-a risipit energiile experimentând o multitudine de lucruri îşi ia o slujbă, se căsătoreşte şi se stabileşte ca şef de familie. În acest sens, Racul reprezintă puterea stabilizatoare a căminului. Energiile de viaţă s-au *concentrat* şi un cămin poate fi o concentrare precisă şi exclusivistă a atenţiei, stabilind un stadiu bine definit al naşterii şi educaţiei copilului.

Această concentrare de energie poate opera pe câteva niveluri. Albert Einstein a avut Racul ca Ascendent. Ideile lui conduc la conceptul unui univers sferoidal finit şi el a fost preocupat de

formularea unui principiu de bază, care să cuprindă toate manifestările cunoscute de energie. Deoarece Racul ca tipologie se străduieşte pentru realizarea concretă a Unităţii la rădăcina tuturor modurilor de experienţă, aceasta poate duce la un fel de realizări mistice. Semnul Rac este deseori asociat cu darurile psihice, dar valabilitatea unei astfel de convingeri depinde în mare măsură de ceea ce înseamnă psihic. Clarvederea reprezintă, în mod obişnuit, un proces holistic în care esenţa şi semnificaţia unei situaţii luată *ca întreg* este văzută de clarvăzător ca un simbol sau o scenă. Caracteristică aici este activitatea de *creare a întregului.* A construi o casă - şi nu pur şi simplu o casă fizică - este o activitate de creare a întregului. Cuplul bipolar bărbat - femeie reprezintă, în mod ideal, un întreg reconstituit, în mod potenţial procreativ, deoarece este fixat ca unitate biologică şi socială singulară.

Capricornul se referă, de asemenea, la realizarea integrării dar, în timp ce Racul se referă la o unitate bio-psihică limitată a unei situaţii *personale,* Capricornul are de-a face cu instituţiile politice şi manageriale pe scara largă, a unei situaţii naţionale complexe. Naţiunile moderne, în majoritatea cazurilor, nu sunt alcătuite, la început, din oameni de aceeaşi rasă sau cultură; într-adevăr, scopul unui stat naţional - cel puţin din punct de vedere spiritual - este de a integra diferite rase şi culturi. Problemele cu care s-au confruntat şi încă se confruntă toate naţiunile occidentale apar datorită faptului că anumite grupuri etnice distincte sunt făcute să interacţioneze şi coopereze la întemeierea şi, mai presus de toate, la menţinerea unei uniuni perfecte. Franţa reprezintă un exemplu tipic, la fel este şi Marea Britanie şi, într-un sens special, Statele Unite.

Un Ascendent Rac va tinde să facă persoana să fie preocupată de scopuri experienţial-lucrative clare şi formulate în mod intelectual. Chestiunile sunt clar definite şi implică personalităţi individuale. Un Ascendent Capricorn duce la descoperirea propriei identităţi şi propriului destin fundamental, în activităţi care implică integrarea factorilor îndepărtaţi sau a antagonismelor fundamentale ce pot fi integrate numai prin intermediul sistemelor strict logice sau al instrumentelor care solicita vreun tip de forţă poliţienească pentru impunerea tiparelor de ordine.

Ceea ce este probabil mai important este ca persoana care are Racul ca Ascendent va fi mai încrezătoare în utilizarea puterii personale şi a celei dinamice a iubirii, în timp ce Ascendentul Capricorn va recurge Ia conceptele sau tehnicile impersonale sau transpersonale de organizare. Carl Jung avea Ascendentul în Capricorn şi sistemul său de psihologie abisală subliniază ideea că puterea arhetipurilor inconştientului colectiv este în ultimă instanţă mai importantă decât sentimentele strict personale sau conceptele intelectuale. Pe de altă parte Adler, alt psiholog care a părăsit şcoala freudiană, avea Ascendentul Rac şi el a subliniat importanţa reacţiei pur personale faţă de genul de handicap şi voinţa de putere ce compensează sentimentele de inferioritate, prin exprimarea agresivităţii.

Persoana care are Racul ca Ascendent va folosi, de asemenea, acest proces de compensare personală, dar în primul rând prin modul în care stabileşte asociaţii cu alte persoane. Îi este teamă să le întâlnească într-o interacţiune persoană-cu-persoană. Se poate ascunde sub conceptele generale şi generalizările sociale ale Capricornului. Ea trebuie să-şi construiască o *persona* socială, să joace un rol în care poate apărea superior altora; şi

clarviziunea poate fi un mod remarcabil de a impresiona persoanele cu care intră în relaţie prin facultatea superioară de percepţie, în timp ce în interior ea este conştientă, în mod dureros, de propria nesiguranţă individuală.

Pe de altă parte, persoana cu Ascendentul Capricorn are nevoie de mulţi oameni cu care se poate asocia persoană-cu-persoană, pentru că fără astfel de întâlniri concrete şi empatie interpersonală acumulată se poate simţi supraimplicat personal în scheme ambiţioase şi în planificare socială pe scară largă sau în realizări mistice sau cosmice. Capricornul se poate referi la experienţe şi facultăţi pe care mulţi oameni le-ar numi „mistice", dar referirea se aplică mai degrabă tipului de conştiinţă care este capabil sau doreşte intens să opereze în baza unui tip de ordine transcendent, a unei utilizări cosmice şi (în sensul real al aşa de mult abuzatului termen) oculte a puterii. El poate tinde să-i copleşească pe ceilalţi cu asemenea putere, căutând subiecte potenţiale pentru a-şi îndeplini *ceea* ce consideră a fi propriul său destin. Poate fi un tip catabolic de destin.

O casă a 4-a având semnul Racului pe cuspida sa indică o fiinţă umană în care trăsăturile arhetipale asociate numărului 4 din simbolismul numeric - probabil cel mai universal dintre toate sistemele simbolice - sunt foarte puternice. Aceasta deoarece Racul este, de asemenea, al patrulea semn al zodiacului. Într-adevăr, identitatea frecvent subliniată a semnificaţiei atribuite de către astrologi Racului şi casei a 4-a se poate justifica doar pe o asemenea bază numerologică.

Numărul 4 reprezintă simbolul întrupării complete şi a celor mai importante sentimente asociate operării energiilor de viaţă şi nuanţelor lor psihice - impulsurile fundamentale studiate de psihologi.

Acest număr defineşte procesul de integrare, aşa cum acesta operează la *nivel bio-psihic,* în interiorul conştiinţei omeneşti. Se referă la tipul de inteligenţă ce lucrează ca un servitor supus forţei de viaţă pentru a asigura o temelie sigură a creşterii personalităţii - o inteligenţă ale cărei operaţiuni sunt controlate de promptitudine, empirism şi adaptare la nevoi organice concrete. Această inteligenţă este asociată Lunii în simbolismul astrologie şi Luna se spune că este guvernatorul Racului. Se referă la mamă doar pentru faptul că reprezintă mama care are grijă de copilul incapabil să-şi satisfacă propriile nevoi - nevoia de hrană, îmbrăcăminte, adăpost, curăţenie şi, de asemenea, siguranţă şi iubire.

O casă a 4-a Rac se referă, deci, la nevoia probabil puternică şi permanenta a individului de a-şi concentra în mod deosebit atenţia asupra abilităţii sale de adaptare la condiţiile schimbătoare din viaţa sa particulară. Aceasta subliniază importanţa nu numai a vieţii de cămin ci şi a tot ce se referă la procesul de integrare a personalităţii. Totuşi, această concentrare asupra imediatului, organicului, sentimentelor şi asupra unui gen de imagine a Mamei, poate fi copleşitoare dacă nu este integrată cu ceea ce implică Capricornul în casa a 10-a: o preocupare la fel de puternică pentru întemeierea, într-un mod sigur, a poziţiei sociale. Cea din urmă furnizează puterea socială, banii necesari unui cămin sigur.

Când situaţia este inversată şi Capricornul este în punctul de Nadir al hărţii, preocupările publice pot domina într-o bună măsura viaţa personală a individului adică, dacă nu operează cumva vreo „influenţă" planetară în casa a 4-a şi a 10-a. Activităţile profesionale şi sociale vor tinde să fie condiţionate de promptitudine, într-adevăr, viaţa publică sau profesională ar trebui dirijată de un fel

de simţ de adaptare la schimbarea rapidă a dispoziţiei comunităţii. Dacă individul îşi identifică propria personalitate a casei a 4-a cu un scop general social sau cosmic - Capricornul - el va avea, într-adevăr, nevoie de flexibilitate în reacţie, de simţ al timpului şi de un sentiment „psihic" a ceea ce este vital şi acceptabil publicului sau pentru a avea succes. Într-o asemenea poziţie se poate întâlni deseori ca Ascendent Balanţa. Aceasta, bineînţeles, subliniază preocuparea faţă de chestiuni şi valori sociale şi abilitatea de a trata cu grupuri şi astfel de a avea de-a face cu descoperirea propriei identităţi.

LEGĂTURA LEU-VĂRSĂTOR

Cele patru semne cardinale ale zodiacului se referă la cele mai caracteristice patru tipuri de activitate solară, în ceea ce priveşte natura biosferei Pământului: echinocţiile şi solstiţiile. Aceste moduri de activitate devin „fixe" în Taur, Leu, Scorpion şi Vărsător. Ele sunt fixe în interiorul a patru tipuri specifice de organisme umane; ele sunt condensate, concentrate şi li se conferă forme caracteristice ce sunt umplute cu tipuri specifice de substanţe - şi ştim că substanţa sau materia reprezintă *doar* o stare condensată a energiei. Atunci când o persoană creativă compune o simfonie sau când un artist întruchipează pe scenă personajul unei piese de teatru, el îşi proiectează viziunea personală strângând laolaltă materialele estetice pe care cultura sa i le-a făcut disponibile sau pe care el le-a selectat din mediul său natural. El „fixează" aceste elemente materiale într-o forma care îi exprima caracterul personal sau de-a lungul unor perioade de colectivare - caracterul culturii, religiei sau modului său colectiv de viaţă.

În Taur, impulsivitatea ecbinocţială a forţei diurne capătă substanţă şi este încorporată prin utilizarea materialelor disponibile în biosferă. În Leu, trăsăturilor solstiţiului de vară ce personalizează, le este dată o formă individuală în care speciile de viaţa şi o persoană dezvoltată în mod conştient le vede întruchipate sau reflectate. În secţiunea opusă a zodiacului, Vărsătorul conferă formă unui întreg social stabilizat - un grup etnic sau o naţiune - care produce ceea ce numim cultură. O cultură se exprimă printr-o mare varietate de forme artistice, sociale, cluburi, saloane pentru discutarea ideilor noi şi vechi, etc. O cultură se poate dezvolta numai acolo unde voinţa socială şi-a stabilit dominaţia asupra dorinţelor şi opiniilor eterogene ale unor

membri separaţi ai comunităţii; acolo unde s-a ivit un „mod definit de viaţă”.

Individul având Leul ca Ascendent caută să descopere cine este, creând oglinzi asupra cărora poate proiecta şi care revelează conştiinţei sale ce înseamnă potenţialul său originar de naştere - sau potenţialităţile sufletului şi dharma sa. El caută să-şi găsească propriul sine în creaţiile sale, pe orice nivel pe care aceste creaţii îşi găsesc întruchiparea; astfel, creaţia poate fi un copil, o lucrare de artă, un fel specific de performanţă socială, etc.

Dacă se înţelege bine acest proces, atunci se disting, în mod clar, doi factori. Primul, individul cu Ascendent Leu trebuie să-şi impună dorinţa de proiecţie de sine asupra oricăror materiale necesare; el trebuie să observe că ele sunt disponibile şi sensibile Ia *imaginaţia şi forţa voinţei* proiectate - în sanscrită *Kriyashakti* şi *Ichchashakti.* Când aceste „materiale” necesare reprezintă alte fiinţe umane, persoana Leu devine omul care *trebuie să conducă* şi chiar să guverneze peste oameni sau proiecte sociale.

Dar cel de-al doilea factor, care nu ar trebui uitat, este că această dorinţă intensă de proiecţie de sine este înrădăcinată şi condiţionată de faptul că individul *nu este sigur* de ceea ce este el în mod fundamental. El tinde să fie nesigur din punct de vedere social, pentru că nu este sigur de dharma sa. El trebuie să-şi demonstreze lui însuşi, să descopere cine este, în oglinda creaţiilor sale. Marile sale gesturi pot fi într-adevăr compensaţii ale lipsei interioare. El trebuie să afle, cu orice preţ, cum reacţionează oamenii faţă de el şi probabil să-şi descopere forţa în servilismul acestora. Pentru a-şi putea exprima şinele cunoscut în mod neclar, trebuie să fie capabil să mânuiască produse culturale şi, de aici, simboluri, cuvinte,

concepte ale Vărsătorului. El îşi întâmpină partenerii pe baza conceptelor vaste - sociale, culturale, oculte. Acestea sunt necesare furnizării *formelor de bază* ale voinţei sale de exprimare. Astfel, Ascendentul Leu trebuie să interacţioneze cu Descendentul Vărsător.

Când situaţia este inversată şi Vărsătorul devine Ascendent, individul tinde să se identifice în mod spontan şi intuitiv cu cultura sa şi cu toate formele de bucurie pe care aceasta i le furnizează sau cu marile vise ale reformei, care pun sub semnul întrebării structurile vechi şi care înseamnă pionieratul unei Epoci Noi. Apoi, pentru că aceste forme culturale pot fi lipsite de semnificaţie vitală adevărata dacă nu sunt personalizate, individul va căuta parteneri care vor coopera cu el - fie parteneri într-o mişcare culturală, fie în activităţi de reformă sau, probabil, revoluţionare. Aceste parteneriate pot avea un caracter foarte emoţional deoarece individul va pretinde o cooperare sinceră şi deseori exclusivistă.

Când semnul Leu este pe cuspida casei a 4-a, viaţa de cămin a persoanei şi dezvoltarea personalităţii sale pot fi condiţionate de un sentiment de mândrie şi de dorinţa de a trăi cel puţin într-o reşedinţă somptuoasă, fapt care va deveni un fel de tendinţa a fazei de exprimare de sine sau cel puţin o consonanţă a nevoii de exteriorizare a ceea ce simte persoana că îi aparţine de drept, prin destin. Richard Wagner a fost un excelent exemplu al unei astfel de situaţii. Procesul de integrare a personalităţii, din casa a 4-a, poate atinge supra-tonalităţi dramatice, chiar teatrale. Persoana cu Leu în punctul de Nadir poate avea, într-un fel, o mamă minunată, dar posesivă. Oriunde se află, vrea să fie „stăpânul moşiei” şi trebuie să fie o moşie bine fortificată cu pereţi egotici.

Vărsătorul în punctul de Zenit indică, de obicei, sprijinul persoanei creative pe tiparele profesionale şi sociale ca domenii pentru proiectarea şi consolidarea puterii sale personale. El caută deseori domenii relativ largi şi probabil idealizate pentru acţiune publică; vrea o scenă generală pe care să-şi joace rolul, un rol în care poate străluci în mod individual. Întreaga sa comunitate ar trebui să reprezinte o astfel de scenă sau ar putea fi un domeniu profesional care lucrează cu invenţii noi sau oferă oportunitatea devenirii ca profet sau conducător.

Când Vărsătorul se află pe cuspida casei a 4-a natale, căutarea pentru integrarea personală ar trebui să fie profund influenţată de chestiuni sociale şi viaţa de cămin inspirată sau chiar invadată de vise idealiste sau revoluţionare. Atunci Mijlocul Cerului Leu se va manifesta ca tendinţa de a turna energii, în mod emoţionai şi dramatic, în orice face posibilă realizarea idealurilor Vărsătorului, într-o astfel de situaţie găsim deseori ca Ascendent Scorpionul sau Balanţa şi aceasta subliniază chiar mai mult sentimentul de identificare cu grupuri sociale sau oculte.

LEGĂTURA FECIOARĂ - PEŞTI

Tipul Fecioara este caracterizat de temperamentul său analitic şi critic, precum şi de impulsul de a-şi reorienta sau repolariza energiile esenţiale ale naturii sale emoţional-personale. Fecioara reprezintă un simbol al crizei psihologice şi se poate referi şi la boală-sănătate sau la sentimentul profund că trebuie făcut ceva în legătură cu sănătatea. Fecioara urmează Leul, după cum problemele urmează de obicei manifestării prea-personale a dorinţei de exprimare de sine cu orice preţ. Dar poate însemna şi progresia către un tărâm mai înalt de conştiinţă şi metamorfoză personală.

Persoana cu Ascendent Fecioară va căuta să se distingă prin transformările sale progresive, victoriile sale spirituale, reîntineririle corpului. În anumite cazuri ea poate realiza mult printr-un simţ al umilinţei şi printr-o dorinţă de a-i servi pe ceilalţi; în alte cazuri, va exista mult criticism sau insistenţă faţă de realizările tehnice. Ar putea exista o dorinţă profundă de puritate şi chiar sfinţenie, care ar putea conduce la decepţie de sine şi atitudini devoţionale nesănătoase.

Tipul de persoană cu Ascendentul Fecioară îşi întâmpină cei mai apropiaţi asociaţi în maniera specifică Peştilor; şi acolo unde este critic ca individ, poate fi mult prea deschis ca iubit sau partener. Tânjeşte după pierderea de sine într-o colectivitate sau cauză, tocmai pentru că el caută să-şi realizeze statutul individual ca unul care a experimentat o metamorfoză personală. Trebuie să fie devotat faţă de oricine sau orice îi apare a întruchipa starea de fiinţare ce reprezintă scopul acestei metamorfoze.

Peştii simbolizează o stare de criza socială, colectivă. La faza de viaţă reprezentată de acest ultim semn zodiacal, omul se găseşte măturat de furtuni sociale împotriva cărora este lipsit de putere. El este controlat de consecinţele de destin ale „păcatelor" strămoşilor săi şi ale trecutelor cicluri ca individ. Trebuie să renunţe la toate lucrurile solide, la tot confortul şi siguranţa sa şi să piardă tot sprijinul structurilor sociale, culturale sau religioase, dacă trebuie să se renască în Berbec ca un adevărat individ, o sursa de viaţă nouă. În Fecioară, omul trebuie să renunţe la supunerea faţă de vechii zei şi faţă de legile antice şi să se confrunte cu noul Dumnezeu a cărui înfăţişare este deocamdată nerevelată.

Tipul de persoană având Ascendentul în Peşti poate fi larg deschis inconştientului colectiv - poate un medium, un văzător. Dar poate fi şi un cruciat, un conducător de armate sau de grupuri, consacrat unui viitor mai cuprinzător pentru naţiunea sa sau pentru umanitate. Această adevărata deschidere faţă de necunoscut va solicita ca partener tipul critic si Fecioarei. Persoana cu Ascendent în Peşti va pretinde de la cei iubiţi să treacă printr-o metamorfoză continuă. Ea poate pretinde o disciplină riguroasă de la asociaţii săi. Având viziunea absorbită de mari schimbări, va întâmpina deseori trivialităţile zilnice cu intoleranţă şi grijă meticuloasă. Pentru ea însăşi se va baza pe intuiţie, dar va căuta să găsească intelect şi acurateţe tehnica în partenerii săi sau va etala trăsături de Fecioară în relaţie cu ceilalţi.

Pentru ca Fecioara şi Peştii sunt semne ale zodiacului care se referă la stări critice în evoluţia conştiinţei şi la abilitatea de a folosi puterea în mod constructiv, se poate aştepta ca atunci când aceste semne sunt găsite pe meridianul natal, individul să tindă a căpăta putere şi a-şi îndeplini

destinul în mijlocul transformării sale personale şi sociale. El poate descoperi de unde provine în efortul de a întâmpina problemele, în situaţii personale sau sociale care îi solicită impulsul de a servi sau de a juca un rol în prefacerile revoluţionare.

Fecioara pe cuspida casei a 4-a ar trebui, în mod normal, să aducă o mare cantitate de analiză şi critică de sine în procesul de integrare a personalităţii. Valoarea tradiţiei ancestrale, luată de obicei drept bună, poate fi pusă sub semnul întrebării; poate exista o mare preocupare pentru îmbunătăţirea situaţiei căminului. Influenţa mamei ar putea duce la preocupare faţă de dieta şi sănătate; copilul se poate simţi confuz şi tulburat de o mamă critică. Dacă Racul este Ascendent, posibilitatea unui complex matern împotriva căruia adolescentul se poate revolta mai mult sau mai puţin cu succes, poate fi destul de puternic. Dacă Gemenii sunt la Ascendent, este posibilă o mai mare accentuare a proceselor intelectuale şi a procedurilor analitice.

Fecioara în punctul de Nadir implică Peştii la Zenit. Viaţa publică şi/sau profesională este ocupată de probleme larg-sociale, în special pe baza unei transformări a *status quo-ului.* Albert Einstein - cu Ascendent Rac - reprezintă un bun exemplu, pentru că munca sa 1-a implicat, în mod direct, în schimbări de magnitudine în conducerea problemelor internaţionale. El a subliniat utilizarea intuiţiei chiar în descoperirile ştiinţifice şi rădăcinile sale ancestrale au avut nuanţe tragice. Peştii în punctul de Mijlocul Cerului favorizează deseori o profesiune muzicală, cum s-a întâmplat în cazul lui Richard Strauss, dar o abordare din punctul de vedere al Peştilor, în cazul participării sociale, poate lua multe forme. Depinde mult, ca întotdeauna, dacă există sau nu planete în casa a

10-a şi care sunt aceste planete. Marele umorist Will Rogers a avut Peştii la Mijlocul Cerului. Umorul, într-un anumit sens, este asociat situaţiilor de criză, pentru că provoacă valori şi aparenţe asumate, în mod particular cele legate de figurile şi instituţiile publice. Pe de altă parte, Papa Pius al XII-lea, având un Mijloc al Cerului în Peşti şi Săgetătorul ca Ascendent, a condus o organizaţie religioasă într-un moment de criză.

Dacă situaţia este inversată şi Fecioara este la Mijlocul Cerului - şi Peştii, de aceea, pe cuspida casei a 4-a - se poate găsi o persoană care se identifică cu tendinţe larg-sociale într-un moment în care poate fi destinul său personal cel care îşi concentrează forţele de schimbare radicală. Aceasta, în schimb, îl forţează să aibă o abordare critică de Fecioară faţă de instituţiile sociale sau tiparele profesionale stabilite. Vedem acest lucru puternic accentuat în harta marelui iconoclast Nietzsche şi în cea a lui Benito Mussolini, promotorul fascismului şi al statului administrativ (Mussolini a folosit chiar ulei de ricin ca instrument al puterii politice, bandele sale forţând oponenţii săi politici să consume o cantitate foarte mare din acesta, în noaptea dinaintea discursurilor politice de cea mai mare importantă - cu rezultatele intestinale aşteptate pentru victime!). Lenin a fost un alt exemplu, cu Ascendent Scorpion care sugerează o identificare pasionată cu forţele de colectivare; punctul său de Nadir aflat în Peşti a găsit propice o patrie aflată într-o criză de transformare totală.

În încheierea acestui capitol ar trebui să subliniez din nou că ceea ce s-a spus indică tendinţele care pot fi în mod profund modificate de prezenţa planetelor în casele unghiulare şi de relaţia acestora cu alte planete. În plus, importanţa *gradelor* zodiacului în cele patru aspecte din hartă

pot fi cu greu supraestimate. Dar aceasta se referă la celălalt domeniu de studiu care este plin de ambiguitate şi de pretenţii confuze, deşi semnificative. Pot afirma aici doar faptul că simbolul gradelor poate adăuga o dimensiune nouă interpretării naturii interne a aspectelor şi a tuturor planetelor. Ele indică, cel puţin în mod experimental, calitatea internă a situaţiei de bază şi a activităţii reprezentate de aspectele şi de toate planetele situate pe aceste grade; setul întreg de 360 grade poate fi pus în legătură, în mod teoretic, cu setul de 64 de hexagrame al *Yi Jing-ului.*

Dar pentru a face aceasta, seria ciclică a simbolurilor de grad trebuie să-şi dovedească valabilitatea prin consistenţa sa internă şi prin relaţiile reciproce structurate dintre simboluri, atunci când acestea sunt asociate în diferite moduri.

Singurul set care cred că satisface aceste solicitări este cel al Simbolurilor Sabiene care au fost înregistrate în anii 20 de către Marc Edmund Jones şi Elsie Wheeler şi pe care le-am reprodus cu acordul lui Marc Jones în *Astrologia Personalităţii.* Totuşi, când a fost scrisă această carte - 1934-1936 - nu am folosit îndeajuns de mult aceste simboluri pentru a realiza faptul că formularea şi mai ales interpretarea acestora necesită o revizuire importantă. Marc Jones a încercat să facă acest lucru într-o lucrare ulterioară, *Simbolurile Sabiene* dar, personal, nu sunt mulţumit de rezultate. O serie de articole pe care le-am scris în „Astrologia Americană" în 1945-46, Roata *Semnificaţiei* lasă, de asemenea, loc unei munci care trebuie în continuare făcută. Totuşi, chiar şi în forma în care sunt accesibile, aceste simboluri pot reprezenta un instrument semnificativ în mâinile intuitivului, care nu impune un punct de vedere filozofic sau social ci

permite fiecărui detaliu al imaginii sau scenei simbolice să vorbească de la sine.

Planetele în cele douăsprezece case

Relaţia dintre o planetă şi o casă poate fi interpretată în două moduri. Pe de o parte planeta într-o casă indică faptul că tipul de bază al experienţelor la care se referă casa poate fi dirijat spre maximum de avantaj de către funcţia fiziologică şi în special psihologică simbolizată de planetă. Pe de altă parte, faptul că o planetă este situată într-o anumită casă sugerează că natura experienţelor reprezentate de acea casă va influenţa maniera în care funcţia planetară operează în mod normal. Pentru a ilustra acest ultim punct, putem spune că dacă un om trăieşte în regiunea arctică, ficatul şi efortul acestuia în ceea ce priveşte realizările fizice va opera într-o manieră care este diferită de cea care poate fi aşteptată la tropice.

Casele au fost deseori legate de diferite tipuri de *circumstanţe* de viaţă şi această interpretare este corectă până la un punct. În astrologia centrată în mod strict pe persoană şi umanistă, ceea ce e esenţial este *experienţa* individului în aceste tipuri de circumstanţe (circumstanţă înseamnă, în mod literar, ceea ce-l înconjoară pe experimentator); cu alte cuvinte, este subliniat aspectul subiectiv al caselor, mai degrabă decât situaţia obiectivă indusă de experienţă. Acesta pare mult mai important pentru că aceleaşi circumstanţe externe pot produce experienţe diferite în indivizi diferiţi sau chiar la perioade diferite în viaţa aceluiaşi individ. Ceea ce contează din punct de vedere psihologic şi holistic este atitudinea individului faţă de ceea ce apare.

O planetă într-o casă indică ce tip de activitate funcţională *va condiţiona în mod natural* această atitudine.

Este „natural" ca o pisică să mănânce păsări, dar poate fi antrenată să nu le mai urmărească. În ceea ce priveşte echilibrul ecologic este, totuşi, „cel mai bine" pentru orice organism viu să acţioneze conform instinctului său, moartea fiind doar o fază a vastului proces ritmic al naturii. În *Bhagavad-Gita,* Manifestarea divină, Krishna, îi porunceşte elevului său, Arjuna, să-şi urmeze *dharma,* ceea ce în om reprezintă echivalentul *conştient* al instinctului constrângător şi inconştient din animale şi plante. Lui Arjuna, unul din conducătorii castei războinicilor, i se spune să-şi lovească duşmanii nu sub impulsul urii *personale* ci ca agent dedicat voinţei divine, lăsând această voinţa să justifice rezultatele bătăliei. De aceea, dacă Marte este în casa 1, acea persoană va găsi „natural" să apară ca un individ cu impulsivitate marţiană; prin aceasta va ajunge cel mai bine la realizarea „adevărului său esenţial de viaţă" sau a identităţii sale spirituale. Pe de altă parte, funcţia lui Marte în acea persoană va tinde să fie, mai degrabă, puternic individualizată, pentru că ţelul ei de bază va fi să-i reveleze individului ce reprezintă el cu adevărat. Funcţia lui Marte va fi cea mai eficace - şi îşi va îndeplini cu adevărat scopul - atunci când este folosită în problemele casei 1 şi nicidecum, de exemplu, în problemele de iubire sau referitoare la copii din casa a 5-a sau a managementului afacerilor personale sau conjugale din casele a 8-a şi a 2-a, etc.

Cele de mai sus nu sunt, în mod evident, menite să conducă la ideea că funcţia marţiană nu poate opera în toate circumstanţele de viaţă în care este nevoie de ea; dar *caracterul tipic* al acestei operaţii din cazul mai sus menţionat ar trebui să poarte

marca unui scop înalt individualizat şi, cel puţin într-un anumit sens, ar trebui să fie asociat în mod constant problemei centrale a descoperirii de sine, dacă trebuie să aibă valoare maximă pentru persoana cu Marte în casa 1.

Consider că doar în cazul în care această abordare a planetelor şi poziţiilor lor în casele natale este bine înţeleasă, cercetătorul astrologiei poate folosi acest instrument astrologie particular ai maximum de eficienţă. Dificultatea în a da exemple specifice este că poziţia de casă a unei planete reprezintă doar unul din multitudinea factorilor care interacţionează în mod constant. Ar trebui să fie clar, totuşi, că o planetă din orice casă sau semn zodiacal îşi păstrează întotdeauna caracterul funcţional de bază. Conceptul tradiţional că o planetă este puternică sau slabă, exaltată sau în cădere, într-o casă sau semn, este discutabil. În orice caz, forţa sau slăbiciunea nu schimbă caracterul funcţional al planetei. Cel mult, poate doar indica dacă circumstanţele şi tiparele genetice sunt mai mult sau mai puţin favorabile pentru operarea funcţiei. O funcţie relativ slabă poate domina conştiinţa organismului şi probabil găseşte înlocuitori ai acţiunii, atunci când asemenea acţiune este esenţială pentru supravieţuire sau pentru scopul de bază al individului; mai mult, ar trebui să realizăm ca aşa-numitele aspecte discordante pot, de asemenea, elibera o mare forţă. Totuşi, poziţia unei planete în imediata apropiere a unuia din aspectele hărţii face din funcţia acesteia o trăsătură proeminentă în abordarea fundamentală a vieţii de către individ.

Ceea ce urmează trebuie considerat doar ca o serie de afirmaţii generale sau ca un ghid pentru interpretare. Repet faptul că mulţi factori pot modifica ce este spus aici şi nici un astrolog nu poate stabili la ce nivel va opera funcţia planetei în

viaţa individului a cărui hartă este studiată, dacă nu se cunoaşte sau percepe, în mod profund şi intuitiv, starea de conştiinţă şi nivelul de evoluţie al individului. Chiar şi atunci nu este posibilă o siguranţă absolută pentru că individul, în majoritatea cazurilor, este cu adevărat liber să aleagă genul de reacţie pe care o va avea faţă de orice provocare fundamentală.

SOARELE

În fiecare casă Soarele indică faptul că tipul de experienţă la care se referă casa va tinde să atragă după sine o eliberare spontană şi (cel puţin relativ) puternică de energie vitală.

În *CASA* 1 această energie ar trebui să ilumineze şi să susţină căutarea identităţii şi a percepţiei intuitive a ceea ce este într-adevăr individul sau a imaginii sale de sine. Persoana cu Soarele pe punctul de a răsări poate experimenta un entuziasm interior, o prospeţime a punctului de vedere sau pur şi simplu o sănătate robustă care îi va permite să radieze ceea ce reprezintă el, într-o manieră distinctă şi restrictivă. În această căutare a identităţii şi în toate faptele care solicită afirmarea de sine personală şi intensitatea emoţională, funcţia Soarelui va fi chemată să opereze cu cel mai mare succes. Aspectul negativ al poziţiei poate însemna mândrie şi „insolenţă".

În *CASA a 2-a,* Soarele tinde să stimuleze producerea de bogăţie interioară şi exterioară, adică revărsarea energiilor colective, ancestrale sau sociale, în personalitate; rezultatul poate fi faptul că aceste energii colective - care se pot manifesta sub formă de bani - vor copleşi individualitatea persoanei, în sensul că ele îl vor folosi pe individ şi nu el pe ele. Vitalitatea poate deveni posesivitate, „a avea" îl poate înfrânge pe „a fi". Pe de altă parte, îşi poate îndeplini în acest mod destinul individual.

În *CASA a 3-a,* vitalitatea solară ar trebui să amplifice facultatea de adaptare la mediu, care în sensul său specific uman înseamnă inteligenţă. Preocuparea intelectuală va atrage o curgere abundentă de energie. Experienţele care

ilumineză pot fi atinse prin puterea minţii - o minte care este în acelaşi timp analitică şi clară. Soarele în casa a 3-a nu face în mod necesar persoana un intelectual în sensul obişnuit al cuvântului. El poate, totuşi, să facă persoana să devină o forţă puternică, care vitalizează tot ceea ce o înconjoară, cum a fost Abdul Baha, fiul marelui profet persan care, în decursul a patruzeci de ani de închisoare în Akka, a adus lumină şi iubire tuturor camarazilor săi.

În *CASA a 4-a,* Soarele subliniază puterea de însufleţire a experienţelor interioare ale integrării personale şi în multe cazuri sugerează un contact vital cu ancestralitatea, casa şi tradiţia. Rădăcinile personalităţii sunt puternice şi experimentându-le puterea se poate ajunge, în mod natural şi spontan, la un fel de iluminare. Dar preocuparea faţă de casă şi pământ poate solicita o mare revărsare de energie. Încrederea în sine şi o adânca credinţă în „sursă" poate fi caracteristica unei asemenea poziţii solare, dar poate însemna şi faptul că siguranţa trebuie să fie căutată şi trebuie depuse eforturi pentru obţinerea ei.

În *CASA a 5-a,* Soarele poate revela, deşi nu în mod necesar, creativitate artistică şi spontaneitate radiantă în acţiuni aventuroase şi probabil speculative care sunt, de obicei, bogate în conţinut emoţional, dar deseori egocentrice, şi pot reprezenta doar o ieşire spre în afară a presiunilor interioare care par intolerabile. Motivul iubirii poate fi dominant - ca în cazul Ducelui de Windsor. Poate constitui, de asemenea, un puternic îndemn pentru folosirea puterii şi conducerii, în mod particular în situaţii care solicită o vitalitate intensă. Se pot menţiona exemplele lui Franklin D. Roosevelt şi Lenin.

În *CASA a 6-a,* Soarele poate indica valoarea rezultată din angajarea pe drumul devoţiunii şi discipolatului, pentru că un individ sigur de sine poate ilumina acea cărare. Munca grea sau concentrarea vor atrage energia din sursele de forţă profundă din interiorul individului. Crizele şi evenimentele transfiguratoare vor fi întâmpinate cu mare vitalitate şi încredere. Ar trebui să-i fie evident persoanei faptul că asemenea evenimente provocatoare trebuie şi pot fi întâmpinate cu succes. Este aşteptat un simţ al dedicării faţă de o sarcină înalt stimulatoare, dar Soarele în casa a 6-a, care se referă de asemenea la sănătate şi boală, poate semnifica nevoia de a-şi utiliza puterea voinţei pentru vindecarea de sine. *Nu* înseamnă activitate slabă ci focalizarea energiilor vitale în scopul învingerii slăbiciunii, karmei sau a rezultatului faptelor greşite.

Cu Soarele în *CASA a 7-a,* forţele vitale tind să fie stimulate în principal de jocul relaţiilor interpersonale. Individul va atinge, în mod normal, cea mai clară realizare a scopului fundamental al vieţii sale prin asocierea cu alţii într-un parteneriat, în vederea întemeierii unei fundaţii, pe care se poate clădi un sentiment de participare comună la un scop social. Individul poate fi o lumină pentru partenerii săi sau îşi poate descoperi adevărata vocaţie în legătură cu probleme de relaţii interpersonale - după cum a făcut Carl Jung. Într-un sens negativ, poate fi un autocrat care îşi foloseşte partenerii spre a-i aservi scopului puterii. În orice caz, relaţiile interpersonale vor solicita şi vor primi multă atenţie; ele vor scoate la lumină ce este mai bun în individ, în concordanţă cu şinele şi destinul său.

În *CASA a 8-a,* Soarele poate binecuvânta fructele oricărei situaţii şi tot ce creşte şi iluminează sentimentul de unire strânsă şi de integrare într-un

proces de grup, într-un ritual social sau ocult. Poate stimula capacitatea pentru afaceri sau pentru identificarea cu orice putere sau entitate ce pare capabilă să-1 ajute să pătrundă prin bariera cunoscutului, familiarului şi egocentricului. Va pune în lumină utilizarea puterii născute din relaţie şi din ceea ce trecutul recent al rasei sau societăţii a făcut utilizabil; de aici referirea la moşteniri a acestei case.

În *CASA a 9-a,* Soarele ilumineză înţelegerea, dar poate indica şi ambiţia. El vitalizează toate încercările de expansiune ale sinelui sau grupului. Tentaţia faţă de ceea ce este străin sau exotic poate fi mare şi la fel faţă de ceea ce este mistic. Sunt subliniate căutările religioase şi filozofice pentru că efortul vital se referă la descoperirea bazei pe care operează toate relaţiile sociale şi cosmice; de aici, semnificaţia vieţii şi a tuturor evenimentelor. „Marile vise" ar trebui urmărite şi studiate. Pericolul îl reprezintă faptul că măreţia sau megalomania poate copleşi individul, făcându-1 să piardă contactul cu faptele cotidiene.

După cum *CASA a 10-a* reprezintă domeniul de realizare şi de operaţii publice sau profesionale, Soarele poate însemna aici succes exterior, conducere, putere socială şi prestigiu. Se poate referi Ia faptul de a avea un tată ilustru sau a trăi într-o societate autoritară; poate, de asemenea, însemna că energia fundamentală a naturii individului va fi solicitată, în mod mai mult sau mai puţin constant, să facă faţă situaţiilor dificile, chiar negative. Când o planetă este într-o casă, pot apărea probleme în legătura cu tipul de putere pe care îl reprezintă planeta. Cu această poziţie solară, ieşirea în evidenţă poate fi deseori câştigată prin străduinţa de sine. Dar în alte cazuri poate însemna o strălucire naturală, spontană şi de

nestăpânit în personalitatea ce produce fascinaţia oamenilor.

Soarele se găseşte în *CASA a 11-a* dintr-o hartă natală a oamenilor al căror îndemn pentru reformă sau revoluţie socială sau culturală este preamărită cu putere, oameni care aduc vitalitate nouă grupurilor sociale sau culturale cărora le aparţin. Energia acestor oameni va fi orientată mai mult spre viitor decât spre aşteptata îndeplinire a tiparelor tradiţionale. Pot fi cruciaţi pentru o cauză - cum au fost George Washington, Sun Yat-Sen sau scriitorul Upton Sinclair. Dar pot fi şi excelenţi manageri ai averii sociale şi ar trebui să tezaurizeze prieteniile şi să dezvolte gusturile cultivate.

Soarele în *CASA a 12-a* tinde să arunce lumină asupra „afacerilor neterminate" ale trecutului. Curăţirea karmei poate deveni o lucrare centrală a vieţii ce poate însemna curăţirea subconştientului şi repudierea fantomelor vieţii netrăite - indiferent dacă din punctul de vedere al conceptului de reîncarnare sau din relaţia cu primii 28 sau 56 de ani ai acestei vieţi. Individul poate avea nevoie de o mare energie solară pentru a-şi executa această sarcină şi atenţia sa va fi atrasă către acest lucru din nou şi din nou. Iluminarea personală poate veni în închisoare sau se poate naşte din crize fiziologice, sociale sau psihologice. Puterea poate veni către individ prin identificarea cu marea imagine a inconştientului colectiv, pe baza căreia poate fi făcut un nou început.

LUNA

Luna singularizează în fiecare casă câmpul de experienţă în care este foarte probabil să se ceara abilitate de adaptare la provocările vieţii cotidiene. Individul va trebui să-şi simtă drumul cu precauţie, pregătit să facă compromisurile necesare şi să aibă grijă să nu fie mişcat prea mult încoace şi încolo de dispoziţiile personale sau de pretenţiile acelora care depind de el pentru îndrumare şi îngrijire „maternă".

În CASA 1, această facultate de adaptare şi evaluare instinctivă a oportunităţilor şi pericolului operează în cadrul unei structuri individuale mai mult sau mai puţin bine-definită. Individul are nevoie de această facultate - care se poate, de asemenea, manifesta ca un reazem pe figura Mamei - pentru a-şi realiza unicitatea şi destinul. Experienţe ale descoperirii de sine, sub anumite aspecte lunare, pot fi trecătoare şi iraţionale. Într-o hartă feminină experienţa maternităţii poate fi decisiva şi poate structura întreaga viaţă.

Cu Luna în *CASA a 2-a,* individul trebuie să-şi folosească toate resursele fără rigiditate şi să rămână deschis faţă de ceea ce îi poate aduce fiecare zi. Dacă este o figură publică, un artist sau scriitor, reacţia publică îi va condiţiona situaţia financiară. Toate situaţiile asociate banilor tind să fie fluide. Poate fi foarte sensibil la nevoile vremurilor şi la solicitările inconştientului colectiv.

O Lună în *CASA a 3-a* ar trebui să stimuleze activitatea intelectuală şi abilitatea de a se găsi drumul în ceea ce ar putea fi un mediu turbulent şi haotic. Relaţiile cu cei apropiaţi şi în special cu rudele femei - sau cu femeile în general - pot stimula imaginaţia şi pot uşura dezvoltarea unei

inteligenţe ascuţite. Este nevoie de obiectivitate pentru a completa sentimentele şi a disipa stările sufleteşti.

În *CASA a 4-a* Luna se referă, pe larg, la influenţa mamei şi la sentimentul pe care individul îl are faţă de casă şi tradiţie. Individul se poate retrage deseori în interiorul fundamentelor sale psihice, probabil din teama de a întâmpina confruntări perturbatoare. O sensibilitate puternică faţă de sentimentele oamenilor şi faţă de atmosfera psihică a locurilor în care individul trăieşte poate fi necesară pentru supravieţuire sau pentru pacea minţii şi a sufletului; poate cauza şi probleme, din pricina unei abordări prea subiective a realităţilor dure ale existenţei. Un exemplu este Hellen Keller care, deşi surdă şi oarbă, a devenit (cu ajutorul unei femei remarcabile) o persoană renumită şi un simbol al curajului adaptării.

Luna în *CASA a 5-a* poate sublinia imaginaţia poetică, dar şi o viaţă emoţională nesigură, prea deschisă la impulsurile pasiunii. Totuşi, funcţia lunară este necesară acolo pentru a acţiona ca mamă a copiilor sau ca Muză mistică ce inspiră artistul sau muzicianul. O mamă ar trebui să evite ţinerea copiilor ei într-o dependenţă psihică, chiar dacă ei ar putea avea mare nevoie de îndrumarea ei.

În *CASA a 6-a* Luna poate aduce sensibilitate personală extremă faţă de nevoia de schimbare şi reorientare personală. Individul are nevoie de această funcţie lunară pentru a se confrunta cu probleme de adaptare Ia condiţii

de muncă adesea obositoare sau cu condiţii de sănătate precară. În perioade cu probleme va dori să fie „în grija mamei” dar în loc de aceasta ar trebui să depindă de propria sa abilitate de a se

adapta şi face compromisuri constructive, chiar dacă aceasta pare a fi doar o simpla oportunitate.

În *CASA a 7-a* Luna ar trebui să furnizeze sensibilitatea de adaptare necesară la particularităţile şi solicitările partenerului. Flexibilitatea este foarte importantă în materie de relaţii interpersonale, în mod particular în căsătorie. Relaţia în sine ar trebui cultivată şi ar trebui să i se acorde o atenţie mai mare decât aceleia faţă de partener. Ar trebui selectat un partener care ar putea răspunde proiecţiei psihice, în special dacă se ia în considerare casa a 7-a a hărţii tradiţionale.

În *CASA a 8-a,* funcţia lunară se poate referi la abilitatea de a prevedea tendinţele care evoluează în domeniul afacerilor şi nevoia de a avea o abordare sensibilă a stărilor obişnuite. Aici Luna poate reprezenta o oglindă magică care reflectă forţele nevăzute ce operează. Dar dacă se află în aspecte tensionate cu câteva planete, această Lună poate aduce confuzie, farmec ocult şi o pasivitate faţă de forţele elementare. Orientarea şi o minte analitic-practică ar trebui să fie de cea mai mare valoare.

Luna în *CASA a 9-a* indică abilitatea potenţială de a se adapta la condiţiile nefamiliare şi probabil exotice sau transcendente de existenţă sau la noi concepte şi simboluri. Aceasta e o poziţie valoroasă a Lunii pentru oamenii angajaţi în mari acţiuni sau în căutarea adevărurilor metafizice sau a principiilor abstracte. Ea tinde să-i permită conştiinţei să reflecte ceea ce mintea nu ar putea fi capabilă să analizeze în mod raţional. În anumite cazuri poate produce o viziune sau o înţelegere clară a curentelor profunde din politică precum şi abilitatea de a formula planuri relevante de operare.

În *CASA a 10-a,* Luna indică o capacitate de punere în opera a marilor concepte sau a planurilor sociale, atunci când reprezintă modul practic de a proceda astfel. Nevoia momentului şi dispoziţia publicului în legătură cu afacerile sociale sau politice sunt evaluate cu claritate şi urmează imediat soluţia adecvată dacă nu cumva, bineînţeles, funcţia lunară este perturbată de alţi factori. Preşedintele Franklin D. Roosevelt este un bun exemplu, dar având un Marte puternic în apropiere, acest fapt i-a contestat activitatea publică. Gandhi este un alt exemplu.

În *CASA a 11-a,* Luna poate să reflecte fie realizările unei societăţi şi a felului ei de viaţă, aducându-i individului prieteni încântători şi sentimente relaxante, fie îl poate face pe acest individ să fie profund conştient de nedreptăţile şi eşecurile sociale şi îl face să-şi concentreze un sentiment colectiv de nemulţumire publică şi probabil de rebeliune. În harta tradiţională a Ioanei D'Arc, Luna este în conjuncţie cu Jupiter în această casă a 11-a - o situaţie foarte potrivită pentru cineva ale cărei „Voci" au dus la renaşterea ţării invadate şi a naţiunii franceze.

În *CASA a 12-a,* Luna poate indica un dar psihic sau abilitatea generală de a reflecta în minte întreaga semnificaţie a tranziţiei între un ciclu de încheiere şi naşterea altuia nou. Totul depinde de cum se procedează cu această facultate. Ea poate fi copleşitoare şi confuză; poate precipita karma, conducând la un fel de încheiere de conturi. Individul trebuie să se păzească de o atitudine pasivă sau defetistă şi de o prea mare deschidere faţă de inconştientul colectiv sau faţă de complexele personale.

MERCUR

Mercur indică, în fiecare casă, tipul de experienţă în care puterea de a comunica informaţii, de amintire a rezultatelor şi cauzelor experienţelor trecute şi de stabilire a relaţiilor dintre asemenea experienţe, poate opera cu maximum de eficienţă. Ceea ce se arată, de asemenea, este tipul de circumstanţe care va solicita utilizarea acestei puteri mercuriene.

Când această planetă se află în *CASA 1,* persoana va tinde să-şi utilizeze facultăţile mentale pentru a-şi descoperi natura fundamentală a fiinţei şi destinului. Ea se va vedea diferenţiată de celelalte persoane prin abordarea intelectuală a propriilor sale probleme. Va depinde mult dacă Soarele este deasupra sau dedesubtul orizontului, în harta misticului hindus Ramakrishna Mercur şi Jupiter sunt în casa 1, dar la naşterea sa Soarele şi Luna erau în conjuncţie în casa a 12-a, ceea ce i-a polarizat energiile vitale devoţionale.

În *CASA a 2-a,* poate exista nevoia de a se concentra în mod intelectual asupra problemelor financiare şi manageriale sau asupra modurilor de a face uz de hrană pentru intelect prin cultură şi, probabil, prin îmbunătăţirea produselor naturale sau tehnicilor de producţie şi achiziţie. Banii pot fi făcuţi prin intermediul eforturilor intelectuale.

În *CASA a 3-a,* Mercur operează într-un domeniu de experienţă cu care se potriveşte în mod particular. Facultăţile intelectuale, procesele de învăţare şi problemele care se referă la comunicarea informaţiilor ar trebui subliniate în evaluarea şi adaptarea la mediu. Aceasta este o foarte bună poziţie pentru experienţe ştiinţifice,

cum s-a întâmplat în cazul lui Pasteur şi Luther Burbank.

În *CASA a 4-a,* Mercur ar trebui să fie, în mod particular, eficient, aşa cum este puterea concentrării intelectuale şi a discriminării, pe baza a ceea ce poate fi folosit cel mai bine în vederea asigurării unei baze solide pentru siguranţa personală şi forţa caracterului. În anumite cazuri, mintea este dominată de tradiţii naţionale şi religioase.

În *CASA a 5-a,* Mercur poate aduce abilităţi literare şi capacitatea de a se proiecta impulsurile emoţionale în forme care pot comunica cu ceilalţi. Impulsul creativ poate fi totuşi prea formalizat şi sistematizat, pierzând ceva din spontaneitate şi concreteţe. Pe de altă parte, mintea poate fi influenţată de emoţii şi strădanii ale ego-ului.

În *CASA a 6-a,* Mercur tinde să se refere la muncitorul intelectual; sau cel puţin arată importanţa de a-şi folosi mintea atunci când este la lucru sau când serveşte o cauză sau este dedicat unei mari persoane. După cum casa a 6-a se asociază situaţiilor de criză şi de transformare de sine, mintea ar trebui să fie flexibilă, critică, discriminatorie şi capabilă să aducă obiectivitate în viaţa emoţională. Exemple de Mercur în casa a 6-a sunt Carl Jung, Franklin D. Roosevelt şi V. I. Lenin.

Mercur în *CASA a 7-a* favorizează contacte cu intelectuali şi cu toate activităţile care formalizează relaţiile interpersonale - contacte şi înţelegeri intelectuale de toate tipurile. Mintea va creşte şi se va maturiza mai mult prin relaţii umane decât prin studiul cărţilor. Individul ar trebui să fie obiectiv şi să încerce să aducă claritate relaţiei.

În *CASA a 8-a* este nevoie ca Mercur să rezolve detaliile practice ale contractelor, la toate nivelurile. Ar trebui să împrumute obiectivitate sentimentelor de împărtăşire cu ceilalţi şi căutării a ceea ce este dincolo. În această casă, Mercur poate deveni transcendent şi i se poate conferi o profunzime mai mare, aşa după cum s-a întâmplat în cazul lui Ralph W. Emerson şi Mary Baker Eddy, fondatoarea mişcării „Ştiinţa Creştină".

În *CASA a 9-a,* Mercur este chemat să definească, cât mai clar posibil, conceptele abstracte şi intuiţiile religioase sau să planifice cu atenţie călătorii îndepărtate şi încercări de expansiune pe scara largă. Poate ajuta la aducerea aminte a viselor şi la asocierea experienţelor neobişnuite cu individualitatea şi scopul.

În *CASA a 10-a,* este posibil ca Mercur să aducă o bază intelectuală vocaţiei individului. Ar trebui să definească în mod clar participarea conştientă a individului la comunitate sau la societatea luată ca întreg. Mintea tinde să fie atrasă de probleme sociale sau profesionale care trebuie să fie rezolvate şi pe care individul simte că le poate rezolva.

În *CASA a 11-a,* Mercur poate aduce multe contacte sociale valoroase cu indivizi de condiţie intelectuală. Mintea ar trebui folosită să studieze, să critice trecutul şi să planifice un viitor mai bun. Prietenii pot aştepta stimulare mentală de la individ ca şi sfat intelectual. Individul ar trebui să încerce să-şi formuleze, în mod clar, speranţele şi dorinţele.

În *CASA a 12-a,* Mercur indică o viaţă îndreptată spre interior, o viaţă de meditaţie dedicată probabil scopurilor transcendente sau forţată să se retragă din activitatea exterioară, probabil de către

societate sau boală. Multă atenţie trebuie acordată intuiţiilor, suspiciunilor sau ghidării interioare. Mintea poate fi concentrată a trata cu crizele sociale, nedreptăţile sau cu propria karma şi cu imboldurile subconştiente.

VENUS

Venus indică, în fiecare casă, domeniul de experienţă în care dorinţa de relaţii interpersonale şi de împărtăşire a valorilor va tinde să opereze în mod spontan şi eficace; ea arată totodată cum poate acest tip de experienţă să-şi elibereze deplina semnificaţie pentru individ.

Cu Venus în *CASA 1* persoana va căuta, probabil, să-şi descopere unicitatea caracterului şi scopul individual într-o manieră deschisă şi atractivă din punct de vedere magnetic, pentru că va simţi că această descoperire implică relaţia sa cu alte persoane. Totuşi, va tinde să lege tot ce realizează de asocierea cu ceilalţi. Mai presus de toate, îşi doreşte tot ceea ce-i pot aduce experienţele de iubire şi valorile culturale. Îi atrage pe ceilalţi, dar deseori pentru a-i poseda sau a-i integra scopurilor.

În *CASA a 2-a,* caracterul posesiv al lui Venus este posibil să fie puternic. Individul poate găsi în el însuşi înflorirea unei tendinţe semnificative ce răsare din trecutul său cultural sau ancestral, aducând acest trecut la desăvârşire. El ar trebui să extragă valoarea şi semnificaţia din aceasta; dacă este asociată bunăstării, ar trebui să o lase să opereze într-o manieră armonioasă şi relevantă, nu să facă o pasiune a posesiunilor sau să intenţioneze să devină slujitorul acestora.

Cu Venus în *CASA a 3-a,* persoana poate dori să împartă valoarea şi iubirea cu cei apropiaţi, rude şi vecini. Venus în casa a 3-a aduce o strălucire imboldului de a face cum este mai bine pentru mediu. Ar trebui căutată frumuseţea, armonia, integrarea acestui mediu fizic, dar şi psihologico-social. Şi, de asemenea, aportul de căldură simplului oportunism intelectual.

În *CASA a 4-a,* Venus tinde să aducă armonie stării căminului şi să interpreteze simţul de înrădăcinare dintr-o familie, ţară, tradiţie, pe baza responsabilităţii de a aduce spre fructificare valorile pe care acestea le conţin. Un anumit grad de introvertire poate fi valoros, pentru că individul trebuie să separe semnificaţia de sentimente.

Venus în *CASA a 5-a* indică faptul că o persoană îşi poate evalua cel mai bine viaţa şi poate înţelege semnificaţia propriului său caracter atunci când înaintează în activitatea creativă sau se extinde spre cineva care va fi un catalizator al revelaţiei adevărului arhetipal al fiinţei sale. Individul trebuie să se proiecteze în afara pentru a-şi vedea propria imagine reflectată în ochii şi iubirea altuia. Această proiecţie poate fi frustrantă, dar dorinţă rămâne. Ea poate însemna proiecţia de sine într-un copil; şi, dacă e aşa, ceea ce trebuie evitat este ataşamentul exagerat şi posesivitatea.

În *CASA a 6-a,* Venus răspândeşte o speranţă şi credinţa fierbinte asupra încercărilor perioadelor de tranziţie, pentru că stării critice dintre două condiţii îi pot fi date mai uşor semnificaţii pe baza întregului proces de existenţă. Serviciul poate fi pătruns de iubire, rutina muncii de înţelegerea mutuală dintre angajat şi angajator. Viaţa emoţională a discipolului poate fi concentrată şi într-adevăr dedicată Maestrului, dar aceasta implică, de obicei, o transcendere a ego-ului şi o repolarizare emoţională dificilă.

CASA a 7-a reprezintă, în mod teoretic, domeniul de experienţe în care Venus poate într-adevăr radia; dar Venus poate, de asemenea, insista ca toate relaţiile intime să-şi dezvăluie cele mai adânci semnificaţii şi valori. Calitatea relaţiei poate fi mai importantă decât a partenerului ca individ, pentru că fără relaţie viaţa ar părea aridă.

Aspectele discordante ale lui Venus pot conferi, totuşi, un aspect negativ sau chiar sadic nevoii de relaţie. Adolf Hitler reprezintă un excelent exemplu al unui Venus care operează de-a lungul căii de distrugere, pentru că Venus era şi guvernatorul planetar al Ascendentului său, Balanţa.

În *CASA a 8-a,* Venus poate aduce la împlinire contractele de afaceri. Împărţirea cu partenerii este în mod normal armonioasă, dar banii pot să nu fie singurul factor implicat. Venus în casa a 8-a ar trebui să fie folosit pentru a cimenta cu iubire membrii unui grup productiv sau a unui grup de căutători ai realităţilor transcendente. Ar trebui să ajute la menţinerea clară şi convingătoare a semnificaţiei valorii grupului.

Experienţele tipice venusiene ale *CASEI a 9-a* ar trebui să aducă simţul valorii individuale, care se poate pierde uşor de către o persoană ambiţioasă sau de un om care caută să evadeze pe tărâmurile exotice sau pseudo-mistice ale conştiinţei. Dar Venus în casa a 9-a poate adăuga farmec şi emoţie oricărei aventuri sau călătorii lungi. Îi poate oferi unui artist creativ o imagine inspirată de perspective religioase, metafizice sau cosmice.

În *CASA a 10-a,* Venus poate fi o indicaţie a unei vocaţii artistice sau, mai general, a capacităţii de a organiza şi integra grupuri de oameni (sau materiale) şi de a le da o formă semnificativă. Aceasta reprezintă o poziţie bună pentru o femeie fermecătoare şi inteligentă care doreşte să aibă un salon în care să se întâlnească oameni importanţi. Ea poate juca atunci un rol semnificativ laolaltă cu oamenii potriviţi pentru un scop potrivit.

Venus în *CASA a 11-a* poate fi un magnet puternic, stabilind domenii de atracţie în care fiinţele umane

se pot bucura şi profita de rezultatele activităţilor lor publice sau profesionale, fie ca prieteni adevăraţi, fie ca persoane care împărtăşesc un ideal comun în cadrul unei culturi comune. Poate fi experimentată iubirea de frumos şi de artă sau un sentiment profund pentru oamenii striviţi de societate. Venus în casa a 11 - a este marele umanist ca şi rafinatul om de cultură. Valorile colective sunt, posibil, mai semnificative decât cele personale.

În *CASA a 12-a,* Venus poate reprezenta fie dependenţa de valorile tradiţionale şi de profiturile instituţiilor de stat, fie încercarea individului de a aprofunda semnificaţia atât a propriului trecut cât şi realizările societăţii, probabil în principal pentru a avea o bază semnificativă pentru un început nou. Dacă este rău aspectată, Venus în casa a 12-a se poate referi la complexele emoţionale care au nevoie să fie investigate şi înfrânte, probabil într-un loc al retragerii sau al privării de libertate.

MARTE

Marte dezvăluie, în fiecare casă, domeniul de experienţă şi astfel circumstanţele în care forţa fizică, iniţiativa în căutarea a ceea ce se doreşte şi un anumit grad de agresivitate pot fi aplicate cu cel mai mare succes în ceea ce priveşte destinul individual sau *dharma* persoanei.

Energia marţiană din *CASA 1* poate fi folosită cel mai bine pentru a pătrunde dincolo de aparenţe şi pentru a forţa drumul spre centrul cel mai intim al fiinţei. Mai general, căutarea de imagine de sine poate fi urmărită, în cel mai eficient mod, prin formele personalizate ale activităţii, prin implicarea totală în ceea ce se încearcă să se facă. Un exemplu bun îl reprezintă preşedintele Theodore Roosevelt, a cărui politică „fermă" a dat un impuls puternic expansionismului american. Roosevelt a fost un copil slab şi, probabil, aceasta a determinat o supra-compensare, el devenind un simbol al agresivităţii.

Marte în *CASA a 2-a* nu înseamnă lipsă de bani, după cum pretind unii astrologi, ci o scurgere constantă de bani care poate lăsa rezerva goală. Persoana îşi asumă riscul în gestionarea propriilor resurse şi poate urma impulsuri iraţionale. Totul trebuie folosit şi funcţia marţiană poate deveni astfel supra-personalizată şi implicată în valori materiale. O persoană avându-l pe Marte în casa a 2-a poate fi un geniu financiar sau un simplu risipitor.

Marte în *CASA a 3-a* indică nevoia de iniţiativă şi curaj în chestiuni care afectează mediul. Sau altfel, poate revela influenţa agresivă a celor apropiaţi, rude sau vecini care solicită persoanei utilizarea capacităţii de agilitate intelectuală şi acţiune

rapidă. Mintea ar trebui să fie ascuţită şi analitică, probabil caustică, atunci când îi sunt atacate convingerile. Dante, Victor Hugo, Pasteur, Harold Wilson îl aveau pe Marte în casa a 3-a.

Marte în CASA *a 4-a* se poate referi la o viaţă de cămin în care individul trebuie să întâlnească situaţii care-i trezesc emoţii şi îi cauzează iritare; acestea îl pot provoca spre a fi pozitiv. Îndemnul de a lupta împotriva unei tradiţii pervertite poate fi evident, ca în cazul lui Martin Luther. Individul poate căuta din ce în ce mai adânc pentru a descoperi o temelie solidă a activităţilor sale personale, indiferent de obstacole sau presiuni familiale.

Marte în *CASA a 5-a* se referă la ieşirile emoţionale şi la exprimarea de sine, care tinde să confere forţă şi impetuozitate neobişnuită dorinţelor persoanei. Poate sublinia utilizarea voinţei şi valoarea proiecţiei de sine sincere şi asumătoare de riscuri. Ar trebui de asemenea să stimuleze puterea credinţei şi imaginaţia artistică. Scopul spre care sunt direcţionate voinţa şi imaginaţia depind foarte mult de nivelul la care operează individul. Atât Lenin cât şi Papa Pius al XII-lea aveau o asemenea poziţie a lui Marte.

Marte în *CASA a 6-a* indică deseori un efort natural de a înfrânge handicapurile personale - poate cele fizice - şi voinţa de a se transforma prin muncă, recalificare, serviciu şi/sau discipolat. Dacă există o preocupare faţă de boală-sănătate, este pentru că boala este văzută ca o provocare în a căuta vindecarea sau o formă mai înaltă de prosperitate. Mary Baker Eddy avea Marte în această casă şi a fondat „Biserica Iui Christos”.

Persoana cu Marte în *CASA a 7-a* se va avânta cu înflăcărare spre orice formă de asociere strânsă. Ar

trebui să etaleze iniţiativă în relaţiile interpersonale şi să caute parteneri în care poate trezi devoţiune pentru o cauză pe care o poate viziona imaginaţia şi credinţa sa. Dificultăţile cu partenerii vor reprezenta provocări în a-şi utiliza voinţa de putere sau de supravieţuire.

Marte în *CASA a 8-a* indică nevoia de a adopta o atitudine agresivă sau cel puţin de forţă în afaceri şi de a trezi la acţiune un grup de asociaţi. Marte este conducătorul ritualurilor sociale sau oculte, deseori impulsive şi nesăbuite în conducerea celorlalţi către un ţel.

Marte în *CASA a 9-a* evocă nevoia de a împinge înainte cu forţă şi curaj nestăpânit toate marile căutări - fie cea pentru aur, putere, adevăr, fie cea pentru experienţa divină. Această poziţie ar trebui să favorizeze avocaţii şi politicienii în timpul unei perioade de expansiune naţională; dezvăluie efortul interior care 1-a făcut pe Disraelr - un simbol al expansionismului britanic.

Experienţele *CASEI a 10-a* pot fi energizate de Marte, puterea care conduce individul către realizări publice şi faimă. Pot fi antagonisme de înfrânt, dar o luptă bună este binevenită. Succesul va fi realizat, în principal, prin iniţiativă, curaj şi credinţă. Energia individului va tinde să fie mobilizată în scopuri publice. Din nou, ca exemple, îi avem pe preşedintele Franklin D. Roosevelt şi pe compozitorul Richard Wagner.

În *CASA a 11-a,* Marte ar trebui să fie folosit în orice tip de luptă ca voinţa puterii de realizare a idealurilor individului. Acesta poate că trebuie să fie pozitiv în relaţiile de prietenie sau în promovarea scopurilor culturale sau spirituale. Acest fapt poate însemna neplăcere şi/sau controversă intelectuală care va deveni foarte

animată şi emoţională. Aceasta este o poziţie bună pentru reformatori şi critici ai nedreptăţii sociale.

O persoană cu Marte în *CASA a 12-a* poate împinge până la limită revolta sa împotriva societăţii sau împotriva a ceea ce se găseşte în inconştientul propriu sau, în anumite cazuri, în inconştientul colectiv al omenirii. Puterea marţiană poate fi utilizată pentru a pătrunde prin vechile iluzii sau „depozite karmice” - ca mărturie stă cazul marelui conducător politic, yoghin şi poet indian Sri Aurobindo - pentru a compensa şi transforma trecutul sau doar pentru a reclama datoria individului faţă de instituţiile sociale.

JUPITER ŞI SATURN

Jupiter nu trebuie să indice în fiecare casă „noroc" în problemele semnificata de acea casă. El revelează care este domeniul de experienţă în care eforturile faţă de o viaţă mai înaltă, mai expansivă, mai plină, pot fi concentrate în modul cel mai semnificativ, jupiter simbolizează, în mod fundamental, camaraderie umană şi creşterea prosperităţii sau puterea care rezultă din colectivitate şi cooperare. 1 Saturn este, în majoritatea cazurilor, opusul polar al lui Jupiter, pentru că reprezintă efortul de limitare de sine pentru asigurarea unei siguranţe mai mari şi a unui tip mai concentrat de activitate; totuşi, deoarece omul este, în mod fundamental o entitate socială, funcţia saturniană îşi găseşte adevăratul câmp de operare ca rezultat al funcţionării funcţiei jupiteriene, adică în domeniul relaţiei sociale. Saturn îl face pe om sigur prin faptul că societatea îl acceptă şi îi garantează locul în ea, numele şi semnătura.

În *CASA 1* Jupiter indică faptul că va exista descoperire de sine prin utilizarea autorităţii personale şi puterii manageriale. Guru-l îşi realizează „divinitatea" după cum îşi extinde conştiinţa în interiorul unui cerc de devoţi; managerul are nevoie de activităţi sociale care solicită să fie administrate. Există astfel o dependenţă fundamentală a utilizării valorilor tradiţionale care sunt valabile pentru grup.

Saturn, pe de altă parte, atunci când se află în *CASA 1,* dezvăluie nevoia de a se defini ca individ şi prin individ. Tinde să existe un ataşament faţă de formă şi de orice aduce concreteţe intuiţiilor şi imboldurilor interioare. Dar un asemenea ataşament arată că supravieţuirea sau starea de

sănătate pot depinde de o definire şi concretizare clară. Nici o poziţie a lui Saturn nu este „rea”; Saturn nu aduce rezultate negative tipului de experienţă pe care casa îl semnifică. El spune, pur şi simplu, ce este mai bine de făcut cu asemenea experienţe şi unde va opera cel mai semnificativ puterea protectoare şi concentratoare de sine a lui Saturn.

În *CASA a 2-a,* Jupiter tinde să aducă experienţei proprietăţii un sentiment de abundenţă, uneori chiar de saţietate. Funcţia jupiteriană este chemată să gestioneze bunăstarea fizică sau psihică pe baza acceptării utilizării sale sociale. Proprietarul ar trebui să se încreadă în această bunăstare a societăţii, pentru că valoarea posesiunilor lui este socială din punctul de vedere al naturii sale. Plăcerea egoistă a privilegiilor reprezintă aspectul negativ al acestei poziţii a lui Jupiter.

Când Saturn se află în *CASA a 2-a,* acest fapt nu implică o absenţă a posesiunilor ci o cristalizare a conceptului şi sentimentului de proprietate, prevalând inerţia obiceiurilor sociale din trecut, deoarece individul se simte nesigur. Sarcina lui este să-şi concentreze simţul proprietăţii acolo unde se simte sigur, ceea ce poate însemna în propriul interior. El nu ar trebui să caute expansiune în nici unul din domeniile vaste şi noi ci ar trebui să încerce să-şi concentreze valorile şi energiile tradiţionale în jurul propriului său centru. Ticălosul bătrân reprezintă o caricatură a unui astfel de scop.

În *CASA a 3-a,* Jupiter ar trebui să aducă expansivitate experienţelor asociate acestui domeniu. Inteligenţa ar trebui să folosească ideile larg-sociale şi morale sau religioase în căutarea nu numai a unei adaptări satisfăcătoare ci şi a unei expansiuni a solicitărilor mediului. O persoană ar

trebui să întâmpine toate oportunităţile de experimentare, învăţare sau comunicare a informaţiei, într-un spirit de bună tovărăşie şi participare socială; mintea nu ar trebui doar să strângă ci să integreze datele spre a servi ca bază pentru generalităţi şi principii abstracte de organizare.

Din contra, Saturn în *CASA 3-a* învaţă individul cum să se concentreze pe esenţial şi cum să-şi dezvolte atenţia, obiectivitatea şi economia de mijloace în formularea sau comunicarea cunoaşterii. Mediul direct în care se desfăşoară destinul individual poate fi periculos sau persoana are o sensibilitate exagerata faţă de presiunile acestuia. Ego-ul cel tânăr trebuie izolat sau protejat pentru a i se permite să crească în mod sănătos.

În *CASA a 4-a,* Jupiter revelează nevoia de a lărgi baza socială a personalităţii şi de a-şi socializa viaţa căminului. Experienţele asociate creşterii personalităţii şi cele de identificare a conştiinţei cu un fel de tradiţie sau ţară îşi vor căpăta cea mai înaltă semnificaţie dacă sunt întâmpinate cu optimism şi încredere în cooperarea tuturor oamenilor implicaţi. În mod negativ, aceasta poate însemna mândrie în starea ancestrală sau familială şi supra-acaparare a unui ego întrucâtva inflamat; dacă nu este mândrie, atunci poate fi dorinţa de a strânge oameni în jurul său, într-o curte de admiratori.

Saturn în *CASA a 4-a* tinde să restricţioneze viaţa de cămin, să tragă înapoi energiile persoanei spre punctul lor central de origine şi să supra-structureze conştiinţa, forţând asupra ei un cod moral strict sau fixând şablonul-egotic generat de nesiguranţă sau teamă. Dar aceasta poate fi valoroasă dacă este impusă de viaţă, pe baza unui simţ sigur şi bine ordonat al valorilor. Individul nu

ar trebui să se aventureze dincolo de adâncimea proprie şi ar trebui să-şi simtă cu grijă pământul de sub picioare. Saturn în casa a 4-a poate indica o condiţie karmică în cămin şi presiuni puternice din partea părinţilor, dar Jupiter poate aduce probleme chiar mai multe, printr-o minte supra-optimistă şi o dorinţă arzătoare pentru „lucruri mari", adânc înrădăcinată.

În *CASA a 5-a,* Jupiter evocă posibilitatea unei vieţi de iubire calde şi generoase, care implică persoane cu bunăstare sau cu temperament expansiv. Individul ar trebui să aibă încredere în succesul său final chiar trecând prin momente grele. Educaţia şi învăţământul pot fi domenii de activitate fertile pentru el. Se poate simţi ca având de executat o misiune socială când, de fapt, aceasta poate fi doar o credinţă ce serveşte în a-şi amplifica fiecare încercare de exprimare egoticâ. Funcţia jupiteriană concentrată în casa a 5-a poate implica un îndemn spre satisfacţie personală şi îngăduinţă de sine printr-o altă persoană, care este văzută ca intermediar spre acel final.

Saturn, pe de altă parte, atunci când se află în CASA *a 5-a,* frânează îndemnul la exprimare de sine şi asumare de risc în dragoste, speculaţii sau jocuri de noroc, pentru că există un simţ interior al pericolului şi o nesiguranţă care se manifestă ca timiditate şi retragere socială. Totuşi, Saturn poate da o şi mai mare profunzime activităţii de creaţie, chiar dacă se restricţionează producţia la un număr mic de lucrări sau la domenii mai puţin accesibile sau tehnice. Handicapurile individului, totuşi, pot deveni baza adevărată a succesului sau faimei - ca în cazul lui Hellen Keller, care era surdă şi oarbă.

Jupiter în *CASA a 6-a* poate uşor să aducă în prim plan relaţia dintre angajator şi angajat sau dintre guru şi discipol. Poate produce căldura înţelegerii

şi simpatiei fără a diminua simţul responsabilităţii sau al autorităţii ce îşi declină această responsabilitate. Interesul sau implicarea în probleme de muncă sau în toate formele de vindecare trebuie să fie aşteptată. Individul aflat într-o stare de transformare sau criză ar trebui să aibă speranţă şi credinţă; iar vindecătorul sau ghidul ar trebui să fie total dedicat muncii sale. Ar trebui să se evite un simţ al importanţei de sine şi al impunerii vreunei forme de veneraţie, cel puţin în societatea noastră occidentală.

Saturn în *CASA a 6-a* tinde să sublinieze neajunsuri în sănătate, forţă sau abilităţi sociale şi indică astfel nevoia de instruire şi reinstruire, de disciplină de sine şi de un mod de viaţă pur şi restrictiv. Poate fi bun în antrenarea şi exerciţiul voinţei, dar aceasta poate face caracterul rigid şi ego-ul mai puternic. De aceea se va evita transformarea disciplinei într-o dependenţă rigidă de o rutină fixă ce nu lasă loc alternativelor.

Jupiter în *CASA a 7-a* dezvăluie valoarea unei abordări expansive a relaţiilor interpersonale şi un simţ general de simpatie umană. Experienţa parteneriatului ar trebui să fie considerată în lumina unui scop socio-cultural, adică ca temelie pentru o participare mai eficace a individului la comunitate sau societate. Dacă Ascendentul individului ar trebui să fie Săgetătorul, el va căuta să-şi descopere natura fundamentală prin relaţie. El poate dori să se asocieze fie cu multe tipuri de oameni, fie cu o persoană care poate oferi o abundenţă de căi posibile pentru împărtăşirea intimă a ideilor şi energiilor - exemplu: Carl Jung.

Saturn în *CASA a 7-a* se referă la un sentiment mărginit dar probabil cel mai semnificativ concentrat pe relaţia interpersonală. Siguranţa în relaţie va solicita subordonarea faţă de

introducerea tiparelor şi ritualurilor tradiţionale. Un fel de teamă interioară sau timiditate trebuie să fie înfrântă prin mecanismele sociale care-l protejează pe individ - sau în anumite cazuri printr-o mască dură de agresivitate. Poate fi un transfer al imaginii Tatălui către soţ sau chiar către figurile sociale autoritare, ale căror ambiţii pot impune supunere rigidă, dar pot furniza şi un puternic scop de viaţă.

Jupiter în *CASA a 8-a* indică nevoia de a gestiona în mod eficient şi în termeni generali fructele oricărui parteneriat în care intră o persoană. Societatea îi poate plasa responsabilităţi ca unui administrator al averii. Ca şi conducător de grup va avea nevoie de înţelegere, empatie şi un simţ al proporţiei şi al fair-play-ului. Simţul său social va căuta situaţii în care poate munci într-un grup şi poate juca un rol de control într-o activitate rituală.

Saturn în *CASA a 8-a* poate aduce, de asemenea, o persoană în relaţie cu un grup, dar în principal cu scopul de găsire a unei mai mari siguranţe personale în a-şi împărtăşi problemele şi probabil fricile cu alţii, în timp ce îşi continuă un fel de muncă socială. Individul poate căuta să stocheze cât mai multă putere generată de grup, dar poate şi refuza să participe la orice are legătură cu ceea ce simte că îi produce nesiguranţă sau care îi copleşeşte imaginaţia. Dacă participă, se poate simţi singur şi supra-împovărat.

CASA a 9-a se referă la un domeniu de experienţă în care Jupiter poate străluci în toată splendoarea sa, fie în ceea ce priveşte hrănirea unei ambiţii sociale puternice şi a unei voinţe-de-putere, fie în ceea ce priveşte căutarea înflăcărată a înţelegerii proceselor de existenţă, indiferent de nivelul social, legal, istoric, religios sau cosmic. Mintea - şi probabil ego-ul - atinge domenii mereu mai largi

de înţelegere a lucrurilor şi de reducere a acestora la proporţii sau formule ce pot fi dirijate. Pericolul poate fi fanatismul sau pierderea individualităţii în proiecte prea mari.

Saturn în *CASA a 9-a* poate accepta ideea de expansiune, dar fiecare pas al procesului trebuie să fie ferm asigurat. Ideea abstractă sau experienţa mistică trebuie să fie concretizată şi personalizată. „Experienţa divină" a sufletului iluminat devine în mâinile continuatorilor săi un set instituţionalizat de simboluri. Ambiţia tinde să fie limitată de ego la tot ceea ce certifică rangul şi poziţia de-a lungul liniei tradiţionale.

Jupiter în *CASA a 10-a* dezvăluie faptul că scopul individului constă în roluri mari, în care puterea socială sau religioasă trebuie să fie în mod transparent demonstrată şi aclamată. Individul poate fi născut pe o asemenea poziţie socială - regina Victoria - sau poate atinge puterea şi faima prin ani lungi de efort - Victor Hugo, George Gershwin. Chiar dacă nu se obţine recunoaşterea publică, scopul participării semnificative la comunitate sau în chestiunile universal-umane ar trebui menţinut cu însufleţire în conştiinţa individului ca destin esenţial, deşi obstacolele personale ar trebui să fie înfrânte.

Saturn în *CASA a 10-a* va împinge viaţa individului către un fel de activitate socială, dar rezultatele aceste activităţi, în multe cazuri, vor servi în primul rând pentru a aduce ego-ului un simţ trainic de siguranţă şi probabil o poziţie neschimbată de forţă. În unele cazuri, totuşi, acest Saturn întronat se referă la concentrarea precisă a utilizării puterii sociale sau politice în scopuri care par, cel puţin la început, foarte benefice pentru o comunitate sau o naţiune aflată într-o stare turbulentă şi dezintegrată. Hitler reprezintă un

exemplu bun al acestei poziţii a lui Saturn ca şi, probabil, Napoleon; la fel primul ministru englez Benjamin Disraeli şi întemeietorul Chinei moderne Sun Yat-Sen. Ideea tradiţională că Saturn în casa a 10-a înseamnă succes politic care se termină cu o înfrângere nu se aplică, cu siguranţă, în toate cazurile. Important în astrologia umanistă nu este evenimentul ci starea de conştiinţă a individului. Napoleon, Disraeli şi Hitler „au reuşit" să devină mari simboluri în istoria lumii occidentale; ei şi-au îndeplinit, probabil, rolurile ce le-au fost destinate.

Jupiter în *CASA a 11-a* indică faptul că individul ar trebui să-şi direcţioneze abilităţile către implementarea şi exteriorizarea idealurilor viziunii sale din cadrul societăţii. Henry Ford reprezintă un exemplu bun al succesului pe această linie ca de altfel şi conducătorul mormon Brigham Young. Idealul, totuşi, ar putea consta în bucuria de a duce un trai bun alături de prieteni, după ieşirea la pensie, realizările profesionale fiind gândite cel mult pe baza rezultatelor financiare şi confortului pe care acestea le-ar putea aduce la o vârsta înaintată.

Saturn în *CASA a 11-a* subliniază motivul personal, valoarea prietenilor şi contactelor culturale în furnizarea unei bucurii sigure. În timp ce Jupiter în casa a 11-a poate lucra cu o transformare socială importantă - Ford a schimbat, în mod sigur, direct sau indirect, vieţile a miliarde de oameni - Saturn tinde să indice un punct de vedere conservator şi tradiţional şi, cum a fost în cazul reginei Victoria, o atitudine rigidă. Chiar şi întâlnind prieteni, o persoană poate simţi nevoia de a se baza pe formalism sau tabu-uri morale, deşi funcţia saturniană poate fi pur şi simplu folosită pentru a da formă viselor sau pentru a simboliza moartea şi depresia.

În *CASA a 12-a* Jupiter poate avea multe semnificaţii, în concordanţă cu ceea ce este sau a fost cea mai importantă relaţie a individului cu societatea sa şi cu mediul cultural al perioadei sate. Jupiter poate aduce bunăstare, onoruri şi confort la - sfârşitul unui ciclu de experienţa care a fost martorul' unei creşteri de succes către o poziţie socială; el poate;conduce oameni plini de compasiune şi dedicaţi social pentru a aduce sentimentul camaraderiei şi simpatiei unor oameni care au fost zdrobiţi de societatea nemiloasă; el poate face din anumite personalităţi creative simboluri ale marilor realizări ale unei perioade culturale încheiate - ca în cazul lui Dante faţă de epoca medievală. Viaţa subconştientă a persoanei poate fi reorganizată şi visele integrate în mod semnificativ sau o viaţa de meditaţie direcţionată spre interior poate deschide conştiinţa spre orientare spirituală - în special în perioade de criză - şi, probabil, spre voinţa de sacrificiu.

Saturn în *CASA a 12-a* poate determina o persoană să dea o formă concretă, vizuală sau auditivă, imaginilor subconştientului sau presiunilor interne. Ar putea exista un sentiment profund de nesiguranţă psihică, care solicită tot ce ar putea aduce ordine şi stabilitate unei vieţi interioare confuze, în mod particular dacă mediul social este haotic sau a fost forţat să ia forme de izolare sau exil. Casa a 12-a a fost numită „casa karmei şi a înlănţuirii". Nu este obligatoriu să fie aşa, dar Saturn subliniază valoarea legăturilor cu aşa-zisele „afaceri neterminate" ale trecutului. Acestea pot fi *interpretate* aproximativ ca „vieţi trecute", indiferent care ar fi semnificaţia exactă a acestor termeni ambigui.

Întrucât planetele aflate dincolo de orbita lui Saturn se află un număr de ani într-un semn al zodiacului, poziţia pe care ele o ocupă în casele

unei hărţi natale sunt, în mod particular, importante. Totuşi, acestea sunt planete care reprezintă procese profunde şi radicale de transformare şi problema este, pentru cel care interpretează, de a încerca să lămurească, în mod intuitiv, modul în care o persoană poate reacţiona faţă de asemenea procese şi, mai ales, dacă este capabilă să reacţioneze în mod pozitiv şi constructiv.

URANUS

Uranus indică, în fiecare casă, tipul de experienţă care îi va permite puterii de transformare şi reînnoire din interiorul fiinţei individului să opereze în cel mai semnificativ mod. În unele cazuri, posibilităţile de transformare radicală sunt mici şi individul nu va fi capabil să facă faţă crizelor radicale; dar o criza care poate părea superficială poate reprezenta, din când în când, doar indiciul unei tot mai extinse şi totale metamorfoze ce apare sub nivelul conştient. Tranzitul lui Uranus peste Soarele natal al unei persoane reprezintă, în aproape toate cazurile, o indicaţie a unei schimbări adânc înrădăcinate, dar este imposibil să se ştie exact modul în care se va manifesta schimbarea. Poate fi, în principal, o schimbare a conştiinţei şi atitudinii sau poate lua forma unei aparente crize exterioare care induce şocul, atunci când de fapt şocul apare *deoarece* tiparul de desfăşurare a individului, adică destinul, o cere. Aceeaşi nesiguranţa prevalează atunci când se încearcă să se interpreteze poziţia lui Uranus în orice casă. Cele ce vor urma reprezintă, de aceea, doar foarte scurte indicaţii.

Uranus în *CASA 1* indică faptul că individul îşi va descoperi adevărul fundamental sau dharma, în principal prin crize care îl provoacă să stabilească, cel puţin pentru sine însuşi, unde se află şi ce scopuri are. Persoana se poate mişca din criză în criză, fiecare din acestea aducând, poate, o nouă iluminare. Astfel, individul se poate naşte pentru a fi un reformator sau un conducător al unei anumite cauze ce pune sub semnul întrebării status quo-ul (Annie Bessant, Mary Baker Eddy, Cromwell).

Uranus în *CASA a 2-a* indică faptul că evenimente neaşteptate pot modifica statutul financiar al

persoanei sau că factorii genetici pot induce tulburări psihologice şi crize. Individul poate abandona comoara familiei şi poate insista pe independenţa financiară, repudiindu-şi trecutul.

Uranus în *CASA a 3-a* poate produce o minte agitată şi un mediu schimbător, care solicită o capacitate rapidă de adaptare. Individul poate saluta aceste condiţii schimbătoare - exemplu: Mutsu-Hito, împăratul Japoniei, care a prezidat trecerea ţării sale de la feudalism la industria modernă.

În *CASA a 4-a,* Uranus indică posibilitatea de a deveni, în mod constructiv, dezrădăcinat, de a deveni un agent al forţelor revoluţionare importante. Ar fi zadarnică menţinerea tiparelor statice ale căminului sau dorinţa de stabilitate a ego-ului. Aici depinde mult de ceea ce Saturn şi Luna indică din harta natală, pentru că Uranus este marele duşman al siguranţei saturniene şi al adaptării normale la un mediu stabil.

Cu Uranus în *CASA a 5-a* persoana îşi poate dezvolta inventivitatea sau originalitatea în activitatea creativă. Nu ar trebui să depindă de tiparele sau modurile de expresie tradiţionale ci să dezvolte o cale nouă, de succes sau nu, de eliberare a propriilor energii şi care să aibă impact asupra societăţii - exemple: Thomas A. Edison, William Butler Yeats - poetul şi ocultistul irlandez, Swami Vivekananda - fondatorul mişcării moderne Vedanta.

Uranus în *CASA a 6-a* subliniază nevoia de a face faţă crizelor cu hotărâre şi credinţa. Este reclamată voinţa de transformare, după cum este experimentată agitaţia eşecului sau a ineficientei trecute. Boala ar trebui văzută ca un test de creştere. Individul ar trebui să servească viitorul-

în-curs-de-producere şi nicidecum un prezent înrădăcinat într-un trecut anacronic. Exemple: Richard Wagner, apostolul „Muzicii viitorului", a cărui viaţă a însemnat o lungă serie de crize.

Cu Uranus în *CASA a 7-a* un individ nu poate fi mulţumit integral de nici un tip obişnuit de relaţie, incluzând căsătoria. El poate avea de-a face, ca psiholog, cu crize în relaţiile interpersonale - Carl Jung, sau cu sfărâmarea tiparelor colective ale asocierii - Sun Yat-Sen, George Washington. Ar trebui să aducă un spirit nou şi liber principiului activităţii de cooperare - Henry Ford şi linia de asamblare a sistemului său de producţie.

Uranus în *CASA a 8-a* solicită un mod nou de a conduce afacerile, o minte liberă în abordarea căutării a ceea ce este dincolo şi în lucrul cu grupuri. El subliniază nevoia de schimbări radicale în operarea proceselor sociale - V. I. Lenin, Percy Bysshe Shelley.

În *CASA a 9-a* Uranus este chemat să revoluţioneze mintea unei persoane şi abordarea sa tradiţională faţă de religia organizată şi faţă de lege. Îl poate trimite pe individ pe cărările descoperirilor fizice şi spirituale. Nimic nu este prea mare sau prea sigur de a fi pus sub semnul întrebării şi aceasta prin metode deseori neconvenţionale - Ghandi, ducele şi ducesa de Windsor.

În *CASA a 10-a* Uranus indică o viaţa publică care trebuie, în mod ferm, să accepte schimbarea sau altfel va fi sfărâmată - Stalin, Mussolini, Măria Antoaneta. Ar trebui să se implementeze concepte noi de organizare socială sau profesională pentru a avea succes. Tendinţa de schimbare poate fi într-adevăr irezistibilă.

Cu Uranus în *CASA a 11-a,* individul este implicat în mod tipic în idealurile sociale, politice sau culturale, în reformă sau revoluţie. Ar trebui să-şi facă prieteni dinamici, stimulatori, care să-l provoace să-şi transforme idealurile - Victor Hugo, Disraeli.

În *CASA a 12-a,* efortul uranian poate să fie concentrat cel mai bine asupra propriilor mobiluri subconştiente şi asupra oricărui complex ce poate rezulta din „viaţa netrăită" a individului. Faza ar trebui curăţată şi aranjată pentru renaştere, chiar dacă acest lucru trebuie să fie făcut în izolare sau înfrângere aparentă. Unui curent nou de energie i se poate permite să inunde viaţa interioară odată ce este pe deplin deschisă viitorului - Sri Aurobindo, care îl avea pe Marte în casa a 10-a. Individul devine un agent al transformării colective.

NEPTUN

Neptun aduce transformări în fiecare casă, prin dizolvarea a tot ce a rămas din trecut, dar menţine în cadrul acestei disoluţii şi depersonalizări schiţa subtilă a unui viitor mai larg şi mai cuprinzător - probabil ceea se numeşte de obicei utopie.

Aşa după cum experienţele din această casă sunt în mod normal centrate pe ceea ce constituie unicitatea individului şi diferenţa faţă de ceilalţi, Neptun în CASA 1 indică faptul că nu acesta este drumul pentru a ajunge la cel mai înalt adevăr al fiinţării. Atenţia ar trebui, mai degrabă, direcţionată spre întregul din care individul este doar o parte; sau conştiinţa lui ar trebui să renunţe la sentimentul de a fi concentrat permiţând astfel universului să intre. Astfel, simţul sinelui, cel puţin teoretic, ar deveni universalizat. În mod negativ, aceasta poate conduce la o mediumitate şi la o imagine de sine pătată şi probabil la o dependenţă de droguri psihedelice. Poate duce la o imensă compasiune pentru cei neprivilegiaţi şi opresaţi (Victor Hugo - autorul romanului „Mizerabilii”) sau poate indica prezenţa unor daruri psihice valoroase.

Neptun în *CASA a 2-a* tinde să dizolve sentimentul normal al posesivităţii. Se poate baza pe societate sau, în general, pe viaţă, pentru a-şi satisface nevoile. În alte cazuri individul poate, în mod deliberat, să devină un canal prin care forţele şi mişcările colective pot acţiona tară interferenţă.

Cu Neptun în *CASA a 3-a* individul ar trebui să-i permită minţii sale concrete şi adaptărilor sale la mediu să fie iluminate sau transfigurate de forţele colective sau mistice. El poate deveni organul pentru revelaţiile care ar putea reclama calitatea

adevărata a mediului. Pentru Carl Jung aceasta a însemnat, de-a lungul vieţii sale, o deschidere continuă către inconştientul colectiv.

În *CASA a 4-a* Neptun solicită persoanei renunţarea la sprijinul tradiţiei şi tiparelor familiale - ducele de Windsor - probabil în numele unui ideal glorificat sau al unei fascinaţii personale. Dar poate însemna şi folosirea nevoilor colective de a stabili o bază mai cuprinzătoare de existenţa sau ca stimulent de împrăştiere peste un domeniu larg de experienţă. Henry Ford a fost a făcut aceasta, cel puţin în mod simbolic, şi populara să maşina a reprezentat mijlocul prin care s-au sfărâmat limitele acţiunilor interne.

Persoana avându-1 pe Neptun în *CASA a 5-a* poate fi atrasă de aventuri fermecătoare şi de riscuri nejustificate. Poate face efortul de a-şi impresiona comunitatea dându-i mai degrabă tot ceea ce aceasta râvneşte, decât de a-şi exterioriza propriul său adevăr individual de viaţă. Neptun în casa a 5-a poate indica daruri muzicale şi teatrale sau o abordare facilă a experienţelor de iubire.

În *CASA a 6-a* Neptun ajută la dizolvarea mândriei ego-ului şi la experimentarea prin crize personale a unui simţ profund de catharsis. Individul ar trebui să servească cauze umaniste, să-şi dezvolte compasiunea, să vindece sau să permită forţelor vindecătoare să producă întregul, în harta lui Ghandi se indică tehnica nonviolenţei şi folosirea „forţei-adevărului" - *Satyagraha.*

O persoană cu Neptun în *CASA a 7-a* poate găsi dificilă concentrarea atenţiei asupra unui singur parteneriat.

Ea nu doreşte nici să posede, nici să fie posedat de alţii. Noile idealuri ale relaţiilor interpersonale ar trebui să-i ilumineze conştiinţa. Aici se proslăveşte

umanitarismul iar căutarea unei uniri transcendente poate fi total-absorbantă, cum s-a întâmplat în cazul lui Richard Wagner.

În *CASA a 8-a* Neptun poate fi folosit să universalizeze implicarea în ritualurile de grup şi productivitatea de masă. El tinde să contopească conştiinţa participanţilor într-o experienţa mistică a unităţii transpersonale. La nivelul afacerilor el subliniază valoarea propagandei şi a „celor ascunşi care conving". Poate conduce la o stare iluzorie de paradis.

În *CASA a 9-a* Neptun reprezintă atracţia spre misticism sau experienţe psihedelice şi îndemnul de a atinge „starea de unitate" a conştiinţei cosmice sau teocentrice. Pentru un individ cu picioarele mai pe pământ, Neptun poate conduce spre o profesie vindecătoare, în special vindecare spirituală. El îi poate conduce pe unii pe ocean şi orizonturile sale vaste.

În *CASA a 10-a* îl vedem pe Neptun penetrând viaţa publică cu o conştiinţă socială ce atinge limite îndepărtate şi caută o comunitate ideală. Pe drum, individul poate accepta socialismul ca un mijloc de atingere a finalităţii. Farmecul vieţii de societate poate fi, de asemenea, atractiv.

Cu Neptun în CASA *a 11-a* persoana tinde să aibă idealuri globale şi umanitare şi să viseze utopii frumoase. Experienţele legate de muzică şi arte, ce prezintă idealuri mai mult sau mai puţin abstracte şi transcendente, ar trebui să fie cele mai valoroase. Individul poate fi atras de prieteni idealişti sau înalţi ca rang social.

Neptun în *CASA a 12-a* poate prezenta individul având facultatea de a dizolva fantomele şi amintirile trecutului sau poate conferi daruri psihice şi abilitatea de a străpunge vastul, dar

probabil nedefinitul depozit de cunoaştere. Imagini subconştiente şi eforturi prenatale pot tulbura conştiinţa. Compasiunea pentru cei care suferă cumplit şi pe care societatea îşi permite să-i părăsească îi poate aduce experienţe care înnobilează.

PLUTO

Pluto poate rămâne într-un semn zodiacal mulţi ani ca rezultat al faptului că reprezintă, în primul rând, stilul de viaţă al unei persoane sau al unei generaţii. În harta natală a unui individ, Pluto tinde să indice în fiecare casă domeniul de experienţă în care persoana îşi va aduce cea mai mare contribuţie faţă de societate şi, în ultimă instanţă, faţă de omenire. Atunci când acţiunea sa este eficace, implică de obicei experienţe de tip ireductibil, de nestăpânit şi de adânc efort. El tinde să *finalizeze* procesul pe care 1-a început Uranus, dar făcând aceasta deschide uşa unei faze noi de evoluţie a conştiinţei. Ceea ce soseşte prin această uşă poate fi orbitor şi poate inspira teama conştiinţei normale a omului centrat pe ego.

Pe scurt, o persoană avându-1 pe Pluto în *CASA 1* va contribui cel mai mult la societate prin sublinierea unicităţii individualităţii sale. El poate concentra forţe colective sau spirituale şi ar trebui să încerce să facă aceasta în mod profund şi fără compromisuri.

Cu Pluto în *CASA a 2-a* persoana ar trebui să colaboreze cu posesiunile şi abilităţile în stare latentă din fiinţa sa fizico-psihică. Acestor abilităţi moştenite din trecutul ancestral li se poate da, prin intermediul individului, o valoare nouă pentru întreaga omenire.

Cu Pluto în *CASA a 3-a* capacitatea persoanei de a avea, în mod semnificativ, de-a face cu mediul său - inteligenţă şi abilitatea de a comunica informaţii - poate fi cel mai mare lucru pe care-1 poate împărtăşi celor pe care-i cunoaşte.

Cu Pluto în *CASA a 4-a* contribuţia cea mai valoroasă a individului faţă de societate ar trebui să fie capacitatea ce poate fi demonstrată în viaţa personală, de a integra energii şi eforturi diverse într-o personalitate sănătoasă şi puternică. Integrarea implică aici fie afirmarea în termeni noi a rădăcinilor tradiţionale ale unei atitudini culturale solide, fie descoperirea şi extragerea forţei interioare şi siguranţei dintr-un centru strici individual.

Cu Pluto în *CASA a 5-a* persoana poate avea un destin creativ al împlinirii, dacă nu permite scopurilor mai puţin importante să-i distragă atenţia şi să-1 conducă pe un drum emoţional lateral. Creaţiile sale ar reprezenta atunci cea mai semnificativă contribuţie a sa.

Cu Pluto în *CASA a 6-a* capacitatea de a munci ferm şi nedistras şi voinţa de a servi cu o dedicare totală ar fi cele mai mari contribuţii ale individului, chiar dacă munca în sine poate fi neimportantă, privită în sens absolut.

Dacă Pluto se află în *CASA a 7-a* abilitatea persoanei trebuie să se asocieze în mod strâns cu partenerii săi - dar pe baza principiilor şi scopurilor sociale, mai degrabă decât pe o bază emoţional-personală - în aceasta poate consta marea sa contribuţie. Individul poate introduce un ton nou faţă de contactele umane şi, astfel, faţă de procesele sociale.

În *CASA a 8-a* Pluto poate avea de-a face cu un tip sau altul de ritual. Cea mai mare contribuţie pe care o poate aduce o astfel de persoană având Pluto în casa a 8-a, este de a dovedi că în colectivitate fiinţele umane pot produce valori noi şi pot elibera energii transcendente.

Cu Pluto în *CASA a 9-a* o persoana poate contribui, în cel mai valoros mod, la experienţele şi realizările intelectuale sau spirituale pe care le-a atins în căutarea sa de valori şi semnificaţii ultime.

Cu Pluto în CASA *a 10-a* participarea caracteristică a persoanei la problemele comunităţii sale şi la „lucrarea lumii" ar trebui să reprezinte cea mai semnificativă contribuţie, pentru că aceasta reprezintă modul în care integrează cele două polarităţi de existenţă, individualul şi colectivul.

Pluto în *CASA a 11-a* tinde să confere un caracter clar şi probabil inevitabil idealurilor omului şi viziunii sale ca lucruri mai bune să sosească pentru el şi tovarăşii săi. Dacă poate ilustra o preocupare stabilă şi totală şi o concentrare pe aceste idealuri, acel fapt real poate reprezenta o contribuţie majoră Ia înnobilarea omului.

În *CASA a 12-a* Pluto îşi pune amprenta asupra trăsăturilor terminale ale unui ciclu de experienţă. A accepta această „judecată" şi a da piept cu consecinţele ei în mod curajos şi neabătut este cea mai semnificativă şi creativă contribuţie a capacităţii umane tipice de a învăţa din înfrângeri ca şi, din realizări şi pe această bază, de a se mişca înainte, din ciclu în ciclu[20].

Epilog

Ca încheiere la acest studiu al caselor astrologice doresc să reafirm un punct pe care, în acest moment, îl consider de cea mai mare importanţă, în legătură nu numai cu practica astrologică ci aproape cu orice domeniu al strădaniei umane.

Am subliniat în altă parte diferenţa de abordare „atomistă" şi „holistică" a astrologiei şi am arătat ca starea conflictuală dintre ele şi posibilitatea de integrare a acestor două abordări este de o importanţă crucială nu numai pentru ştiinţa modernă ci şi pentru toate disciplinele gândirii[21]. Chestiunea peste care nu se poate trece este dacă conştiinţa omului îşi interpretează în modul cel mai semnificativ experienţele în relaţie cu un întreg pe părţile căruia aceste experienţe aruncă oarece lumină sau ca fapte separate despre care numai analiza minuţioasă ne poate conferi o cunoaştere bine întemeiată. Astăzi, bineînţeles, considerăm „întemeiat" genul de cunoaştere care ne conferă *putere asupra* lucrurilor definite.

Oare putem noi - din punct de vedere astrologie - înţelege cu adevărat o hartă natală şi persoana completă pe care se spune că aceasta o reprezintă într-o oarecare măsură, dacă atribuim semnificaţii clare fiecărei planete, fiecărui semn zodiacal, fiecărei case, fiecărui aspect considerat ca factor separat? Ar trebui mai întâi să analizăm şi apoi să încercăm să strângem datele laolaltă, oricât de contradictoriu cum ar putea părea, sau ar trebui să abordăm harta mai întâi ca un întreg ce are o „formă" clară şi să o considerăm un „cuvânt" complex ce ne poate releva „semnificaţia"? Un studiu atent ai multor factori ce cuprind acest întreg - „literele" ce cuprind cuvântul - ar fi încă

necesar pentru a înţelege detaliile întregului tablou. Acest studiu analitic ar putea modifica în mod considerabil şi ar conferi precizie primei noastre percepţii „holistice” a hărţii, dar ceea ce am învăţa în mod analitic s-ar potrivi încă cu tabloul întregului. Forma generală a hărţii ar rămâne ceea ce este.

Un alt mod de a statua aceste două posibilităţi este de a spune că cineva se poate uita la tot ceea ce experimentăm noi - indiferent dacă este o situaţie de viaţă sau o hartă astrologică - fie ca la o *entitate* precis definită şi durabilă, adică relativ permanentă, fie ca reprezentând o fază a unui *proces*.

Dacă considerăm prima abordare tindem să personalizăm tot ceea ce apare ca fiind cauza experienţei noastre. Aceasta este atitudinea a ceea ce numim om primitiv. Tot ceea ce vede sau simte acesta este considerat „spirit”. Norul, fulgerul, anotimpurile anului, răsăritul, boala, etc. sunt nume date şi sunt considerate entităţi separate sau zei la care omul se putea ruga sau pe care putea să-i împace sau controleze prin ceremonii adecvate şi fapte specifice. Omenirea încă mai operează foarte mult la acest nivel, chiar în societatea noastră presupus avansată. Noi dăm nume şi probabil un Suflet nemuritor individului pe care îl întâlnim. Chiar şi aşa el îşi poate modifica apariţia din cea a unui copil în cea a unui bătrân şi vorbim de el ca de acelaşi individ. Vorbim de manie ca şi cum ar fi absolut distinctă de compasiune. Vorbim de boala numita artrită şi doctorul prescrie remedii ce se aplică doar înlăturării simptomelor acestei boli. Vorbim de atomi ca entităţi separate care au un caracter permanent ce pot fi modificaţi de alte entităţi specifice care acţionează asupra lor. Ne gândim la Dumnezeu, în majoritatea cazurilor, ca la o Entitate Supremă sau Persoană absolută.

Acestea reprezintă excepţii şi, bineînţeles, ele sunt astăzi cele care se multiplică cu repeziciune. Omul de ştiinţă ne prezintă acum un tablou al universului în care nu numai că totul se schimbă, dar nici nu poate fi definit în mod precis. Atomul a devenit un domeniu de energii şi, pentru mulţi psihologi, individul nu mai reprezintă o unitate ireductibilă ci un complex de factori mereu-schimbători. Mai mult, individul şi mediul sunt văzuţi într-o stare de interacţiune constant-transformatoare. Aceasta *nu* înseamnă, din acest punct de vedere, ca nu putem vorbi de atomi, persoane sau boli sau perioade deosebite, de furtuni electrice sau de nori. Ce vrea să însemne este faptul că aceste entităţi pot şi ar trebui văzute ca manifestări temporare şi secvenţiale ale *proceselor* care, în cel mai general sens al termenului, sunt ciclice şi includ foarte multe faze diferite.

Un proces, văzut ca un întreg, poate fi numit entitate; dar este o entitate în sensul că are o structură temporală, un început şi un sfârşit. Dacă văd o omidă ştiu că va deveni o crisalidă şi un fluture. Forma de omidă reprezintă doar o fază a procesului ce include celelalte forme. Pe lângă aceasta, dacă vreau să *înţeleg* procesul de viaţă din care omida este o fază, trebuie să iau în considerare relaţia sa cu plantele din mediul său, cu anotimpurile, aerul din jurul său, etc.

Schimbarea din „entitate permanentă" în entitate de „proces" a fost, foarte probabil, pusă în evidenţă de învăţăturile lui Gautama Buddha cu peste douăzeci şi cinci de secole în urmă. Buddha s-a gândit să *dez-entitizeze* abordarea omului faţă de persoana umană; el a făcut aceasta prin negarea faptului că se poate vorbi de o fiinţă umană ca despre o *entitate* permanentă şi reîncarnată ce păstrează un caracter permanent. O persoană reprezenta, în ochii *săi,* integrarea multor factori

constant-schimbători şi rezultatul cauzelor şi efectelor în cadrul celui mai extins proces - o „roată a existenţei” - având un tipar ciclic. Procesul a fost real; experienţa din orice moment a persoanei trebuie socotită doar ca o fază din cadrul unui proces care nu 1-a făcut, totuşi, mai puţin „real” pentru oricine a fost implicat în el.

În fizica atomică se spune că electronul, în anumite condiţii, poate fi considerat un particular iar în altele o undă - o „undă de posibilităţi”. Acesta a apărut multora ca un concept foarte ambiguu şi nesatisfăcător, deşi el poate şi ar trebui să se aplice tuturor experienţelor umane. El ar trebui să se aplice astrologiei şi la fel şi studiului caselor unei hărţi natale - după cum deja am subliniat.

O casă - aşa după cum am definit-o - reprezintă o secţiune de 30 de grade a spaţiului care-l înconjoară pe noul născut şi nu a zodiacului. Ea reprezintă, astfel, una din cele douăsprezece părţi ale universului său - adică *posibilitatea totală de experienţă disponibilă pentru el.* Se poate împărţi *această* posibilitate totală în douăsprezece categorii de bază şi, după cum nou născutul se află în centrul spaţiului, cele douăsprezece categorii *sunt acolo,* împrejurul lui. Dar ele sunt acolo în *spaţiu* şi numai ca potenţialităţi, însuşi nou-născutul este acolo, în spaţiu, ca un organism complet, dar acest organism trebuie să se dezvolte în *timp* pentru a-şi dezvălui toate potenţialităţile. După cum face el aceasta, cele douăsprezece categorii de bază ale experienţei umane se vor deschide, una după alta, conştiinţei în creştere.

În acest sens, „spaţiul” se referă numai la ceea ce se poate numi potenţialitatea arhetipală de existenţă. De fapt, aceasta reprezintă întotdeauna semnificaţia spaţiului, căci fiinţa umană

extinzându-se ea însăşi în spaţiu (dacă e capabilă să facă acest lucru) şi mişcându-se prin spaţiu, are posibilitatea de a trăi noi experienţe. Spaţiul „este acolo" acum, dar experienţele pe care ni le oferă sunt *numai potenţiale.* Timpul este necesar pentru noi să le atingem, după cum ne mişcăm prin spaţiu, fie prin propriile noastre eforturi, fie lăsându-se duşi de Pământ în fiecare moment către o regiune nouă a spaţiului galactic. Această mişcare a Pământului poate foarte bine să reprezinte faptul fundamental al oricărei evoluţii, tot aşa cum anotimpurile reprezintă faptele de bază în creşterea anuală a plantelor, iar alternanţa zi-noapte a conştiinţei de veghe şi a condiţiilor de somn - probabil mult mai mult decât credem! - în dezvoltarea personalităţii omului.

Dar să ne întoarcem la casele astrologice: ele există în spaţiu ca douăsprezece categorii arhetipale de experienţă individuală, deşi aceste experienţe reclamă trecerea timpului pentru a deveni pe deplin concretizate. La fel şi concepţiile clasice de „epoci planetare" şi „ore planetare" ce se referă la concretizarea potenţialităţilor. Toate planetele „sunt acolo" întotdeauna, dar în anumite epoci şi în anumite perioade ale zilei putem experimenta „mai focalizat" tipurile funcţionale de activităţi la care se referă ele în simbolismul astrologie. Ne putem gândi la planete ca la entităţi ce ne trimit „raze" care, într-un fel, ne influenţează pe Pământ, dar ne putem gândi, de asemenea, la ele ca la faze focalizante ale procesului ce stabileşte relaţia ciclică a unei persoane cu întregul sistem solar, prin zilele şi anii săi de existenţă ca întreg organic.

Aceasta implică o abordare holistică a experienţei şi, într-adevăr, a faptului existenţei efective. Fără îndoială ca putem descrie şi interpreta universul şi pe noi în termeni de „fiinţare", dar aceasta

înseamnă, în mod inevitabil, a face acest lucru pe baza *potenţialităţii de experienţă.* Dacă lucrăm cu experienţe efective şi cu probleme ce rezultă din dezvoltarea personală a omului într-un mediu real şi specific - şi cu aceasta trebuie să lucreze psihologii şi psihoterapeuţii - atunci trebuie să transpunem categoriile arhetipale ale „fiinţării" în fapte ale „existentei". Trebuie să lucrăm cu împrejurări şi experienţe - sau cu refuzul de a avea experienţe! - una după alta, ca faze secvenţiale ale unui proces. Acestui proces îi putem atribui semnificaţie şi scop şi, prin aceasta, putem schimba total semnificaţia şi scopul fiecărei experienţe.

Aceasta reprezintă abordarea psihologică sau psiho-terapeutică pe care am avut-o în toate lucrările mele astrologice şi filozofice. În acest sens, aş putea fi numit un „existenţialist" dar, din nefericire, acest termen a căpătat, de curând, o semnificaţie foarte specială şi aceasta se referă la o atitudine foarte deosebită faţă de viaţă cu care nu sunt deloc de acord şi pe care o consider atât ilogică cât şi depresivă. Afirm încă o dată faptul că a vorbi de „proces" nu implică faptul că nu există „potenţialitatea arhetipală a fiinţei". Trebuie să ne gândim atât la spaţiu cât şi la timp. La naşterea oricărui organism spaţiul *este,* totuşi spaţiul particular care înconjoară această nouă naştere are semnificaţie pentru noul-născut doar în termenii timpului necesar acestui organism pentru a-şi actualiza potenţialităţile de experienţă şi conştiinţă implicate în acel factor spaţial. Şi, cu timpul, trebuie să considerăm viteza de reacţie a organismului care, în mod prezumtiv, se referă la viteza de transmitere a datelor senzoriale - adică de „informaţie" - de-a lungul nervilor corpului.

Astfel, fiecare organism viu - sau mai degrabă fiecare *întreg existenţial,* pentru că acesta ar trebui

să includă atât atomi cât şi galaxii - are propriul său spaţiu şi timp sau, *cel puţin,* spaţiul şi timpul speciilor de viaţă sau nivelul cosmic de experienţă căruia îi aparţine. El are o viteză specifică de reacţie la impact extern şi la schimbări interne. S-a presupus că viteza luminii poate constitui „viteza de reacţie" caracteristică a cosmosului - o viteză enorm mai rapidă decât cea implicată în transmiterea informaţiei din orice parte a corpului uman către creier şi înapoi la organele în acţiune, pur şi simplu pentru că durata de viaţă a unui om este enorm mai scurtă decât cea a galaxiei.

La naştere spaţiul *este;* şi deci e perfect justificat să se discute semnificaţiile semnelor zodiacului şi cele ale caselor - cele două cadre de referinţă fundamentale din astrologie - pe baza relaţiilor geometrice şi poligoanelor înscrise într-un cerc, aşa după cum a fost cea mai folosită practică până acum. Dar eu am urmat abordarea secvenţială şi ritmică, pentru că, după părerea mea, ea nu a fost niciodată explicată sau subliniată pe deplin şi pentru că astăzi, într-un moment crucial al istoriei umane ce impune experienţe generatoare de crize asupra dezvoltării indivizilor, cea mai importantă problemă este cum să se lucreze în modul cel mai constructiv cu aceste experienţe. Şi simt că se poate lucra cel mai bine cu ele dându-le semnificaţie şi scop şi utilizându-le ca abordări de faze pasagere ale procesului vast al existenţei umane.

Cuprins

Note de subsol

1. ↑ Zodiacurile lunare par să fi fost împărţite în 27 sau 28 de. secţiuni, în mod evident datorită faptului că Lunii îi ia mai mult de 27 de zile ca să înconjoare sferă celestă a „stelelor fixe”. Ziua reprezenta măsura de bază pentru timp, pentru că ea se referea la alternanţa luminii şi întunericului, a conştiinţei de veghe şi somnului - cel mai important fapt al experienţei umane. Zodiacurile lunare se referă la un tip de conştiinţă umană în care tot ceea ce simbolizează Luna este esenţial - o conştiinţă care şi-a găsit expresia în matriarhat şi care este dependentă de factori biologico-psihici şi de reacţii emoţionale. Zodiacul solar a câştigat în importanţă, în mod prezumtiv, atunci când tipurile patriarhale de organizare au înfrânt sistemele matriarhale. În India antică s-au purtat lungi războaie între dinastiile solare şi cele lunare. Dezvoltarea teismului din timpul Bhagavad-Gita-ei în India, a lui Akhnaton în Egipt şi în final al lui Moise a fost, în mod indiscutabil, legat de ascensiunea unui tip „solar” de conştiinţă şi, mai târziu, de creşterea individualismului.
2. ↑ Referitor la discutarea celor două zodiacuri, a erelor precesionale şi a începutului aşa numitei Ere a Vărsătorului, vezi cartea mea Tipare de naştere pentru o nouă umanitate (1969).
3. ↑ Conform cărţii mele Ciclul lunaţiei, pentru un studiu mai aprofundat al tiparelor octuple pe baza lunaţiei şi a celor opt tipuri de personalitate solar-lunare. O serie de articole pe care le-am scris mai demult pentru revista Astrologia Americană, „Tehnica analizei de fază” foloseşte, de asemenea, într-un mod special, hărţi împărţite în opt sectoare.
4. ↑ Cf. seriei de broşuri despre Astrologia Umanistă (1969-70-71).
5. ↑ Pentru dezvoltarea unui asemenea concept metafizic, vezi cartea mea, Planetarizarea conştiinţei, cap. 5 şi 6.
6. ↑ Cf. cu cărţile mele Astrologia Personalităţii şi Triptic (Drumul Iluminării) ca referinţe pentru un asemenea proces - şi lucrări precum Secretul florii de aur, tradusă de Richard Wilhelm din limba chineză.
7. ↑ Cf. Dane Rudhyar, Planetarizarea conştiinţei (Partea a II-a) ca bază metafizică şi cosmologică a acestor afirmaţii.
8. ↑ Pentru o definire mai completă a termenilor de „sine”, „suflet” etc, vezi cartea mea Planetarizarea conştiinţei.

9. ↑ Joc sau sport, în sanskrită
10. ↑ Alfred Korzybski (1879-1950), născut în Polonia, întemeietor al Institutului de Semantică Generală.
11. ↑ În limba engleză „emotion” (emoţie) şi „motion” (mişcare); în limba română adjectivul mişcător: mişcător în sens de emoţionant (nivel psihic) şi mişcător, adică care se mişcă efectiv (nivel fizic).
12. ↑ Aceste douăsprezece încercări fundamentale de existenţă sunt descrise în partea a II-a a cărţii mele Triptic, sub denumirea de „Calea completă”.
13. ↑ Vezi Triptic: Proba suferinţei, pag. 167
14. ↑ Cu câţiva ani în urmă, unui film rusesc ce se referea la un tânăr şi o tânără care luptau pe două fronturi diferite, i s-a făcut recenzia în revista Rusia sovietică din ianuarie 1943. O scrisoare de la un băiat către tovarăşa sa iubită spunea: „Astăzi se decide soarta lumii şi această soartă trebuie decisă de noi. Ne confruntăm cu o viaţă aspră şi militantă şi vreau să împart această viaţă cu tine”. Cât de important a fost faptul că băiatul nu a spus „să împart viaţa mea cu tine” ci „să împart această viaţă cu tine”. O participare împărtăşită a unei vieţi noi: cât de diferită faţă de l’egoisme â deux!
15. ↑ Apogeu, culme, culminaţie, vârf, cap au ca şi corespondent latinescul caput din care provine cuvântul englezesc „achievement”, adică realizare.
16. ↑ În limba engleză „perform” înseamnă a îndeplini, a realiza, a executa, a interpreta, etc. De aici per-form, prin forma, (n. trad.)
17. ↑ Vezi Dane Rudhyar, Astrologia personalităţii, traducere din 1b. engleză de Claudiu Pănculescu, Editura Herald, 2002, Bucureşti
18. ↑ Pentru un studiu psihologic detaliat al celor douăsprezece semne zodiacale, cititorului i se face trimitere la Pulsul Vieţii (ediţie nouă, Sharnbala Publications, Berkeley, California).
19. ↑ Ceea ce contează nu este modul în care arată cântarul în mod tradiţional, ci pentru ce sunt folosite talgerele; ele servesc pentru a cântări contribuţia individului în relaţia cu grupul, pe baza unei valori acceptate. În Balanţă, colectivitatea stabileşte standarde ce determină valoarea participării individuale în orice proces de grup
20. ↑ Pentru studierea semnificaţiei conferite poziţiilor nodurilor lunare dintr-o hartă natală, vezi Nodurile planetare şi lunare (seria „Astrologie Umanistă” nr. 5).
21. ↑ Cf. Astrologia noilor minţi şi Astrologia împlinirii de sine (Seria „Astrologie Umanistă” nr. 1 şi 2)

Table of Contents

Dane Rudhyar — Casele Astrologice	1
Cuprins	3
PARTEA ÎNTÂI	6
De ce case ?	7
ASTROLOGIA CENTRATĂ LOCAL DIN TIMPURILE ARHAICE	10
ZODIACURI ŞI CASE	16
CELE OPT „CEASURI”	21
DOUĂ ABORDĂRI FAŢĂ DE SOARE	25
ASTROLOGIA CENTRATĂ PE PERSOANĂ	34
Casele - cadru fundamental de referinţă al astrologiei	37
DE CE DOUĂSPREZECE CASE ?	45
SISTEME DE ÎMPĂRŢIRE A CASELOR	51
Casele ca domenii de experienţă	56
DOUĂSPREZECE CATEGORII DE EXPERIENŢĂ	62
CUM SĂ FOLOSIM CASELE	70
PARTEA A DOUA	77
Casa I	78
Casa a 2-a	90
Casa a 3-a	97
Casa a 4-a	104
Casa a 5-a	114
Casa a 6-a	123
Casa a 7-a	135
Casa a 8-a	146
Casa a 9-a	157
Casa a 10-a	166

Casa a 11-a 174
Casa a 12-a 186
Ciclul pe trei niveluri al experienţelor individuale 202
PARTEA A TREIA 213
Cele patru aspecte şi polarităţile lor zodiacale 214
LEGĂTURA BERBEC- BALANŢĂ 219
LEGĂTURA TAUR- SCORPION 225
LEGĂTURA GEMENI-SĂGETĂTOR 229
LEGĂTURA RAC-CAPRICORN 233
LEGĂTURA LEU-VĂRSĂTOR 239
LEGĂTURA FECIOARĂ - PEŞTI 243
Planetele în cele douăsprezece case 249
SOARELE 253
LUNA 258
MERCUR 262
VENUS 266
MARTE 270
JUPITER ŞI SATURN 274
URANUS 284
NEPTUN 288
PLUTO 292
Epilog 295
Cuprins 302
Note de subsol 303